

Susan Elisabeth Phillips

***LATIN
SZERETŐ***

Jokerex Kiadó

A mű eredeti címe:

Breathing Room

Copyright © 2002 by Susan Elizabeth Phillips

Fordította:

Molnár Gabriella

Szerkesztette:

Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!

©2004, Jokerex Kiadó

Minden jog fenntartva!

All rights reserved!

Főszerkesztő:

Laux József

ISBN 963 936 828 8

Belív nyomdai előkészítése:

Szinesztézia Bt., Budapest

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában

Felelős vezető: Bördös János

Dr. Isabel Favor szeretett csinosan járni. Hétközben kitűnően szabott fekete kosztümöt viselt ízléses bőrszandállal, nyakában gyöngysorral. Hétvégeken szívesen öltött csinos pulóvereket, kizárólag pasztellszínűeket. A fodrásza és egy sor drága csat szelídítette meg rakoncátlanságra hajlamos szőke tincseit. Ha nem sikerült, keskeny bársonyszalaggal kötötte hátra.

Nem volt szép, de halvány barna szeme a helyén ült, a homloka pedig arányos részt foglalt el arcából. Ajka egy leheletnyivel vastagabb volt a kelleténél, amit sárgásvörös rúzzsal ellensúlyozott, az orrát pedig bepúderezte, hogy elhalványítsa szeplőit. Egészségesen táplálkozott, ezért bőre elefántcsontszínben ragyogott, alakja karcsú volt, bár jobban szeretett volna keskenyebb csípőt. Csak egyetlen szépséghibája volt: jobb hüvelykujja csorba körme. Jóval rövidebb volt, mint a többi, de legalább már nem rágta tövig, ami egyedüli, leküzdhetetlen rossz szokásként maradt meg keserű gyermekkorából.

Ahogy ablakából megpillantotta az Empire State Building kigyulladó fényeit, öklébe szorította hüvelykujját, hogy ellenálljon a kísértésnek. Art deco stílusú íróasztalán ott hevert Manhattan legnépszerűbb pletykalapjának aznapi száma. A címlapsztori egész nap ott motoszkált az agyában, de nem volt annyi ideje, hogy eltöprengjen rajta. Mostanáig.

A SEGÍTS MAGADON FILOZÓFIA AMERIKAI GURUJA AGYONHAJSZOLT, KÖVETELŐZŐ ÉS NEHEZEN KEZELHETŐ

Dr. Isabel Favor, a közkedvelt Segíts magadon filozófia írásos és szóbeli hirdetője, rettenetes főnök egykori asszisztense szerint. „Valóságos zsarnok”, jelentette ki Teri Mitchell, aki a múlt héten mondott fel...

- Nem mondott fel - szögezte le Isabel. - Kirúgtam, miután két hónappal ezelőtti rajongói leveleket találtam nála felbontatlanul. - Hüvelykujjának körme becsúszott az ajka közé. - Különben sem vagyok zsarnok.

- Engem napestig győzködhetsz. - Carlota Mendoza kiürítette a fém papírkosarat takarítókocsijának gyűjtőedényébe. - S mi is vagy még... mi volt a másik két szó... Követelőző és nehezen kezelhető? Igen, az is vagy.

- Nem. Letörölnéd a csillárok tetejét?

- Látsz nálam létrát? A körmődet pedig ne rágd!

Isabel eldugta a hüvelykujját. - Vannak elveim, ez minden. A trehányság jellemhiba. Az irigység, kapzsiság, zsugoriság jellemhiba. Trehány vagyok én? Irigy, kapzsi, zsugori?

- Az alsó fiókoknak a mélyén ott lapul elrejtve egy zacskó cukor, de nem az angol az anyanyelvem, lehet, hogy én nem értettem egészen, amit az irigységről mondtál.

- Nagyon vicces. - Isabel nem szokta evésbe fojtani a bánatát, de szörnyű napja volt, így kinyitotta az alsó fiókját, kivett két szelet Snickerst, s az egyiket odadobta Carlotának.

Holnap reggel két órát kell jógáznia egyhuzamban. Carlota fogta a csokoládét, nekidőlt a kocsijának és felbontotta. - Csak kíváncsiságból... volt már rajtad farmer?

- Farmer? - Isabel a szájpadrására szorította a csokoládét, s egy pillanatig élvezte az ízét, mielőtt válaszolt. - Régen. - Felállt az asztaltól. - Gyere, add ide. - Kivette Carlota kezéből a porrongyot, lerúgta a cipőjét, s felemelte Armani kosztümjének szoknyáját, hogy felálljon a kanapéra és letörölje a falikart.

Carlota sóhajtott.

- Ugye most nem akarsz még egyszer elmondani, hogy takarításból fizetted a tanulmányaidat?

Isabel mutatóujjával benyúlt a kovácsoltvas hajlatok közé. - A középiskolában pincérkedtem és mosogattam... Ó, mennyire gyűlöltem. Amíg a disszertációmát írtam, lusta gazdagok ügyei után futkostam.

- Most a te ügyeid után futkosnak mások, azzal a különbséggel, hogy te nem vagy lusta.

Isabel elmosolyodott, és letörölte a képkeret tetejét. - Nem győzöm eleget hangsúlyozni. Kemény munkával, fegyelemmel és imádsággal az ember álmai valóra válhatnak.

- Ha majd ilyesmiket akarok hallani, veszek egy jegyet az előadásodra.

- Tartok neked egyet ingyen.

- Micsoda szerencse. Végeztél? Csak mert ma este még ki kell takarítanom a többi irodát is.

Isabel lelépett a kanapéről, visszaadta a porrongyot, aztán átpakolta a tisztítószeret a takarítókocsi tetején, hogy Carlotának ne kelljen nyújtózkodnia. - Miért kérdezted, hogy volt-e már rajtam farmer?

- Csak próbáltam magam elé képzelni. - Carlota betömte a szájába a Snickers maradékát. - Mindig flancosán festesz, mintha azt sem tudnád, mi az a vécé, kivéve hogy hogyan kell kitakarítani.

- Meg kell őriznem az imidzsemet. Alig huszonnyolc éves koromban írtam a Kellemes élet négy alaptörvénye című könyvemet. Ha nem öltöznék konzervatívan, nem vennének komolyan.

- Hány éves vagy most, hatvankettő? Vegyél fel farmert.

- Most töltöttem be a harmincnégyet, s te ezt nagyon jól tudod.

- Farmer és piros blúz, szűk, hogy látszódjék benne a cucid. Meg egy igazán magas sarkú cipő.

- Ha már a kurváknál tartunk, említettem, hogy az a két nő a sikátorból tegnap munkára jelentkezett?

- A jövő héten visszakerülnek az utcára. Nem értem, miért vesztegeted az időd rájuk.

- Mert megkedveltem őket. Keményen dolgoznak. - Isabel visszaült a székébe, s kényszerítette magát, hogy a megalázó újságcikk helyett inkább a pozitív dolgokra koncentráljon. - A Négy Alaptörvény mindenkinél működik, az utcalányoknál éppúgy, mint a szenteknél, s ezt több ezer példával tudom bizonyítani.

Carlota felhorkant, s véget vetve a társalgásnak, bekapcsolta a porszívót. Isabel a szemébe dobta az újságot, aztán egy kivilágított falmélyedés felé fordult. Egy gyönyörű kristályváza állt benne, rajta négy egymásba kapcsolódó, vésett négyzettel, az Isabel Favor Vállalat emblémájával. Mindegyik négyzet a Kellemes élet négy alaptörvényét jelképezte:

Egészséges kapcsolatok

Szakmai büszkeség

Pénzügyi felelősség

Lelki elhivatottság

A kritikusok azzal vádolták a *Négy Alaptörvényt*, hogy túl egyszerű, őt magát pedig nem egyszer azzal, hogy öntelt és szenteskedő, pedig mindenért keményen megdolgozott, amit elért, és soha nem érezte, hogy beképzelt volna. Ami a szenteskedést illette, nem volt sarlatán. Ezeknek az elveknek az alkalmazásával építette fel a vállalatát, s örömmel töltötte el a tudat, hogy a munkájával jobba teheti mások életét. Négy könyv öregbítette a jóhírét, az ötödik pár

hét múlva fog megjelenni. Tucatnyi hangkazettát adott ki, előadásai voltak lekötve egészen a jövő évvégéig, bankszámlája szépen gyarapodott. Nem is rossz egy félős kislánytól, aki viharos érzelmek között nevelkedett.

Az asztalán takaros rendben sorakozó iratkötegekre pillantott. Volt egy vőlegénye, egy esküvője, amit jövőre tervezett, s papírmunkája, aminek neki kellett esnie, mielőtt hazamegy.

Intett Carlotának, miközben az eltolta a kocsiját, aztán felkapott egy vastag borítékot, ami az adóhatóságtól érkezett. Tom Reynolds, a könyvelője és pénzügyi tanácsadója intézte az ilyesmit, de a férfi tegnap beteget jelentett, Isabel pedig nem szerette halogatni a dolgokat.

Ami nem azt jelentette, hogy agyonhajszott, követelőző vagy nehezen kezelhető lett volna.

Egy monogramos levélbontóval felhasította a borítékot. A sajtó egész álló nap hívogatta, hogy kommentálja az újságban megjelenteket, de nem vette fel a telefont. A negatív hírverés mindazonáltal nyugtalanította. A vállalata a rajongók tiszteletéből és szeretetéből élt, ezért is próbált meg példás életet élni. Az imidzs nagyon törekeny dolog volt, ez a cikk pedig tönkretelhetette az övét. A kérdés csak az volt, mennyire?

Kivette a levelet és olvasni kezdte. A felénél a szemöldöke a magasba szaladt, s a telefon után nyúlt. Amikor már azt hitte, hogy rosszabb nem történhet ma, meggyűlt a baja az adóhatósággal. Remek - 1.2 millió dolláros adótartozása volt.

Lelkiismeretesen fizette az adót, ezért tudta, hogy csak egy őrjítő számítógépes hibáról lehet szó, ami persze nem jelentette azt, hogy egyszerű lesz kijavítani. Nem szerette Tomot háborgatni, amikor beteg volt, de a férfinak ezt holnap reggel azonnal el kell intéznie.

- Marilyn, itt Isabel. Beszélnem kell Tommal.

- Tommal? - A könyvelője felesége akadozva beszélt, mintha részeg lett volna. Isabel szüleinek volt ilyen a hangjuk, amikor felöntöttek a garatra. - Tom nincs itt.

- Örülök, hogy jobban van. Mikor megy haza? Azt hiszem, vészhelyzet van.

Marilyn szipogott. - Már fel akartalak hívni, de... - Az asszony könnyekben tört ki. - De nem tudtalak...

- Mi a baj? Mondd el!

- Tom. - Marilyn úgy zokogott, mint egy aszfaltot verő légkalapács. - E-elment Dél-Amerikába a t-t-testvéremmel.

S ahogy Isabel kevesebb mint huszonnégy órával később megtudta, az ő összes pénzével.

Michael Sheridan mellette maradt a rendőrséggel és az adóhatósággal folytatott fájdalmas találkozások hosszú során át. Nemcsak az ügyvédje volt, hanem a férfi is, akit szeretett, s Isabel még soha nem örült neki annyira, mint most. De ő sem tudta elhárítani a katasztrófát, s május végén, két hónappal azután, hogy azt a borzasztó levelet kapta, Isabel legszörnyűbb rémálma vált valóra.

- Mindent el fogok veszíteni. - Megdörzsölte a szemét, s az Anna királynő korabeli fotelbe dobta táskáját Upper East Side-i lakásának nappalijában. A szoba meleg cseresznye burkolata és keleti szőnyegek Frederick Cooper lámpáinak fényében ragyogtak. Tudta, hogy a földi javak mulandók, csak azt nem, hogy ilyen gyorsan.

- El kell adnom ezt a lakást, a bútoraimat, az ékszereimet, minden régiségemet. - Fel kellett oszlatnia a jótékonyági alapítványát is, amely oly sok emberen segített. Mindenét elvesztette.

Semmi olyat nem mondott Michaelnek, amit a férfi ne tudott volna, csak szeretete volna kiadni magából, hogy könnyebben feldolgozhassa a történeteket, s amikor Michael nem válaszolt, bocsánatkérően nézett rá. - Egész este hallgattál. Ugye unod már a panaszkodásomat?

A férfi elfordult az ablaktól, ahonnan a parkot nézte. - Te nem szoktál panaszkodni, Isabel. Csak rendezed magadban a dolgokat.

- Tapintatos vagy, mint mindig. - Isabel szomorú mosolyt vetett Michaelre, s megigazított egy párnát a pamlagon.

Nem költöztek össze - Isabel nem helyeselte -, de néha azt kívánta, bárcsak megtették volna. Azzal, hogy külön éltek, túl keveset látták egymást. Az utóbbi időben szerencsájuk volt, ha szombat este el tudtak menni vacsorázni. Ami a szexet illette... Isabel már nem is emlékezett rá, mikor kívánták egymást utoljára.

Abban a pillanatban, ahogy megismerte Michael Sheridant, tudta, hogy a lelki társa lesz. Mindketten rossz családi körülmények között nevelkedtek, s keményen dolgoztak, hogy tanulhassanak. Michael intelligens volt és ambiciózus, rendszerető, akárcsak Isabel, s éppolyan elhivatott a munkáját illetően. A férfi volt a hallgatósága, amikor az előadásai szövegét csiszolta, két évvel ezelőtt még az Egészséges kapcsolatok alaptörvényébe is írt egy fejezetet, férfiszemszögből kifejtve véleményét. A rajongók mindent tudtak a kapcsolatukról, s folyton azt kérdezték, mikor házasodnak össze.

Michael szerény, kellemes megjelenése megnyugtatóan hatott rá. A férfinak keskeny arca volt, elegánsan vágott barna haja. Alig valamivel volt magasabb százhetvenöt centinél, így nem magasodott Isabel fölé, ami őt zavarta volna. Michael higgadtan és logikusan gondolkodott. Többnyire tartózkodóan viselkedett, nem voltak hangulatváltozásai vagy

váratlan kitörései. Kedves volt és barátságos, jó értelemben véve kissé begyöpösödött, akit az isten is Isabelnek teremtett. Már egy évvel ezelőtt össze akartak házasodni, de mindketten túl elfoglaltak voltak, s olyan jól kijöttek egymással, hogy Isabel nem látta okát sürgetni a dolgot. Az esküvő még azoknak az életében is nagy felfordulást okozott, akik mindent előre elterveztek.

- Ma megkaptam az új könyvem eladási jelentését. - Isabel próbálta megakadályozni, hogy keserősége a felszínre törjön.

- Csak rossz volt az időzítés.

- Rajtam viccelődnek a Letterman-showban. Miközben a *Pénzügyi felelősség alaptörvényét* írtam, a könyvelőm elsikkasztotta a pénzemet. - Isabel lerúgta a cipőjét, aztán a fotel alá dugta, nehogy felbukjon benne. Bárcsak a kiadója le tudta volna állítani a szállítást, s akkor megmenekült volna a végső nyilvános megaláztatástól. A legutóbbi könyve tizenhat héten át szerepelt a *New York Times* bestseller listáján, ez a mostani azonban olvasatlanul hevert a könyvesboltok polcain. - Eladtak... talán száz példányt?

- Az nem olyan rossz.

De az volt. A kiadója nem hívta vissza, a jegyeladások pedig annyira megtorpantak a nyári előadásaira, hogy kénytelen volt lemondani őket. Nemcsak anyagilag juttatta csődbe az adótartozása, de az évek hosszú során át építgetett jóhírért is elvesztette.

Nagy levegőt vett, hogy megzabolázza a rátörni készülő pánikot, s próbált pozitívan gondolkodni. Hamarosan rengeteg ideje lesz, hogy megtervezze az esküvőjét. De hogy menjen így hozzá Michaelhez, tudván, hogy a férfinak kell eltartania, amíg egyenesbe nem jön? Bárcsak talpra tudna állni...

Túlságosan is hű volt a *Négy alaptörvény* elveihez, semmint, hogy átadja magát a negatív érzéseknek. Ezt tisztázniuk kellett. - Michael, tudom, hogy késő van és fáradt vagy, de beszélünk kell az esküvőről.

A férfi Isabel hifi-berendezésének hangerő-szabályozójával játszott. Rengeteg stressz érte a munkája során, s most nagyon nem hiányoztak neki a menyasszonya gondjai. Isabel közelebb lépett, hogy megérintse, de Michael elhúzódott. - Ne most, Isabel.

Isabel emlékeztette magát, hogy soha nem az a fajta turbékoló pár voltak, s próbálta nem a szívére venni a férfi visszautasítását, különösen, hogy annyi mindenre kellett keresztülmennie mostanában Michaelnek miatta. - Nem megnehezíteni, hanem megkönnyíteni akarom az életedet. Már jó ideje egy szót sem szóltál az esküvőről, de tudom, hogy dühös vagy rám, amiért még mindig nem jelöltem ki az időpontot. Most, hogy csődbe jutottam, az a helyzet, hogy nincs ínyemre a gondolat, hogy más tartson el. Még az sem, hogy te.

- Isabel, kérlek...

- Tudom, hogy azt fogod mondani, nem számít, a te pénzed az én pénzem is, de nekem számít. Tizennyolc éves korom óta a saját lábamon állok és...

- Isabel, hagyd abba! - Michael az ablak felé fordult. - Találkoztam valakivel.

- Tényleg? Kivel? - A férfi barátai többnyire ügyvédek voltak, csodálatos, de egy kicsit unalmas emberek. Isabel örült volna egy új színfoltnak a társaságban.

- Erinnek hívják.

- Ismerem?

- Nem. Idősebb nálam, majdnem negyven. - A férfi visszafordult. - S istenem, egy kicsit szeleburdi... kicsit kövér, nem festi magát és nem érdeklik a ruhák, mégcsak nem is diplomás.

- Hát aztán? Nem vagyunk sznobok. - Isabel felemelte a borospoharat, amit a férfi korábban a dohányzóasztalon hagyott, s bevitte a konyhába. - Lássuk be, hogy egy kicsit mindketten merevek vagyunk.

Michael követte, s olyan gyorsan, olyan vehemensen beszélt, ahogyan Isabel hónapok óta nem hallotta. - Ő a legimpulzívabb személyiség, akivel valaha találkoztam. Káromkodik, mint egy kocsis, és a legrosszabb filmeket szereti. Ízléstelen vicceket mesél, sört iszik és... De jól érzi magát a bőrében. - Nagy levegőt vett. - Mellette... mellette én is jól érzem magam a bőrömben. Szeretem.

- Akkor biztosan én is szeretni fogom, - Isabel elmosolyodott. Mosolygott, csak mosolygott, míg el nem zsibbadt az álla, mert addig amíg mosolygott, minden rendben volt.

- Terhes, Isabel. Erinnek és nekem gyermekünk lesz. A jövő héten összeházasodunk.

A borospohár beleesett a mosogatóba és összetört.

- Tudom, hogy nem ez a legmegfelelőbb pillanat, de...

Isabel gyomra összerándult. Azt akarta, hogy Michael elhallgasson. Hogy az idő megálljon. Visszapörögjön az óra, és ez ne történjen meg.

A férfi elsápadt, nyomorultul nézett ki. - Mindketten tudjuk, hogy nem működött volna.

A levegő kiszorult Isabel tüdejéből. - Ez nem igaz. - Fulladozott.

- Alig láttuk egymást, szinte csak üzleti ügyben találkoztunk.

Isabel nagy levegőt vett. - Csak... csak nagyon elfoglaltak voltunk, ez minden.

- Hónapok óta nem szeretkeztünk!

- Ez csak... csak átmeneti. - Ugyanazt a hisztériát hallotta a saját hangjában, mint az anyjában oly sokszor, s igyekezett megőrizni a hidegvérét. - A mi kapcsolatunk... soha nem a szexen alapult. Ezt már megbeszéltük. Ez... ez csak átmeneti - ismételte.

A férfi gyors, kurta lépést tett előre. - Ugyan, Isabel! Ne áltasd magad! A házaseletünk nincs beprogramozva az átkozott menedzserkalkulátorodba, azért nem szeretkezünk.

- Ne beszélj nekem a menedzserkalkulátorról! Te még azzal is alszol!

- Legalább valami melegíti a kezemet!

Isabel úgy érezte, mintha arcul csapták volna. A férfi elszomorodott. - Sajnálom. Ezt nem kellett volna. S nem is igaz. Többnyire élveztem a szexet. Csak... - Tehetetlen mozdulatot tett.

- Hiányzott a szenvedély.

Isabel megragadta a konyhapult szélét. - Szenvedély? Felnőtt emberek vagyunk. - Próbált uralkodni magán, próbált lélegezni. - Ha nem elégített ki a szexuális életünk, elmehettünk volna... tanácsadásra. - De már az sem segítene. Michael gyermekét egy másik nő várja. Amiről valaha ő álmodozott.

- Nem akarok tanácsadásra járni. - Michaelnek elakadt a hangja. - Nem velem van a baj, Isabel. Hanem veled.

- Ez nem igaz.

- Te skizofrén vagy a szexben. Egyszer elengeded magad, másszor úgy csinálsz, mintha szívességet tennél nekem, s már alig várnád, hogy túl legyél rajta. Ami pedig még rosszabb, néha olyan érzésem van, mintha ott se lennél.

- A legtöbb férfi szereti a változatosságot.

- Te mindent irányítani akarsz. Talán ezért nem szereted a szexet.

Isabel nem bírta elviselni a férfi szánakozó pillantását. Neki kellett volna sajnálnia Michaelt. Megszökni egy slampos, öregedő nővel, aki rossz filmeket szeret és sört iszik. S nem skizofrén a szexben...

Hallotta a saját kétségbeesett hangját. - Nagyon tévedsz. Én imádom a szexet! Élek-halok érte! Másra se gondolok, csak a szexre!

- Szeretem, Isabel.

- Nem szereted. Csak...

- Ne te mondd meg, mit érzek. Mindig ezt csinálod. Azt hiszed, mindent jobban tudsz, pedig nem.

Isabel nem hitte. Csak segíteni akart az embereken.

- Efölött nincs befolyásod, Isabel. Normális életet akarok élni. Szükségem van Erinre. S szükségem van a gyerekekre.

Isabel szeretett volna összegömbölyödni és ordítani a fájdalomtól. - Akkor vedd feleségül. Én soha többé nem akarlak látni.

- Próbáld megérteni. Mellette olyan, mintha... nem tudom... biztonságban érzem magam. Józannak. Te túl sok vagy. Az örületbe kergetsz.

- Rendben. Kifelé!

- Reméltem, hogy civilizáltan el tudjuk intézni. Maradjunk barátok.

- Lehetetlen. Takarodj innen!

Michael elment. Szó nélkül. Sarkon fordult és kísértelt az életéből.

Isabel fulladozott. Odabotorkált a mosogatóhoz, megnyitotta a vízcsapot, de nem kapott levegőt. A konyhaablakhoz tapogatózott, s sokáig vésződött a zárral, míg végre kidugta a fejét a friss levegőre. Esett. Nem érdekelte. Levegő után kapkodott, s próbált imádkozni, de nem találta a szavakat. Aztán eszébe jutott valami.

Egészséges kapcsolatok

Szakmai büszkeség

Pénzügyi felelősség

Lelki elhivatottság

A kellemes élet mind a négy alaptörvényéből csődöt mondott.

Lorenzo Gage piszokul jóképű volt. Haja koromfekete és sűrű, szeme jégkék és átható, szinte állatias. Vékony sötét szemöldöke magasan ível, homloka feslett arisztokrata ösökről árulkodott. Ajka kínzóan érzéki volt, arccsontjait akár olyan késsel is faraghatták volna, mint amilyet kezében tartott.

Emberöléssel kereste a kenyerét. Nőket gyilkolt. Gyönyörű nőket. Megverte, megkínozta, megerőszakolta és megölte őket. Golyót röpített a szívükbe. Vagy felszeletelte és kockára vágta őket. Most is ezt tette.

A vöröshajú nő, aki az ágyában feküdt, csak fehérneműt viselt. A fekete szatén ágyneműn bőre elefántcsontszínen ragyogott, mikor a férfi lenézett rá. - Megcsaltál - mondta Lorenzo. - Nem szeretem, amikor megcsalnak.

A nő zöld szemébe rettegés költözött. Annál jobb.

Lorenzo előrehajolt, s a törrel felhajtotta a lepedőt a nő combjáról. Az felsikoltott, felugrott és átmenekült a szoba másik felébe.

Lorenzo szerette, ha a nők ellenálltak, s hagyta, hogy áldozata elérje az ajtót, mielőtt elkapta. A nő vonaglott a karjában. Amikor Ren elunta a viaskodását, visszakézből pofon vágta. A nő a hatalmas ütéstől átrepült a szobán. Az ágyra esett, zihált, combjai szétterültek. Lorenzo némi halvány várakozásnál nem mutatott több érzelmet. Aztán ívelt ajka kegyetlen mosolyra húzódott, s egyik kezével kioldotta ezüstövét.

Megborzongott. Gyomra kiszámíthatatlanul reagált az erőszakra, s a moziban ülökkel ellentétben ő tudta, mi fog következni. Remélte, hogy az olasz szinkron elvonja figyelmét a filmvásznon folyó mészárlásról annyira, hogy meg tudja nézni az utolsó filmjét, de az időeltolódás és egy csúnya másnaposság összeesküdtek ellene. Nem volt leányálom Hollywood kedvenc pszichopátájának lenni.

Régen John Malkovich játszotta a szerepet, de mióta a közönség meglátta Ren Gage-t, nem győztek betelni ennek a gazembernek a látványával, akinek imádták az arcát. Ma estéig halogatta, hogy megnézzé a Mészárszövetséget, de mivel a kritikusok csak mérsékelten húzták le, úgy döntött, belepillant. Nagy hiba volt.

Sorozatgyilkos, erőszaktevő, bérgyilkos. Pokoli pénzkereset. A bántalmazott nőkön kívül megkínozta Mel Gibsont, térden vágta Ben Afflecket egy gumiabronccsal, kis híján halálos sebet ejtett Pierce Brosnan mellkasán, Denzel Washington nukleáris meghajtású helikopterrel üldözte. Sean Conneryt meg is gyilkolta. Ez utóbbiért a pokol tüzében fog elégni. Sean Conneryvel senki sem húzhatott ujjat.

Mielőtt azonban a forgatást befejezték volna, a sztárok kiegyenlítették a számlát. Fojtogatták, megégették, lefejezték és kasztrálták - ez utóbbi fájt. Nyilvánosan kibelegtek és felnégyelték, amiért öngyilkosságba kergette az amerika filmművészet üdvöskéjét. Várjunk csak.... ez megtörtént. Valóság volt, az élet, az ő elfuserált élete.

A sikoltozástól megfájdult a feje. Még éppen idejében nézett vissza a filmvászonra, hogy lássa, amint fröcsög a vér és a vöröshajú nő meghal. Micsoda balszerencse, drágám, így jár az, aki bedől egy szép arcnak.

Sem az agya, sem a gyomra nem tudott többet megemészteni, s kisurrant a sötét moziból. A filmjei külföldön is szépen hoztak a konyhára, s ahogy elvegyült a meleg firenzei estét élvező tömegben, körülnézett, nem ismerte-e fel valaki, de a turisták és az itteniek túlságosan elmerülten bámulták az utcai forgatagot ahhoz, hogy észrevegyék.

Most a legkevésbé sem vágyott a rajongók rohamára, ezért mielőtt elhagyta volna a hotelszobáját, időt és fáradságot nem kímélve változtatta át a külsejét, pedig alig két órát aludt. Barna kontaklencsét rakott be, hogy eltakarja jellegzetes jégkék szemét, fekete haját pedig, amely még mindig hosszú és egyenes volt az Ausztráliában két nappal ezelőtt befejezett forgatás után, kiengedve hagyta. Azt remélve, hogy borostája palástolja szépen faragott állát, amit talán Medici őseitől örökölt, borotválkozásra nem pazarolta az energiáját. Bár szívesebben viselt farmert, elegáns, drága olasz öltönybe bújt. Fekete selyeminget, fekete nadrágot és kényelmes, mély karcolással elcsúfított cipőt vett fel, mert a ruhák éppúgy nem érdekelték, mint az emberek. Inkognitóban járni az újdonság erejével hatott rá. Általában szeretett a figyelem középpontjában állni. De most nem.

Vissza akart menni a hotelbe és délig aludni, de túlságosan nyugtalan volt. Ha a haverjai itt lettek volna, bement volna a klubba, de lehet, hogy mégsem. Már elvesztette a varázsát ez a fajta élet. Balszerencséjére éjszakai bagoly volt, s eddig még nem sikerült kitalálnia, mi mással üsse agyon az idejét.

Az elmúlt pár nap szörnyű volt. Karli Swenson, a volt barátnője és Hollywood egyik kedvenc színésznője a múlt héten malibui tengerparti házában öngyilkos lett. Karli régóta kokainfüggő volt, s Ren gyanította, hogy a halálát is kábítószer okozta, ami annyira

feldühítette, hogy képtelen volt gyászolni. Egyet biztosan tudott - Karli nem miatta lett öngyilkos.

Amikor együtt jártak, a lányt már akkor is jobban érdekelte, mit szívhat fel az orrába, mint Ren maga, de a közönség imádta, s a sajtó a kábítószernél zaftosabb történetet akart. Nem meglepő, hogy rá akarták húzni a vizes lepedőt. Hollywood karriervadász, szívtipró fenegyereke a sírba kergette szegény Karlit.

Mivel a rossz híre csak meghosszabbította a jegypénztárak előtt kígyózó sorokat, bármennyire is sérelmezte, nem hibáztathatta a médiát. Ezért határozta el, hogy eltűnik hat hétre, amíg a következő filmje forgatása el nem kezdődik.

Eredetileg úgy tervezte, hogy felhívja egy régi barátnőjét, elutazik a Karib-tengerre, s komolyan nekilát, hogy működébe hozza szexuális életét, amit hónapok óta elhanyagolt. A Karli halála miatti felzúdulás azonban arra készítette, hogy távol tartsa magát az Államoktól. Ezért inkább úgy határozott, hogy Olaszországba utazik. Nem csak az ősei éltek itt valamikor, de a következő filmjét is itt kezdi majd el forgatni. Így lesz ideje alkalmazkodni a környezethez, és belebújni az új szereplő bőrébe. Nem fogja hagyni, hogy bármelyik nyilvánosságra éhes régi barátnője megzavarja.

Felnézett és látta, hogy Firenze központjába ért, a zsúfolt Piazza della Signorára. Nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára egyedül. Rivoire-nál talált egy üres asztalt a napernyő alatt. Rendelt. A másnaposságára való tekintettel üdítőnél kellett volna maradnia, de ritkán tette azt, amit kellett, s inkább kért egy üveggel a legjobb Brunellóból. A pincér olyan sokáig maradt el, hogy Ren lehordta, amikor kihozta az italt. Zsémbes hangulata kialvatlanságból, másnaposságból s kimerültségből fakadt. Karli szomorú halálából, s abból az általános érzésből, hogy nincs az a pénz, ami elég lenne, nincs az a hírnév, ami elégedettséggel töltené el, nincs az a reflektorfény, ami elég fényesen tudna ragyogni. Elcsigázott volt, nyugtalan, többet akart. Több hírnevet. Több pénzt. Több... valamit.

Azzal nyugtatta magát, hogy a következő filmje meghozza. Bármelyik színész örömmel eljátszotta volna a gaz Kaspar Street szerepét, de csak neki ajánlották fel. Élete alakítása lesz, lehetőség a sztárgázsira.

Izmai lassan kiengedtek. Az Éjféli gyilkos több hónapnyi kemény munkát jelentett. Amíg a forgatás el nem kezdődik, élvezni fogja Olaszországot. Pihen, jókat eszik, s azt teszi, amit a legjobban tud. Hátradől a fotelben, borozik és várja, hogy történjen valami.

Ahogy Isabel felnézett a Dóm rózsaszín és zöld kupolájára az esti égbolton, arra a megállapításra jutott, hogy Firenze leghíresebb épülete inkább giccses, mint szép. Nem tetszett neki a város. Még este is zsúfolt és zajos volt. Lehet, hogy a hagyomány szerint itt gyógyultak be a sebzett női szívek, de számára New Yorkból eljönni óriási baklövés volt.

Türelemre intette magát. Csak tegnap érkezett, s nem Firenze volt az utazása végállomása. A sors akarta így, s Denise, a barátnője, aki meggondolta magát. Denise éveken át álmodozott arról, hogy eljusson Olaszországba. Most végre szabadságot kért Wall Street-i munkahelyén, s kibérelt egy házat Toscanában szeptemberre és októberre. Úgy tervezte, hogy ezt az időt használja fel könyve megírására az egyedülálló nők befektetési lehetőségeiről. Olaszországban rengeteg ihletet kap az ember, mondta Isabelnek egy saláta felett, amit kedvenc éttermükben, Jo Jo-nál ettek. Egész nap írni fogok, aztán mesés ételeket eszem, esténként pedig csodás borokat iszom.

Nem sokkal azután azonban, hogy Denise aláírta álmai házának bérleti szerződését, találkozott álmai férfival, s kijelentette, hogy egyszerűen most nem jöhet el New Yorkból, így jutott hozzá Isabel egy toscanai vidéki ház két hónapos bérletéhez.

Jobbkor nem is jöhetett volna. New Yorkban elviselhetetlenné vált az élet. Az Isabel Favor Vállalat nem létezett többé. Az iroda bezárt, az alkalmazottak elmentek. Isabelnek nem volt szerződése könyvre, nem volt meghívása előadásra, a pénze pedig fogytán volt. A háza, s szinte mindene, ami volt, az aukcióvezető kalapácsa alá került, hogy ki tudja fizetni az adótartozását. Még az emblémájával díszített kristályvázát is elveszítette. Csak a ruhái, egy tönkrement élet és két hónapja volt Olaszországban, hogy kitalálja, hogyan kezdje újra.

Valaki meglökte, s összerezett. Az utcák kezdtek elnéptelenedni, egy tűzsgyökeres New York-inak már nem voltak elég biztonságosak. A Via dei Calzaiuolin át a Piazza della Signoria felé vette az irányt. Séta közben azzal nyugtatta magát, hogy helyesen döntött. Csak a teljes környezetváltozás tudta elterelni a gondolatait annyira, hogy ne kapjon sírógörcsöt.

Pontos tervet dolgozott ki arról, hogyan fogja újrakezdeni az életét. Magány. Pihenés. Elmélkedés. Cselekvés. Négy pont, akárcsak a *Négy alaptörvény*.

„Te soha nem tudsz ösztönösen cselekedni?” kérdezte egyszer Michael. „Mindent előre el kell tervezned?”

Michael valamivel több mint három hónapja hagyta el egy másik nő miatt, de a hangja még mindig a fülében csengett. A múlt hónapban látta, amint a Central Parkban sétált ölelkezve egy rosszul öltözött, terhes nővel, s Isabel még tizenöt méterről is hallotta bolondos nevetgélésüket. Ők soha nem bolondoztak. Isabel attól tartott, elfelejtette, hogyan kell.

Szorította a bőrcipő, amit tavaly háromszáz dollárért vett, de nem akart visszamenni a hotelba. Észrevette a Rivoire bézs és barna csíkos napernyőjét, a kávézót, amit az útikönyvében említettek, s átverekedte magát egy csapat német turistán egy szabadtéri asztalhoz.

- *Buona sera, signora...* - A pincér legalább hatvanéves volt, de nem riadt vissza attól, hogy flörtöljön vele, miközben Isabel bort rendelt. Szívesebben fogyasztott volna risottót, de az többbe került, mint ahány kalória volt benne. Mikor kellett utoljára egy étlap árai miatt aggódnia?

Amikor a pincér elment, az asztalterítő közepére tette a só- és borsszórót, a hamutálat pedig a szélére. Michael nagyon boldognak tűnt a feleségével.

„Te túl sok vagy”, mondta a férfi. De akkor miért érezte magát Isabel túl kevésnek?

Gyorsabban megitta az első pohár bort, mint kellett volna, s rendelt egy másikat. A szülei mértéktelen italfogyasztása óvatossá tette az alkohollal, de most külföldön volt, s a bensejében hónapok óta növekvő üresség kezdett elviselhetetlenné válni.

„Nem velem van a baj, Isabel. Hanem veled...”

Megígérte magának, hogy ma este már nem rágódik ezen többet, de nem tudott túllépni rajta.

„Te mindent irányítani akarsz. Talán ezért nem szereted a szexet.”

Ez nem igaz. Ő szerette a szexet. Még a gondolattal is eljátszott, hogy szeretőt tart, csak hogy bebizonyítsa, de irtózott az érzelmek nélküli szextől. Újabb tanúság a szülei hibáiból.

Letörölte a pohárról a rúzs nyomát. A szex társas viszony volt, de úgy látszik Michael megfeledezett erről. Ha nem volt megelégedve, miért nem beszélt róla?

Még jobban elszomorodott, mint mikor a piazzára megérkezett, így gyorsan megitta a második pohár borát és rendelt egy újat. Egyeden éjszaka alatt csak nem válik alkoholistává.

„Én szenvedélyre vágyom” mondta Michael.

Túl fájdalmas volt belegondolnia, mit értett a férfi ezen a burkolt célzáson, ezért inkább a piazza másik oldalán álló szobrokat kezdte tanulmányozni, a Sabin nők elrablásának, Cellini Perseus-ának, Michelangelo Dávidjának másolatát. Ekkor akadt meg a pillantása a legvonzóbb férfin, akit valaha látott...

Három asztallal arrébb ült gyűrött fekete selyemingben, borostásan, hosszú hajjal és La Dolce Vita szemmel. Ápolt kezében hanyagul billegtetett egy borospoharat. Sugárzott róla, hogy gazdag, elkényeztetett és unatkozik.

Volt benne valami ismerős, bár Isabel tudta, hogy még soha nem találkoztak. Arcát akár egy mester is festhette volna - Michelangelo, Botticelli, Raffaello. Bizonyára ezért érezte úgy, mintha már látta volna.

Amikor alaposabban is szemügyre akarta venni, döbbent rá, hogy a férfi is őt figyeli...

Ren azóta nézte, ahogy megérkezett. A nő két asztal mellett is elment, mire megtalálta a számára megfelelőt, aztán amint leült, átrendezte a fűszertartókat. Válogatós. Olyan nyilvánvaló volt, hogy okos, mint hogy olasz a cipője, s még messziről is sugárzott róla a céltudatosság, amit a férfi éppoly izgatónak talált, mint telt ajkait.

Harmincas évei elején járhatott, halványan sminkelte magát, egyszerű, de drága ruhát viselt, amelyet a kifinomult európai nők. Arca inkább érdekes volt, mint szép. Nem olyan sovány, mint Hollywood divatdiktátorai, de Rennek tetszett az alakja - melle arányos volt a csípőjével, dereka karcsú, lába csinos fekete nadrágja alatt. Haja festett szőke, de Ren fogadni mert volna, hogy más mesterséges nem volt rajta. Se műkörmök, se műszempillák. Ha pedig szilikonnal lett volna kitömve a melle, inkább mutogatta, mint elrejtette volna az alá az elegáns fekete pulóver alá.

Nézte, ahogy a nő felhajt egy pohár bort, majd másikat rendel. Belerágott a hüvelykujja körüli bőrbe. A mozdulat annyira nem illett egy ilyen komoly nőhöz, tőle furcsamód mégis erotikusnak hatott.

Ren megnézte a többi nőt is a kávézóban, de a tekintete minduntalan visszavándorolt ehhez. A nők találták meg őt - soha nem ő futott utánuk. Már nagyon régen történt meg vele, hogy talált valamit egy nőben.

Hátradőlt a széken, s parázsló pillantással méregette.

Isabelt égette a férfi tekintete. Szexualitás áradt belőle. A harmadik pohár bor egy kicsit enyhített komor hangulatán, a férfi figyelme pedig még jobb kedvre derítette. Itt egy ember, aki tudja, mi a szenvedély.

A férfi kissé megemelkedett, s felvonta egyik sötét szemöldökét. Isabel nem volt hozzászokva az ilyen nyílt felhíváshoz. A jóképű férfiak tanácsot akartak Dr. Favortól, nem szexet. Túlságosan ijesztőnek tartották.

A férfi nem tűnt amerikainak, s mivel Isabelnek külföldön nem voltak rajongói, nem valószínű, hogy a férfi felismerte. Nem, az idegen fűtyült dr. Favorre és a bölcsességeire. Egyszerűen csak le akart feküdni vele.

„Nem velem van a baj, Isabel. Hanem veled.”

Felnézett, a férfi ajka mosolyra húzódott. Isabel sebzett, bortól kába szíve repesett e félmosolytól.

Ez a férfi nem hiszi rólam, hogy skizofrén vagyok, Michael. Ez a férfi tudja, milyen egy érzéki nő.

A férfi Isabel szemébe nézett, s az ujjá bütykével határozottan megérintette a szája sarkát. Isabelben úgy áradt szét a melegség, ahogy sütemény dagadt a sütőben. Elbűvölten nézte, ahogy a férfi ujjá lassan az alsó ajkának enyhe bemetszésére vándorol. A mozdulat olyan közönséges volt, hogy Isabelnek meg kellett volna sértődnie. Ehelyett azonban ivott még egy kortyot és várta a folytatást.

A férfi felállt, fogta az italát, s lassan odasétált hozzá. A másik asztalnál a két olasz nő abbahagyta a beszélgetést, s azt figyelték, mi történik. Fiatalok voltak és szépek, ez a bukott reneszánsz angyal azonban csak őt nézte.

- *Signora?* - A férfi a szemközti székre mutatott. - *Posso farti compagnia?*

Isabel bólintott, pedig az agya az ellenkezőjét parancsolta. A férfi olyan érzéken, mint egy fekete selyemlepedő, belecsusszant a székbe.

Közelebbről nem kevésbé tűnt elbűvölőnek, bár a szeme egy kicsit vérekes volt, borostáját pedig inkább fáradtságból, mint divatból hagyta meg. Furcsamód elcsigázott külseje csak fokozta szexuális kisugárzását.

Isabel már alig lepődött meg önmagán, mikor franciául válaszolt. - *Je ne parle pas l'italien, monsieur.*

Az egyik fele azt súgta, álljon fel és sétáljon el. A másik fele azt, ne siessen annyira. Semmi sem árulkodott arról, hogy amerikai, Európa tele volt szőkékkel. Fekete ruhát viselt, ahogy a férfi - szűk nadrágot és ujjatlan, csónaknyakú pamutfelsőt. Kényelmeden cipője Olaszországban készült. Az egyeden ékszer egy vékony aranykarkötő volt, aminek a belső felébe azt a szót vésték: LÉLEGEZZ, hogy mindig emlékezzen, összpontosítson. Nem evett, amiből a férfi, ha amerikai szokás szerint átveszi a jobb kezébe a villát, miután felvágta a húst, következtethetett volna.

De különben is mit számít? Miért csinálja ezt?

Mert a világ összeomlott körülötte. Mert Michael nem szerette, és túl sok bort ivott és belefáradt abba, hogy féljen, és szerette volna nőnek érezni magát, nem pedig egy csődbe jutott intézménynek.

- *É un peccato.* - A férfi olaszosan vállat vont. - *Non parlo francesca.*

- *Parlez-vous anglais?*

A férfi megrázta a fejét és megérintette a mellkasát. - *Mi chiamo Dante.*

Danténak hívták. Milyen hasznos, hogy valamikor ebben a városban élt Dante Aligieri.

- *Je suis... Annette.*

- Annette. Molto bella. - A férfi érzéki, néma köszöntésre emelte poharát.

Dante... A név úgy melegítette Isabel bensejét, mint forró szirup, s az esti levegő fülledtté vált.

A férfi megérintette a kezét. Isabel nézte, de nem húzta el. Inkább ivott egy korty bort.

A férfi játszani kezdett az ujjai hegyével, biztosítva, hogy ez több, mint egy egyszerű flört. Ez csábítás, s a tény, hogy tudatos, csak egy pillanatig zavarta Isabelt.

„Becsüld meg a testedet”, tanította a Lelki Elhivatottságban. „Értékes vagy, Isten legnagyobb teremtménye...” Isabel szentül hitt ebben, de Michael összetörte a szívét, ez a Dante nevű bukott angyal azonban jóvátételt ígért neki, ezért rámosolygott és nem húzta el a kezét.

Ren hátradőlt, olyan könnyed eleganciával, amilyennel csak nagyon kevés férfi rendelkezett. Isabel irigyelte tőle, hogy ennyire elégedett a testével.

Ren megrendelte Isabelnek a negyedik pohár bort. Isabel döbbenten vette észre, hogy rebegteti a szempilláit. Látod, Michael, érték én a flörthöz. S tudod, miért? Mert sokkal érzékibb vagyok, mint gondolod.

Isabel örült, hogy a nyelvi korlátok lehetetlenné tették a beszélgetést. Egész életében beszélt: az előadásain, a könyveiben, az interjúkon. Csak beszélt, beszélt, beszélt. S hova jutott?

Melege volt és szédült. Annyira azonban nem volt részeg, hogy ne vegye észre, a férfinak csak a szája mosolyog, a szeme nem. Százszor végigcsinálta már. Az egész csak a szexről szólt, semmi érzelemről.

Hirtelen minden megvilágosodott előtte. A férfi gigoló volt.

El akarta húzni a kezét. De miért tenné? Mindent leegyszerűsödött, ő pedig szerette, ha valami fekete és fehér. Szabad kezével az ajkához emelte a poharat. Azért jött Olaszországba, hogy új életet kezdjen, s kitörölje a fejéből a szalagot, ami Michael vádaskodásait játszotta szüntelen. A szalagot, amitől kifacsartnak és nem elég jónak érezte magát. Elfojtotta kétségbeesését.

Lehet, hogy nem is ő, hanem Michael tehetett a szexuális problémáikról. Hisz Dante, a gigoló jobban vágyott rá ebben a pár percben, mint Michael négy év alatt. Egy profi talán el tudja érni, amit egy amatőrnek nem sikerült. Egy profiban legalább bízhatott az ember, hogy a megfelelő gombokat nyomja meg.

Már maga a pusztaság tény is megdöbbenetett, hogy ilyesmiken törte a fejét, az elmúlt hat hónapban azonban már érzéketlenné vált a megdöbbenésekkel szemben. Mint pszichológus tudta, hogy senki sem kezdhet új életet a régi problémák szőnyeg alá seprésével. Előbb-utóbb úgyszemint előkerülnek, hogy még több gondot okozzanak.

Tisztában volt vele, hogy nem lenne szabad egy ilyen fontos kérdésben döntenie, amikor nem teljesen józan. Másrészt ha józan lenne, egy pillanatig sem gondolkodna rajta, s hirtelen úgy tűnt, hogy ez lenne a legnagyobb hiba, amit csak elkövethet. Mi hasznosabb dologra fordíthatná azt a megmaradt kis pénzét, mint hogy maga mögött tudja a múltat és továbbléljen? Ez az egy még hiányzott a tervéből.

Magány. Pihenés. Elmélkedés. Szexuális gyógyulás. Négy lépés, ami elvezet az ötödikhez, a cselekvéshez.

A férfi komótosan itta a borát, simogatta a tenyerét, s benyúlva az aranykarkötő alá, lüktető pulzusát. Aztán hirtelen elunta a játszadozást, s egy marék bankjegyet dobott az asztalra. Felállt és lassan kinyújtotta a kezét.

Most kellett döntenie. Isabelnek csak annyit kellett volna tennie, hogy az asztalon hagyja a kezét és megrázza a fejét. A férfi nem csinált volna jelenetet.

„A szex nem gyógyítja be a sebeket”, mondta dr. Isabel az előadásain. „A mély és tartós érzelmek nélküli szex után csak szomorúnak és megaláztattnak érzed majd magad. Először tehát erősödj meg lelkileg, s csak aztán gondold a szexre. Mert ha nem, ha arra használod a szexet, hogy fájdalmat okozz azoknak, akik megbántottak, hogy enyhítsd a bizonytalanságodat és megint teljes embernek érezd magad - csak még mélyebb sebeket ejtesz magadon...”

Dr. Favor azonban csöndet mondott, s a firenzei kávézóban üldögélő szőke nő nem akart rá hallgatni. Isabel felállt és megfogta a férfi kezét.

Térde rogyadozott az elfogyasztott alkoholtól, miközben Dante a piazzáról nyíló szűk utcákon át vezette. Azon töprengett, mennyit kell adni egy gigolónak, s remélte, hogy van nála elég pénz. Ha nincs, majd használja lenullázott hitelkártyáját. A folyó felé sétáltak. Megint hatalmába kerítette az érzés, hogy valahonnan ismeri a férfit. Melyik mester festhetett ilyen arcot? De bárhogy törte a fejét, túlságosan kábult volt ahhoz, hogy eszébe jusson.

Dante egy Medici pajzsra mutatott az egyik épület falán, majd egy fehér virágokkal övezett szökőkútra. Idegenvezető és gigoló egy személyben. Ma este pedig a hiányzó láncszem Isabel tervében, akinek a segítségével új életet kezdhet.

Nem szerette a fölé tornyosuló férfiakat, pedig Dante egy fejjel magasabb volt nála, hamarosan azonban úgy is vízszintesben lesznek, így ez nem okoz majd problémát.

Hirtelen pánik tört rá, de leküzdötte. Lehet, hogy Dante nős, jóllehet civilizáltak is alig látszott, nem hogy házasnak. Lehet, hogy tömeggyilkos, de a Maffia kivételével az olasz bűnözők inkább raboltak, mint gyilkoltak.

Dantét drága - tiszta, egzotikus, csábító - parfümillat lengte körül, ami mintha nem is egy üvegből, hanem a pórusaiból áradt volna. Isabel elképzelte, ahogy a férfi egy ősi épület falához préseli, felemeli a szoknyáját, s belehatol, de ez túl gyors lett volna, s most nem az volt a cél, hogy minél hamarabb túllegyen rajta. A cél az volt, hogy elhallgattassa Michael hangját a fejében, s folytatni tudja az életét.

Csetlett-botlott a bortól. A férfi támogatta, aztán egy kicsi, drága hotel ajtajára mutatott.

- *Vuoi venire con me all'albergo.*

Isabel nem értette, mit mond, de a meghívás egyértelmű volt.

„Nekem szenvedély kell!”, mondta Michael.

Tudod, mit, Michael Sheridan? Nekem is.

Ellökte magát Dantétól és beviharzott a kis előcsarnokba. Az elegáns berendezés megnyugtatta - bársony függönyök, aranyozott fotelok. Legalább tiszta lepedőn fog szeretkezni. Egy örült nem ide hozna megölni egy naiv, kielégületlen turistát.

A portás egy kulcsot nyújtott át a férfinak, tehát Dante már bejelentkezett. Első osztályú gigoló. A válluk egymáshoz ért a szűk liftben, s Isabel tudta, hogy a gyomra nem csak a bortól és a boldogtalanságtól ég.

Kiléptek a félhomályos folyosóra. Felnézett Dantéra, s egy bizarr kép cikázott át az agyán egy feketébe öltözött férfiről, fegyverrel a kezében.

Hogy jutott most ez eszébe? Bár nem érezte magát teljes biztonságban a férfi mellett, azt sem, hogy veszélyben lenne az élete. Ha Dante meg akarná ölni, megtette volna az egyik sikátorban, nem pedig egy ötcsillagos hotelben. A férfi a folyosó végébe vezette.

„A jó szexhez nem csak a testet, az agyat is fel kell ajzani.”

Dr. Isabelnek igaza volt. Most azonban szó sem volt arról, hogy jó lesz a szex, csak tiltott és veszélyes egy idegen városban egy férfival, akit soha többet nem fog látni. Azért fekszik le vele, hogy kimossa az agyát és elűzze a félelmét. Hogy bebizonyítsa magának, még mindig nő. Hogy begyógyítsa a sebeit és tovább tudjon lépni.

A férfi kinyitotta az ajtót és felkapcsolta a villanyt. Jól tartották a nők. Nem egyszerű hotelszobát bérelt, hanem elegáns lakosztályt, bár egy kicsit rendetlenség volt, a ruhái ugyanis egy nyitott bőröndből lógtak kifelé, a cipője pedig a szoba közepén hevert.

- *Vuoi un poco di vino?*

Isabel felismerte a „vino” szót, igent akart mondani, de összezavarodott, s inkább megrázta a fejét. A mozdulat túl gyors volt, s majdnem elvesztette az egyensúlyát.

- *Va bene.* - Egy kurta, udvarias intés, aztán a férfi besétált a hálósobába. Mint egy éjjeli ragadozó, olyan ruganyosan mozgott. Isabel követte az ajtóig, s nézte, ahogy Dante az ablakhoz lép.

Miközben a férfi kihajolt, hogy behúzza a spalettát, a szél belekapott hosszú, selymes hajába, melyen megcsillant a hold ezüstös fénye. - *Vieni vedere* - mutatott ki az ablakon. - *Il giardino é bellissimo di notte.*

Isabel úgy érezte, mintha alkoholba áztatott rongyból lett volna a lába, mikor letette a táskáját a komódra és odament a férfi mellé. Lenézett, s féltucatnyi asztalt pillantott meg a virágokkal teli kertben, éjszakára összecsukott napernyővel.

A férfi keze a tarkójára siklott. Megtörtént az első lépés.

Isabel még most is elmehetett volna. Megmondhatta volna, hogy tévedett, óriásit tévedett. Mennyi pénz jár egy gigolónak, aki nem végezte el a munkáját? Kell borravalót adni? Menjen el...?

A férfi azonban nem tett mást, csak átölelte. Jólesett. Rég nem ölelték már meg. Dante teljesen más volt, mint Michael. A magassága persze kényelmetlenül érintette, jókötésű izmait azonban kellemes volt megérinteni.

Ren lehajtotta a fejét, Isabel pedig hátrálni kezdett, mert még nem készült fel a csókra. Aztán emlékeztette magát, hogy ez csak agymosás.

A férfi ajka a megfelelő szögben ért a szájához. A nyelve tökéletesen siklott át, nem túl félénken és nem fojtogatóan. Remekül csókolt, elegánsan, cuppogó hangok nélkül. Túl hibátlanul. Isabel még alkoholmámorosan is tudta, hogy nem Dante csókolja, csak egy hivatásos nőcsábász minden megerőltetés nélkül. Ami jó volt. Pontosan olyan, mint amilyennek szerette volna, ha van ideje eltervezni.

Mit keres itt?

Fogd be a szád, hadd tegye a férfi a dolgát. Tekintsd úgy, mint szexuális kárpótlást.

A férfi nem kapkodott, s Isabel vére egy kicsit gyorsabban kezdett száguldani. Díjazta Dante gyengédségét. Még nem készült fel rá, hogy a férfi a felsője alá nyúljon, de nem próbálta meg lefogni a kezét. Michael tévedett. Nem akart mindig irányítani. Azonkívül Dante remekül tudott simogatni, miért is avatkozott volna bele a dolgába? Amikor a férfi kikapcsolta a melltartóját, megdermedt. Nyugi, és hagyd dolgozni ezt az embert. Teljesen normális, amit csinál, mégha vadidegen is. Dante félretolta a kosarakat és simogatni kezdte a hátát. Isabel hagyta. Hagyta, hogy a férfi végighúzza ujjait a mellbimbóján. Igen, pont így.

Nagyon ügyes volt... Nem sajnálta az időt. Talán Michaellel túlságosan rohantak a cél felé, de mit lehetett várni egy célorientált munkaalkoholistától?

Dante, úgy tűnt, élvezettel becézgeti a mellét. Michael is szerette, de Dante sokkal műértőbb volt.

A férfi az ágy felé húzta az ablaktól, és felhúzta Isabel blúzát. Eddig csak foghatta a mellét. Most láthatta is, s Isabel feszengett, de ha visszatolja a felsőjét, azzal Michaelnek adott volna igazat, így nem ellenkezett.

Dante a tenyerébe fogta a mellét. Megemelte, formálgatta, aztán lehajtotta a fejét és a szájába vette az egyik mellbimbót. Isabel kezdte levetközni gátlásait.

Érezte, ahogy a nadrágja lecsúszik a csípőjén. Mindig is segítőkész típus volt, s lerúgta a cipőjét. A férfi csak annyira húzódott el, hogy levegye róla a felsőt, majd a melltartót. Boszorkányos ügyességgel bánt a női ruhaneműkkel. Semmi vesződés, semmi felesleges mozdulat, minden tökéletes, még az értelmetlen olasz bókok is, amiket a fülébe suttogott.

Isabel bészszínű csipke bugyiban és abban az arany karkötőben állt a férfi előtt, aminek a belső felére a LÉLEGEZZ szót vésték. Dante levetette a cipőjét és - minden zavarodottság nélkül - a zokniját, majd egy férfi sztiptíztáncos ügyességével lassan kigombolta fekete selyemingét, egymás után mutatva meg jól kidolgozott izmait. Szemmel láthatóan sok energiát fordított arra, hogy jó formában tartsa a munkaeszközét.

Hüvelykujja megállapodott Isabel mellbimbóján, amely még mindig nedves volt ajka érintésétől. Két ujjá közé fogta, Isabel pedig kilépett a testéből, s minél messzebbre távolodott tőle, annál jobban érezte magát. - *Bella* - suttogta a férfi, a hangja olyan volt, mint egy mély dorombolás. Keze a bész csipkére vándorolt Isabel lába között, s dörzsölni kezdte, de ez még túl korai volt.

Isabel alighogy kigondolta, a férfi ujjá már ki is húzódott a csipke szélére. Isabel belekapaszkodott Dante karjába a hirtelen rátörő gyengeség ellen. Miért hiszi mindig, hogy mindenkinél jobban tud mindent? Újabb bizonyosság, hogy nem mindenben ő a legokosabb - nem mintha még bizonyosságra lett volna szüksége e tekintetben.

Dante egy elegáns csuklórándítással visszahajtotta a takarót, lefektette Isabelt az ágyra, majd olyan tökéletes mozdulatokkal, mintha koreográfiára mozogna, maga is mellé heveredett. Könyvet kellett volna írnia *Egy olasz profi gigoló szexuális titkai* címmel. Isabelnek is. Az ő könyvének azt a címet kellett volna adni: *Hogyan bizonyítottam be, hogy nő vagyok, és hogyan kezdtem új életet?* A kiadójának együtt csomagolva kellett volna piacra dobni a kettőt.

Ideje volt, hogy viszonzza a férfi érintését, jóllehet alig ismerték egymást, s a dolog merészséget követelt.

Elég!

Tapogatózva indult felfedezőútra a férfi mellkasán, majd hátán. Michael is izmos volt, de nem ennyire.

Keze Dante hasára siklott, mely olyan feszes volt, akár egy sportolóé. A férfi már megszabadult a nadrágjától - vajon mikor? -, s fekete selyem alsónadrágot viselt.

Csináld!

Megérintette a vékony szöveten át, s csak képzelődött vagy tényleg hallotta, hogy Danténak elakad a lélegzete. Nem tudta megállapítani. Egy valamiben azonban biztosan nem játszott vele a képzelete. A férfit a természet minden adottsággal megáldotta ehhez a hivatáshoz.

Érezte, hogy lehúzzák róla a fehérneműjét. Arra számítottál, hogy magadon hagyod? Dante megemelkedett és csókolgatni kezdte a combja belső felét. Isabel fejében megkondultak a vészharangok. A feszültség egyre nőtt benne, ahogy a férfi mind feljebb araszolt. Megfogta Dante vállát és eltolta magától. Voltak dolgok, amiknek nem tudta alávetni magát, még azért sem, hogy a múltat elfeledje.

A férfi felnézett rá. Isabel a félhomályban is látta tekintetében az értetlenséget. Megrázta a fejét. Dante vállat vont és az éjjeli szekrény felé nyúlt.

Isabel megfélekedezett az óvszerről. A férfi ugyanolyan zökkenőmentesen húzta fel, mint ahogy minden mást is csinált, majd közelebb akarta vonni magához Isabelt, de ő ragaszkodott ahhoz a kicsihez, ami a józan eszéből megmaradt és feltartotta két ujját.

- *Due?*

- *Deux, s'il vous plait.*

A férfi arcára „bolond külföldiek” kifejezés ült ki, mikor egy újabb óvszert vett elő. Ezúttal már nem ment olyan simán. A második gumit úgy kellett felerőltetnie az elsőre, Isabel pedig elfordította a fejét, mert Dante ügyetlenkedésével hirtelen emberivé vált, s ezt nem akarta látni.

A férfi simogatni kezdte a csípőjét, majd a combját. Szétfeszítette, hogy ismét megpróbálja becézni, de Isabelnek ez túl intim volt. Egy könnycsepp gördült ki a szeme sarkából. Elfordította a fejét és felitatta a párnán, mielőtt Dante észrevette volna. Orgazmust akart, a fenébe is, nem részeg, önsajnálattól kicsorduló könnyeket. Egy egetrengető orgazmust, ami kitisztítja az agyát, hogy utána teljes erőbedobással kezdhesen új életet.

Rángatni kezdte a férfit, hogy magára húzza. Dante tétozózott, de ő addig noszogatta, míg meg nem kapta, amit akart. A férfi haja az arcát cirógatta, s hallotta, hogy Dante rekedten

zihálni kezd, amikor egyik ujját beléje csúsztatta. Lassú kínzásnak vetette alá, de Isabel türelmetlenül igyekezett már elérni oda, ahová tartottak, s megemelte a csípőjét, hogy behatolásra sűrgesse a gigolót. Dante annyiban engedelmeskedett, hogy elhelyezkedett.

Isabel ebben a pillanatban döbbsent rá, hogy nem lesz egyszerű a dolog, nem olyan egyszerű, mint Michaellel. Összeszorította a fogát, s addig vonaglott a férfi alatt, míg az el nem vesztette önuralmát, s beléje nem temetkezett.

De még ekkor sem mozdult meg, így Isabel a csípőjével próbálta rábíni, hogy siessen, jutassa el oda, ahová vágyott, hogy legyenek túl rajta, mielőtt józan suttogásai borgőzös agyába behatolva sikoltozássá nem válnak, s szembe kell néznie azzal a ténnyel, hogy megszegett minden törvényt, amiben hitt, s helytelenül cselekszik.

Dante visszahúzódott, s parázsló, csillogó tekintettel ránézett. Isabel behunyta a szemét, hogy ne kelljen ránéznie, ne kelljen látnia, milyen tökéletes. A férfi lenyúlt és dörzsölni kezdte, de csak rontott a helyzeten. Isabel gyomra émelygett a bortól. Eltolta Dante kezét és megmozdította a csípőjét. A férfi végre megértette a célzást, s lassan, mélyen mozogni kezdett benne. Isabel az ajkába harapott, számolt előre, számolt visszafelé, megint eltolta Dante kezét, s igyekezett legyűrni az öncsalás sivár érzését.

Évezredek teltek el, mire a férfi elért a csúcstra. Isabel várta, mikor múlik el a borzongása és hemperedik le róla. Amikor végre megtörtént, kiugrott az ágyból.

- *Annette?*

Isabel rá se hederített, csak rángatta fel magára a ruháit.

- *Annette? Che problema c'è?*

Isabel benyúlt a táskájába, egy marék bankjegyet dobott ágyra és kirohant a szobából.

Tizennyolc órával később még mindig nem csillapodott a fejfájása. Firenzétől délnyugatra járt valahol, egy botváltós Fiat Pandával a vaksötétben egy ismeretlen úton, aminek a szélét számára olvashatatlan nyelven írt táblák szegélyezték. Ruháját összegyűrte a biztonsági öv, s túlságosan kába volt ahhoz, hogy rendezze a frizuráját. Gyűlölte magát zilált külseje, szétszórtsága, depressziója miatt. Azon gondolkodott, hány katasztrofális félrelépést követhet el egy okos asszony úgy, hogy ne kelljen lehajtott fejjel járnia. A feje jelenlegi állapotát tekintve, ő már túl sokat.

Elsuhant mellette egy tábla, mielőtt elolvashatta volna. Lassított, s lehúzódt az út szélére. Nem aggódott, hogy beleszaladnak hátulról, ugyanis kilométerek óta nem találkozott egyeden egy kocsival sem.

A toscanai táj híresen szép volt, de ő sötétedés után indult útnak, így nem sokat látott belőle. Már bánta, de egyszerűen csak késő délután sikerült rávennie magát, hogy kikászálódjon az ágyból. Aztán csak ült az ablak előtt, bámult kifelé, és próbált imádkozni, de nem tudott.

A Panda lámpái megállapodtak egy táblán, amin a CASALLEONE felirat állt. Felkapcsolta az utastérben a lámpát, hogy megnézzze az útleírást, s látta, hogy jó irányba tart. Isten óvta a bolondokat.

Tegnap este hol voltál, istenem?

Valahol máshol, annyi szent. De sem istenre, sem a borra nem foghatta azt, ami történt. A saját ostobasága kergette ebbe a végzetes hibába. Megtagadott mindent, amiben hitt, s rá kellett jönnie, hogy dr. Favarnek megint igaza lett. A szex nem gyógyította be a megsebzett szívet.

Visszahajtott az útra. Mint sokan mások, ő is gyermekkorában szenvedte el az első törést az életben, de meddig okolhatja az ember a szüleit a saját hibáiért? Anyja iszákos volt, lángész és szexuálisan túlfűtött. Apja iszákos, lángész és durva. Káoszban és viharos érzelmek között éltek. Egyetemi tanárok voltak, s bár mindketten kiváló szaktekintélynek számítottak a maguk területén, sehol nem véglegesítették őket. Anyja időről-időre szerelmi viszonyba keveredett a

tanítványaival, apja előszeretettel bonyolódott szócsatába kollégáival. Isabelt egyik egyetemi városból a másikba rángatták, kiteve irányításuk alól elszabadult életük viszontagságainak.

Míg más gyerekek arra vágytak, hogy menekülhessenek a szülői fegyelem elől, Isabel rend után áhítozott, ami soha nem jött el. A szülei sakkfiguraként mozgatták önös harcaikban. Önvédelemből tett kétségbeesett kísérletként tizennyolc éves korában otthagya őket. Azóta a maga ura. Hat évvel ezelőtt az apja májelégtelenségben meghalt, s nem sokkal később az anyja is követte. Megadta nekik a végső tiszteletet, de őket nem sajnálta annyira, mint elvesztegetett életüket.

A városon szűk, festői kőépületekkel szegélyezett kanyargós utca vezetett át. Láttá, hogy a boltok már bezártak. Minden réginek és eredetinek tűnt egy hatalmas Mel Gibson moziplakát kivételével az egyik ház falán. A cím alatt Lorenzo Gage kisebb betűvel írt nevét vette ki.

Hirtelen beugrott. Dante nem egy reneszánsz festményre emlékeztette. Lorenzo Gage kiköpött mása volt, azé a színészé, aki nemrégiben kergette öngyilkosságba az ő kedvenc színésznőjét.

A gyomra megint émelyegni kezdett. Hány filmjét látta Gage-nek? Négyet? Ötöt? Túl sokat, de Michael szerette az akciófilmeket, azokból is a minél véresebbeket. Most már soha többé nem kell megnéznie egyet sem.

Kíváncsi lett volna, hogy Gage sajnálja-e egyáltalán, ami Karlival történt. Az biztos, hogy a nézők tódulni fognak a jegypénztárakhoz. A szép nők imádták a rossz fiúkat. Meg akarták menteni őket - elhitték magukról, hogy ők az egyedüliek, akik képesek ezekből a vesztesékből férjeket és apákat faragni. Kár, hogy ez nem volt ilyen egyszerű.

Kiért a városból, s ismét felkapcsolta a világítást, hogy elolvassa az útbaigazítást: „Kövesse a Casalloenéből kivezető utat, majd két kilométer után forduljon jobbra egy rozsdás traktornál.”

Miután megtalálta a kereszteződést, az út emelkedőn vitt felfelé, s számos kanyar után Isabel megpillantotta a nyitott vaskaput, ami a leírásban említett Villa dei Angeli, „Angyalok villája” főbejárata lehetett. Innen kavicsos, lejtős ösvény vezetett tovább, amelyen a Panda meglódult, aztán éles kanyar következett.

Egy épület tűnt fel előtte. Isabel beleállt a fékbe. Csak bámult elkerekedett szemmel. Aztán végre leállította a motort, lekapcsolta a lámpákat, s hátrahajtotta a fejét az ülés támlájára. Eluralkodott rajta a kétségbeesés. Ez a rogyadozó, elhanyagolt kőhalom volt az a parasztház, amit kibérelt. Nem gyönyörűen helyreállított vidéki ház, ahogy az ingatlanközvetítő mondta, hanem egy düledező kőkupac, amiben talán még a tehenek is bent laktak.

Magány. Pihenés. Elmélkedés. Cselekvés. A szexuális gyógyulás már nem szerepelt a terveiben. Eszébe sem jutott.

A magányossággal biztosan nem lesz gond, de hogyan pihenjen, az elmélkedéshez szükséges megfelelő környezetről nem is beszélve, egy romhalmazba zárva? Ha pedig elő akar állni egy akciótervvel azt illetően, hogyan hozza működésbe ismét az életét, elmélkedni kell. Hibát hibára halmozott. Már nem is emlékezett rá, milyen volt, amikor kézben tartotta a dolgokat.

Megdörzsölte a szemét. Legalább most már tudja, miért volt olyan olcsó ez a ház.

Alig bírt annyi erőt gyűjteni, hogy kiszálljon a kocsiból és az ajtóhoz vonszolja a csomagjait. Olyan csend volt, hogy hallotta saját lélegzetvételét. Bármit megadott volna egy rendőrautó barátságos szirénázásáért vagy egy La Guardiáról felszálló gép gyengéd zúgásáért, de csak a tücskök ciripeltek.

A robosztus faajtó nyitva volt, ahogy az ingatlanközvetítő mondta, s úgy nyikorgott, mint egy rossz filmben használt hangeffekt. Megacélozta magát egy csapat rátámadó denevérral szemben, de csak a régi kövek áporodott szaga sietett a köszöntésére.

„Az önsajnálat meg fog bénítani, barátom. Akárcsak az, ha áldozatnak hiszed magad. Nem vagy áldozat. Tele vagy erővel...”

Ó, fogd már be! parancsolt magára.

Addig tapogatózott a fal mentén, míg meg nem találta egy karácsonyfa égő fényerejével bíró állólámpa kapcsolóját. Hideg, csupasz padlót, néhány antik bútort, s egy barátságtalan kőlépcsőt pillantott meg. Legalább tehenek nem voltak.

Ma már nem bírt többet elviselni, ezért fogta a legkisebb csomagját, s felment az emeletre, ahol - hála istennek - egy működő fürdőszobát és egy kicsiny, kolostori hálószobát talált. Ha arra gondolt, ami tegnap este történt, azt kellett hinnie, az élet fura játékot űz vele.

A szél a férfi homlokába fújt egy rövid tincset. Ma délután vágatta le a haját. Meg is borotválkozott - mivel ma este el akarta kerülni a nyilvános helyeket -, s kivette barna kontaktlencsáját. Most azonban úgy érezte, mintha mutogatta volna magát. Néha szeretett volna kibújni a saját bőréből.

Kísértette a tegnap esti francia nő. Bár megkapta, amit akart, a dolognak rossz szájíze maradt. A baj akkor is megtalálta, ha ő nem kereste.

A cigarettája után nyúlt, pedig hat hónappal ezelőtt leszokott. A gyűrött dobozban, amit a zsebéből előhúzott, egyetlenegy szál volt, vészhelyzetre. Többet nem akart magánál hordani.

Mélyen leszívta a füstöt, s azt mondogatta magában, felejtse el a tegnap estét. De nem tudta. A nő világos barna szeme értelemről csillogott, izgatón hatott rá merev kifinomultsága, s valószínűleg emiatt nem vette észre, hogy flúgos. A végén az a gyomorforgató érzése támadt, hogy megerőszkolta. A filmvászon megtette, de az életben soha nem ragadtatta volna ilyen gyalázatos cselekedetre magát.

Üres utcákon kóválygott, rossz hangulata árnyékként követte, noha a fellegekben kellett volna járnia. Hamarosan beérk munkája gyümölcse. Annyi pénze volt, hogy mostantól munka nélkül is el tudott volna éldegélni, de szeretett filmezni, s ez volt az a szerep, amire várt, a gazember, aki éppolyan elevenen fog megmaradni a nézők emlékezetében, mint Hannibál Lecter. Most azonban még túl kellett élnie hat hetet az *Éjjeli gyilkos* forgatásának kezdetéig, s bezártsági érzés tört rá a városban.

Karli... a tegnap esti nő... az érzés, hogy bármit is ért el, nem jelent semmit... Istenem, mennyire gyűlölt depressziós lenni. A szája sarkába tolta a cigarettáját, zsebredugta a kezét, lehajtotta a fejét és elindult. Átkozott James Dean az Összetört Álmok Bulvárdján.

A pokolba. Holnap elutazik Firenzéből oda, ahová a szíve húzza.

Isabel megfordult az ágyban. Az órája szerint fél tíz volt, vagyis reggelnek kellett volna lennie, de a szobában nyomasztó sötét uralkodott. Zavarodottan nézett az ablak felé, s látta, hogy a spaletták zárva vannak.

A hátára fordult, s a feje fölötti fagerendákat tanulmányozta. Kintről mintha távoli traktorzúgás hangját hallotta volna. Semmi mást. Se egy szemeteskocsi megnyugtató csattogása, se a harmadik világ nyelvein egymást szidó taxisok dallamos ordítózásai nem törték meg a csendet. Olaszországban volt egy szobában, amiben valószínűleg egy szent lakott korábban.

Szeméből csorogni kezdtek a gyűlölt könnyek. Siratta elveszett életét, a férfit, akit szeretni vélt. Miért nem volt elég okos, elég szerencsés, miért nem küzdött azért, hogy megtartsa, amije van? S ami még rosszabb, miért mocskolta be magát egy olasz gigolóval, aki úgy festett, mint egy pszichopata filmszínész? Próbálta reggeli imával elfojtani a könyveit, de az Úrnál süket fülekre találtak bűnös lányának kérései.

Olyan nagy volt a kísértés, hogy a fejére húzza a takarót és egész nap fel se kelljen, hogy ijedtében kilógatta lábát az ágyból. Sarka hideg köhöz ért. Átvágott a sivár szobán, ki a szűk folyosóra, aminek a végén praktikus fürdőszoba állt.

Kicsi volt, de modern, s talán a ház nem is volt olyan lepusztult, mint képzelte.

Megfürdött, betekerte magát egy törölközőbe, s visszatért a szent zárkájába, ahol szürke nadrágot és hozzáillő ujjatlan felsőt húzott. Odament az ablakhoz, elfordította a zárat és kitárta a spalettákat.

Citromsárga fény árasztotta el a szobát. Csak úgy zúdult be az ablakon olyan vakítóan, hogy Isabelnek egy pillanatra be kellett hunynia a szemét. Amikor kinyitotta, Toscana hullámozó hegyeit látta maga előtt.

- Ó, istenem... - Megtámaszkodott a köpárkányon, s a barnás, sárgás, mézszínű földeket nézte, melyeket itt is, ott is ciprusfák sorai törtek meg, mint égre mutató ujjak. Kerítés sehol nem volt.

Betlehem tárult elé. Ez volt a reneszánsz festők szentföldje. Balra teraszos szőlőskertek nyúltak el, a kert mögött göcsörtös olajfák nőttek.

Amikor elfordult az ablaktól, döbbenet láta, mennyire megváltozott a szoba a napfényben. A fehérre meszelt falak és a sötét fagerendák megszépültek, az egyszerű bútorok; többet meséltek a múltból, mint több kötetnyi történelemkönyv. A ház egyáltalán nem volt romos.

Lement a földszintre. A nappali, amire alig vetett egy pillantást múlt éjjel, durva falaival és téglamennyezetével egy régi európai istállóra hasonlított, valószínűleg az is volt. Azt olvasta ugyanis, hogy a toscanai parasztházak lakói az állatok fölött éltek. A helyiséget kényelmes nappalivá varázsolták anélkül, hogy megfosztották volna rusztikusságától.

Egy nagy boltíven át tágas, napsütötte konyhába jutott. A hosszú, négyszögletes paraszttábla barázdák vésődtek a több száz éves használat során. A rusztikus kőmosogatót piros, kék és sárga csempék szegélyezték. A berendezést tálalók és egy régi típusú gáztűzhely tették teljessé. A kertbe üvegzöldre festett erkélyajtó vezetett. Isabel pont ilyennek képzelte egy olasz vidéki konyhát.

Az ajtó kinyílt, s egy hatvanas éveiben járó asszony lépett be rajta. Tömzsi alakja, kalácsképe, feketére festett haja és apró fekete szeme volt. Isabel azonnal bemutatta neki olasz nyelvtudását.

- *Buon giorno.*

Bár a toscanai emberekről az a hír járta, hogy barátságosak, ez az asszony egyáltalán nem tűnt annak. Kopott fekete ruhája zsebéből, amit vastag nejlonharisnyával és fekete műanyagmamusszal viselt, kertészkesztyű lógott ki. Szó nélkül kivett a szekrényből egy gombolyag madzagot, és kiment a konyhából.

Isabel követte a kertbe, s a lába földbegyökerezett a látványtól. Tökéletes volt. Magány. Pihenés. Elmélkedés. Cselekvés. Jobb helyet nem is találhatott volna rá. A tűző reggeli napfényben a ház régi kövei krémszínben ragyogtak. Borostyán tapadt a vakolatra, s kacskaringózott az ablakok spalettái körül. A kert szépségét még az ott kapálgató morcos asszony jelenléte sem tudta csökkenteni, s Isabelben lassan kiengedtek a görcsök. Egy liliumfa árnyékában márványtetejű faasztal állt, tökéletes helyet biztosítva egy finom ebédhez, vagy egyszerűen csak a tájban való gyönyörködéshez. De nem ez volt az egyetlen menedék, amit a kert kínált. A ház mellett két pad rejtőzött egy lugas árnyékában, s Isabel elképzelte, ahogy odakuporodik papírral és tollal a kezében.

Ahogy beszívta a föld és a növények meleg illatát, Michael hangja a fülében egyre halkult, s felcsillant előtte a remény. Isten odanyújtotta neki Szentföldet. Ostobaság lenne hátat fordítani egy ilyen ajándéknak.

Sokkal könnyebb szívvel vezetett be a városba. Végre történt valami, ami enyhíthet a kétségbeesésén. Egy kis negozio di alimentari-ben bevásárolt élelmiszerekből. Amikor visszatért, a fekete ruhás asszony a konyhában mosogatott. Barátságtalan pillantást vetett Isabelre, aztán eltűnt a hátsó ajtón át - az Édenkertbe. Isabel sóhajtott, aztán kipakolta az élelmiszereket a szekrényekbe és a kis hűtőbe.

- *Signor ? Permesso?*

Megfordult, s egy csinos, húszas éveiben járó fiatal lányt pillantott meg a konyhát és a nappalit elválasztó boltíves átjáróban, feje tetején napszemüveggel. Filigrán alkatú volt, szőke haja furcsán elütött olajbarna bőrétől. Barackszínű blúzt, szűk, drapp szoknyát és az olasz nők által oly kedvelt körömcipőt viselt. Formás sarka kopogott a régi köveken, ahogy közelebb lépett. - *Buon giorno, Signora Favor.* Giulia Chiara vagyok.

Isabel bólintott, s azon gondolkodott, vajon Toscanában mindenki bejelentés nélkül sétál-e be idegenek házába.

- *Az agente immobiliare...* az ingatlanközvetítő vagyok - kereste a szavakat.

- Örülök, hogy megismerhetem. Nagyon tetszik a ház.

- De ez nem... jó ház. A múlt héten többször próbáltam hívni, de nem tudtam elérni.

Mert Isabel kikapcsolta a telefonját. - Valami baj van?

- *Sì.* Baj. - A fiatal lány megnyalta az ajkát, s a füle mögé simított egy hajtincset, láthatóvá téve gyöngy fülbevalóját. - Nagyon sajnálom, de nem maradhat itt. - Kecses kézmozdulatokat tett, amikkel az olaszok a legegyszerűbb beszélgetéseket is kísérfni szokták. - Lehetetlen. Ezért próbáltam telefonálni. Hogy elmagyarázzam a problémát és megmondjam, át kell költöznie máshová. Ha velem jön, megmutatom.

Tegnap Isabel még örömmel ment volna, ma azonban már nem. Ez a kőház a békés kerttel a meditáció és a gyógyulás lehetőségét jelentette a számára. Nem fog lemondani róla. - Mondja el, mi a probléma.

A lány felemelte a kezét. - Meg kell javítani valamit. Senki nem lakhat itt.

- Mit kell megjavítani?

- Sok mindent. Ásni kell. A vízvezetékkal van a baj.

- Biztos vagyok benne, hogy megoldható a dolog.

- Nem, nem. *Impossibile.*

- Signora Chiara, kifizettem két hónapot és maradni akarok.

- De kényelmetlen. Signora Vesto pedig nagyon mérges lenne, ha ön nem lenne megelégedve.

- Signora Vesto?

- Anna Vesto. Nem szeretne kellemetlenséget okozni önnek. Találtam egy nagyon szép házat a városban. Tetszeni fog magának.

- Nem akarok a városba menni. Ezt a házat akarom.

- Sajnálom. Lehetetlen.

- Ő Signora Vesto? - mutatott Isabel ki a kertbe.

- Nem, ő Marta. Signora Vesto a villában van. - A lány a hegytető felé intett.

- Marta a házvezetőnő?

- Nem, nem. Itt nincs házvezetőnő, de a városban nagyon jó házvezetőnők vannak.

- Kertész?

- Nem, Marta gondozza a kertet, de nem kertész. Itt nincs kertész. A városban lehet kertésze.

- Akkor mit csinál itt Marta?

- Itt lakik.

- Úgy tudtam, egyedül leszek.

- Nem, itt nem. - Giulia a konyhaajtóhoz lépett, s a ház hátsó részéhez épített egyszintes toldaléképületre mutatott. - Marta ott lakik. Nagyon közel.

- De a városban annyi ember között egyedül lennék?

- *Si!* - ragyogott fel Giulia arca, s olyan sugárzóan mosolygott Isabelre, hogy neki nem volt szíve lehűteni a jókedvét.

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha beszélek Signora Vestóval. A villában van?

Giulia örült, hogy átpasszolhatta a labdát. - *Si, si*, az lesz a legjobb. Ő majd elmagyarázza, miért nem maradhat itt, én pedig majd visszajövök, hogy elvigyem a városba.

Isabel megsajnálta, és nem vitatkozott. Signora Anna Vestóra tartogatta az erejét.

Isabel követte a parasztháztól felfelé vezető ösvényt egy ciprusokkal szegélyezett hosszú kocsibehajtóig. A végén ott állt a Villa dei Angeli, s amikor megpillantotta, úgy érezte, mintha a Szoba kilátással filmváltozatába csöppent volna.

A földszinti ablakokat csipkézett fekete vaspántok díszítették, az emeleti szobák spalettáit zárva tartották a meleg miatt. A ház mellett a ciprusokat nyírott sövény, klasszikus szobrok és nyolcszögletű szökőkút váltotta fel. A kétszárnyú csiszolt bejárati ajtóhoz dupla, masszív korláttal ellátott kőlépcső vezetett.

Isabel felsietett, s megemelte az oroszlánfejes rézkopogtatót. Amíg várt, szemügyre vette a szökőkút mellett álló poros, fekete Maserati kabriót. Signora Vestónak drága ízlése volt.

Senki nem nyitott ajtót, ezért ismét bekopogott.

Középkorú, érzéki, diszkrét vörösre festett hajú, Sophia Loren szemű nő mosolygott rá barátságosan. - *Si?*

- *Buon giorno, signora.* Isabel Favor vagyok. Signora Vestót keresem.

A nő mosolya azonnal lehervadt. - Én vagyok Signora Vesto. - Egyszerű kék kosztümje és kényelmes cipője után inkább házvezetőnőre hasonlított, mint olyan valakire, akinek Maseratija van.

- Én béreltem ki a parasztházat - mondta Isabel -, de akadt egy kis probléma.

- Semmi probléma - sietett közölni Signora Vesto. - Giulia talált magának egy másik házat a városban. Mindenről gondoskodni fog.

Az asszony a kilincsen tartotta a kezét, hogy minél hamarabb megszabaduljon Isabeltől. Mögötte a hallban két hatalmas, szemmel láthatóan drága bőrönd állt. Isabel fogadni mert volna, hogy a villa tulajdonosa vagy most érkezett, vagy éppen elutazni készül.

- Aláírtam egy bérleti szerződést - mondta Isabel kedvesen, de határozottan. - Maradok.

- Nem, signora, el kell költöznie. Ma délután segít önnek valaki.

- Nem megyek sehova.

- Nagyon sajnálom, signora, de nem tehetek semmit.

Isabel rájött, hogy itt az ideje a ranglétra legfelső fokán álló személlyel tárgyalnia. - Szeretnék beszélni a tulajdonossal.

- A tulajdonos nincs itt.

- Akkor mik ezek a bőröndök?

A nő zavarba jött. - Most már el kell mennie, signora.

Ilyen helyzetekre dolgozta ki a Négy Alaptörvényt. „Légy udvarias, de eltökélt.” - Attól tartok, addig nem mehetek el, amíg nem beszéltem a tulajdonossal. - Isabel berontott a hallba, s mielőtt mély benyomást szerezhetett volna a magas mennyezetről, az aranyozott és bronz gyertyatartókról meg a hatalmas lépcsőről, az asszony már elé is ugrott.

- Ferma! Nem jöhet ide be!

„Azok, akik a megpróbálnak tekintélyesnek látszani, félnek és szükségük van az együttérzésünkre. De nem engedhetjük, hogy a félelmük ránk is átragadjon.”

- Sajnálom, ha felbosszantottam, signora - mondta Isabel olyan együttérzően, ahogy csak tudta -, de beszélnem kell a tulajdonossal.

- Ki mondta magának, hogy itt van? Senki sem tudja. Most pedig azonnal távozzon.

Isabel a ház hátsó részéből olasz rockzene hangjait hallotta. Elindult egy zöld és piros márványberakásos, díszesen faragott átjáró felé.

- Signora!

Isabel belefáradt, hogy az emberek kihasználják - tisztességtelen könyvelők, csélecsap vőlegények, áruló kiadók, érdekbarát rajongók. Miattuk élt reptereken, értük állt emelvényre tüdőgyulladással. Fogta a kezüket, amikor a gyerekek kábítószeresek lettek, a karjában tartotta őket, amikor depresszióval küzdöttek, s imádkozott értük, ha megbetegedtek. De abban a pillanatban, ahogy az ő életében bukkantak fel sötét felhők, elfutottak, mint a nyulak.

Átvágott a házon egy szűk folyosón át, ahol vastag keretes ősi portrék barokk tájképekkel versengtek helyért a falakon. Egy kevésbé hivatalos szalonba érkezett. A csiszolt cseresznyefa parkettát halszálkás mintában rakták le, a freskók medvevadászok helyett szüreti jeleneteket ábrázoltak. A magas, nyitott ablakokon át olasz rockzene kíséretében áramlott be a napfény.

A helyiség végében egy még annál is nagyobb boltív vezetett a teraszra, mint amekkorával a parasztház dicsekedhetett. Egy férfi támaszkodott az oldalának, s bámult kifelé a napfénybe. Isabel hunyorgott, s látta, hogy a férfi farmert és gyűrött, lyukas ujjú fekete pólót visel. Arcéle olyan klasszikusan faragott volt, hogy akár a szalon egyik szobrái is lehetett volna. Lázadó testtartása, az, ahogy a whiskysüveget a szájához emelte, s ahogy szabad kezében egy pisztolyt lógatott, mégis egy római istenre emlékeztetett inkább.

Isabel szemét a pisztolyon tartva, megköszöri a torkát. - *Scusi?* Elnézést?

A férfi megfordult.

Isabel pislogott a naptól. Csak pislogott. Azt mondta magában, hogy csak a fény tévesztette meg. Csak rosszul lát. Ez nem lehet. Lehetetlen...

De valóság volt. Az a férfi állt az ajtóban, aki Danténak mondta magát. Dante, az ő parázsló, csillogó szemével és dekadens érintésével. Csak ennek a férfinak rövidebb volt a haja és nem barna szeme, hanem jégkék.

- A fenébe!

Az olasz gigoló mély, ismerős hangja, akivel tegnapelőtt este találkozott a Piazza della Signorián, angolul beszélt. Még ekkor is eltelt pár másodperc, mire végre felfogta. Lorenzo Gage és Dante, a gigoló egy és ugyanazon személy.

- Maga... - nyeldekelt Isabel. - Maga nem... Ki maga? - De látta a férfi filmjeit, és már tudta a választ.

A férfi gyilkos pillantást vetett rá.

- Signore Gage! - rontott a helyiségre Anna Vesto. - Ez a nő! Nem volt hajlandó távozni. Egy... egy... - Nem volt az angolban megfelelő szó a felháborodására, ezért olaszul kezdett el hadarni.

Lorenzo Gage, a szívtipró filmsztár, aki öngyilkosságba kergette Karli Swensont, nem volt más, mint Dante, a firenzei gigoló, akinek hagyta, hogy bemocskolja a lelkét. Belerogyott egy székbe a fal mellett, és próbált nagy levegőket venni.

A férfi olaszul üvöltött rá a házvezetőnőre.

Az asszony széles gesztikulációval válaszolt.

Gage ismét elbődült.

A házvezetőnő dülva-fülva távozott.

Lorenzo kisietett a teraszra és lekapcsolta a zenét. Amikor visszatért, egy fekete hajtincs a homlokába hullott. Az üveget kint hagyta, de a pisztolyt még mindig a kezében tartotta.

- Magánlaksértést követ el, drágám. - A férfi ajka alig mozgott, vontatott beszéde a valóságban sokkal fenyegetőbb volt, mint a digitális SurroundSound hangszórókból. - Tényleg ide kellett volna szólnia előbb.

Lorenzo Gage-dzsel szeretkezett, azzal a férfival, aki azzal kérkedett egy újságcikkben, hogy „ötszáz nőt kefélt meg”. Ő pedig hagyta, hogy az ötszázegyedik legyen.

Felfordult a gyomra. A kezébe temette az arcát és olyat mondott, amilyet még soha.

- Gyűlölöm magát.

- Ebből élek.

Isabel érezte, hogy a férfi közelebb lépett hozzá, leengedte a kezét, s szembetalálta magát a pisztollyal.

A cső nem egyenesen rámeredt, de azt se lehetett mondani, hogy nem rá. A férfi hanyagul tartotta a csípője mellett. Isabel látta, hogy antik darab, meglehetősen háromszáz éves is, de ettől még cseppet sem látszott kevésbé ijesztőnek. Főleg annak tükrében, amit a férfi tett, egy szamurájkardot használva, Julia Robertsszel.

- Én pedig már azt hittem, hogy a sajtó ennél lejjebb nem süllyedhet. Mi történt a *non parler anglais*-val, Franciácska?

- Ugyanaz, ami a maga olaszával. - Isabel felült, s végre eljutott a tudatáig, miről beszél a férfi. - Sajtó? Azt hiszi újságíró vagyok?

- Ha interjút akart, miért nem szólt?

Isabel felugrott.

- Azt hiszi, végimentem volna azon, csak azért, hogy írassak egy cikket?

- Talán. - Gyenge alkoholszag áradt Isabel felé. A férfi feltette a lábát a székre, ahonnan ő felkelt. Nézte Lorenzo combján a pisztolyt, s megpróbálta eldönteni, hogy a férfi fenyegetni akarja-e vele vagy csak megfélekezett róla.

- Hogy talált meg, és mit akar?

- A házamat. - Isabel egy lépést hátrált, aztán megróttta magát érte. - Így jut csak élvezethez? Elváltoztatja magát, hogy fel tudja szedni a nőket?

- Hiszi vagy nem, Fifi, álruha nélkül is képes vagyok rá. S annál az ötven eurónál, amit hagyott, sokkal többet érek.

- Ahogy vesszük. Meg van töltve az a pisztoly?

- Találja ki.

- Tegye le.

- Nem.

- Le akar löni?

- Higgyen, amit akar. - Ren ásított.

Isabel azon törte a fejét, mennyit ihatott a férfi, s azt kívánta, bárcsak ne lennének olyan erőtlének a lábai. - Én nem tűnök a környezetemben fegyvert.

- Akkor menjen el. - Ren széttett lábbal, a pisztolyt a térdére fektetve elterült a fotelben. A dekadencia tökéletes megtestesítője az Angyalok villájában.

Isabelt hat lóval sem lehetett volna elvontatni addig, amíg meg nem tudja, mi történt. Összekulcsolta a kezét, hogy ne látszódjék a remegése, és sikerült anélkül leülnie a férfival szemközti fotelba, hogy felborította volna azt. Most megtudta, milyen érzés gyűlölni.

Ren egy percig Isabelt tanulmányozta, aztán a pisztollyal egy lovas férfi egész falat betöltő portréjára mutatott. - Az őszám, Lorenzo de'Medici...

- Hogy oda ne rohanjak.

- Ha a történészek nem tévednek, Michelangelo és Botticelli patrónusa volt. Igazi reneszánsz ember. Kivéve, hogy... - Ren hüvelykujjával végigsimított a pisztolycsővön, s összehúzott, fenyegető szemmel Isabelre nézett. - ... hagyta, hogy generálisai kifosszák Volterra városát 1472-ben. A Medicieket nem tanácsos felbosszantani.

Nem más, mint egy egoista filmsztár, aki a képességeit próbálgatja, gondolta Isabel, s nem hagyta magát megfélemlíteni. Na jó, nem nagyon. - Tartogassa a fenyegetőzéseit a mozirajongóknak.

Az ijesztgetést unalom váltotta fel. - Rendben, Fifi, ha nem újságíró, akkor mit akar?

Isabel rájött, hogy nem tud beszélni a tegnapelőtti estéről - még nem, talán soha. A ház. Ezért jött eredetileg.

- Nézeteltérés támadt a házzal kapcsolatban, amit bérlek. - Isabel próbált minél tekintélyesebben fogalmazni, ami máskor nem okozott gondot, de most nem ment olyan könnyen. - Két hónapot kifizettem, és nem fogok kiköltözni.

- Miért kell nekem ilyesmivel foglalkoznom?

- Mert a maga háza.

- Ezt a házat bérelte ki? Kötve hiszem.

- Nem ezt a házat. A parasztházat. De az alkalmazottai ki akarnak rúgni.

- Miféle parasztházat?

- Lent a dombalján.

- Azt akarja bemesélni, hogy a nő, akivel két nappal ezelőtt Firenzében találkoztam véletlenül, éppen az én házamat bérelte ki? Ennél jobbat is kitalálhatott volna.

Isabel maga is hihetetlennek találta, de Firenze turistaközpontja kicsi volt, s ugyanaznap ő kétszer is összefutott azzal a fiatal házaspárral, akiket az Uffiziban látott. - Előbb vagy utóbb minden turista eljut a Piazza della Signoriára. Egyszerűen csak egy időben voltunk ugyanazon a helyen.

- Micsoda szerencse. Ismerősnek tűnik. Már a múltkor is annak tűnt.

- Tényleg? - Ez volt az a téma, amit Isabel nem akart firtatni. - Jóhiszeműen béreltem ki a parasztházát, de amint megérkeztem, közölték, hogy menjek el.

- Arról a helyről beszél, ahol az öreg Paolo élt, lent az olajfaliget mellett?
- Nem tudom, ki az az öreg Paolo. Most egy Marta nevű nőszemély lakik ott, akit nem szeretek, de elviselek.
- Marta Paolo testvére. - A férfi mintha távoli emlékeket idézett volna fel. - Igen, azt hiszem, az is az én házam.
- Nem érdekel, kicsoda Marta. Fizettem és nem költözöm el.
- Miért akarják kirúgni?
- Valami baj van a vízvezetékkel.
- Azok után, ami köztünk történt, meglep, hogy maradni akar. Vagy talán csak tettet, hogy haragszik.

A férfi szavai visszarántották a valóságba. Tényleg nem maradhat. Ez a férfi a megtestesítője mindennek, amit ő elítél, s többet látni se bírja az életben.

Hirtelen csalódottság vegyült a többi fájdalmas érzése közé. A parasztház kertjében szállta meg hónapok óta először béke, s most ettől is meg akarják fosztani. De neki is van büszkesége. Ha mennie kell, legalább úgy menjen, hogy a férfi ne érezze győztesnek magát. - Maga a színész, Mr. Gage. Nem én.

- Azt hiszem, ezt majd eldönti az idő. Ha marad, tartsa távol magát a villától. - Ren megvakarta a combját a pisztolycsővel. - S nehogy rájöjjen, hogy hazudott. Nem fog örülni a következményeknek.

- Ez úgy hangzik, mintha az egyik borzalmas filmjéből idézett volna.
- Jó tudni, hogy, van egy rajongóm.
- Csak a volt vőlegényem miatt néztem meg őket. Sajnos túl későn jöttem rá, hogy a rossz filmekhez való vonzódása összefügg a szexuális kalandvágyával. - Miért mondta ezt?

Ren felkönyökölt a szék karfájára. - Szóval a mi légyottunk csak arra volt jó, hogy bosszút álljon rajta.

Isabel már éppen tiltakozni akart, de a férfi túl közeljárt az igazsághoz.

- Lássuk csak... - Ren letette a pisztolyt az asztalra. - Tulajdonképpen ki játszotta meg magát két nappal ezelőtt? Maga, a bosszúálló nő, vagy én, az ártatlan bárány, aki a maga bosszúvágyának esett áldozatául?

A férfi kitűnően szórakozott. Isabel felállt, hogy lenézhesen rá, de rögtön meg is bánta, mert a lábai alig tartották. - Maga részeg, Mr. Gage?

- Mint a disznó.
- Még csak délután egy óra.
- Igaza volna, de még le sem feküdtem, úgyhogy nem korán, hanem későn kezdtem.

- Maga tudja. - Isabelnek vagy le kellett ülnie, vagy eltűnni innen, ezért elindult az ajtó felé.

- Hé, Fifi.

Megfordult, de bárcsak ne tette volna.

Ren felkapott egy csiszolt márványgolyót a mellette álló talapzatról és végighúzta rajta a hüvelykujját. - Ha nem akarja, hogy a rajongóim ott ólálkodjanak a kis parasztház körül, azt ajánlom, ne fecsegye el senkinek, hogy itt vagyok.

- Ha hiszi, ha nem, jobb dolgom is van, mint pletykálkodni.

- Maradjon is így. - Arra az esetre, ha Isabel nem vette volna a lapot, a férfi megszorította a márványgolyót.

- Egy kicsit eltúlozza a dolgot, nem, Mr. Gage?

A férfi felnevetett. - Örülök, hogy találkoztunk, Fifi.

Isabelnek sikerült eljutnia a szalon ajtajáig úgy, hogy ne menjen neki semminek, de nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy vissza ne nézzon.

Ren egyik kezéből a másikba dobálta a márványgolyót. A jóképű Nero játszadozott, miközben Róma égett.

Még mielőtt a parasztházba ért volna, az oldala annyira szúrt, hogy lassítania kellett. Kavics ment Kate Spade szandáljába, valószínűleg az utolsóba, amit megengedhetett magának. Örült, hogy nem omlott össze a férfi előtt, de ami igaz, az igaz, nem maradhatott. Ha most összepakol, négy órára visszaér Firenzébe.

S aztán?

Megpillantotta a házat. Barátságos és varázslatos volt, ahogy a sárga fényben fürdött. Egy új élet születésének a helye.

Megfordult, és egy mellékösvényen a szőlőskert felé vette az irányt. Mélybíbor, lédús, tömött fürtök lógtak a tőkéken. Leszakított egyet és megkóstolta. Szétrobbant a szájában, meglepően édes volt. A magok olyan picik, hogy nem kellett kiköpnie.

Tovább sétált a sorok között. Hiányzott a sportcipője, érezte a kemény agyagköveket vékony szandálja alatt. De nem gondolt arra, miye nincsen, csak arra, miye van toscanai nap a feje fölött, meleg, érett szőlő a kezében, Lorenzo Gage a hegytetőn a villában...

Nagyon olcsón adta magát. Hogy fogja ezt feldolgozni?

Ha elmenekül, azzal nem segít.

Megmakacsolta magát. Belefáradt a szomorúságba. Soha nem volt gyáva. Hagyja, hogy egy degenerált filmsztár megfossa valami csodálatostól? A férfinak semmit nem jelentett a viszonyuk. Nyilvánvalóan megvetette, így nem valószínű, hogy keresni fogja a társaságát. Neki itt kell maradnia. Minden ösztöne azt súgta, hogy ez az a hely, ahol magányra lelhet és ihletet meríthet egy új élet kezdetéhez.

Eltökélte magát. Nem fél Lorenzo Gage-től, s nem hagyja, hogy bárki is elüldözzé innen addig, amíg ő nem akarja.

Ren eltette a tizenhetedik századi flitlockot, amit elővett, hogy megvizsgáljon, mielőtt Fifi berontott. Még a fülében visszhangzott határozott lépteinek kopogása, ahogy kiviharzott a helyiségből.

Felnevetett, aztán bezárta a szekrényajtót. Két évvel ezelőtt örökölte a villát, de Philomena néni halála óta most először járt itt. Eredetileg úgy tervezte, hogy eladja a birtokot, noha nagyon szép emlékeket őrzött arról a három látogatásról, amit gyermekkorában itt tett. Úgy gondolta, még egyszer megnézi a villát, mielőtt eladja. A házvezetőnő és a férje azonban annyira lenyűgözték, amikor telefonon beszélt velük, hogy úgy döntött, még vár.

Magához vette a teraszon kint hagyott whiskysüveget, hogy folytathassa az ivást, amit Ms. Fifi félbeszakított. Örömet lelte benne, hogy egy kicsit megszorongathatta. A nő annyira feszült volt, hogy remegett, a látogatása mégis szinte megnyugtatta. Furcsa.

A teraszon kilépett a kertbe, s az úszómedencéhez sétált, ahol elheveredett egy nyugágyon. A csendben elgondolkodott, milyen emberek veszik körül általában: asszisztensek, üzleti tanácsadók hűséges hada és testőrök, akiket néha a stúdió unszolására kellett felbérelnie. Számos híresség azért vette körül magát szárnysegédekkel, hogy sztárságáról folyamatosan bizonyosságot szerezzen. Mások, mint ő, azért, hogy megkönnyítsék az életüket. A segédek kordában tartották a féltékeny rajongókat, de amennyi hasznuk volt, ugyanannyi káruk is. Csak kevesen mondták meg az igazat azoknak, akiktől a fizetési csekkjüket kapták.

Ms. Fifitől azonban úgy tűnt, távol áll a talpnyalás, s ez furcsamód megnyugtatta Rent.

Letette az üveget anélkül, hogy visszacsavarta volna a tetejét, s még kényelmesebben elhelyezkedett. Lassan lecsukódott a szeme. Nagyon megnyugtatta...

Isabel kiült a kertbe és a hegyeket bámulta. Holnaptól betartja a napirendet, amit az elkövetkezendő két hónapra összeállított. Kívülről tudta.

6:00 Ébresztő

Imádkozás, meditáció, hálaadás, életigenlés

Jóga vagy gyors séta

Könnyű reggeli

Házimunka

Írni az új könyvet

Ebéd

Városnézés, kirakatnézés vagy más kellemes kikapcsolódás (spontán)

Átnézni a reggeli írást

Vacsora

Ihletet adó olvasás és esti elfoglaltság

10:00 Lefekvés

NE FELEJTS EL LÉLEGEZNI!

Nem csinált gondot belőle, hogy fogalma sincs, miről akar könyvet írni. Ezért kellett itt maradnia, hogy kinyissa szellemi és érzelmi csatornáit.

Nagy levegőt vett, hátradőlt, és szeretne volna elégedettnek érezni magát.

Nem tudta.

Elővette Yogananda *Egy jógi önéletrajza* című könyvét, de végül az útikönyve olvasásánál kötött ki. Még holnap se lesz késő újraépíteni a karrierjét.

Már sötétedett, amikor bement a házba. A konyhát ínycsiklandó illatok töltötték be, s ő éppen akkor lépett be, amikor Marta egy tál levest rakott egy hófehér szalvéta leterített tálcára. Mellette állt egy pohár bor Isabel Chiantijából, továbbá sötét, ráncos olívbogyóval díszített szelet paradicsom és egy ropogós szelet kenyér. Ha Isabel reménykedett is benne, hogy neki készült a vacsora, ki kellé ábrándulnia, Marta ugyanis eltűnt vele az ajtón át. Egyik nap most már igazán meg kell tanulnia főzni.

Aznap este jól aludt, s másnap reggel hat helyett nyolc kor ébredt. Kiugrott az ágyból és besietett a fürdőszobába. Rövidre kell fognia az imát és a meditációt, különben soha nem éri magát utol. Kinyitotta a csapot, hogy megmossa az arcát, de a víz csak nem akart melegedni. Lement a konyhába és megpróbálta a mosogatónál. Ott is ugyanaz volt a helyzet. Kereste

Martát, hogy közölje vele, nincs meleg víz, de a kert üres volt. Végül megtalálta a névjegykártyát, amit Giulia Chiara adott neki.

- Igen, igen - mondta Isabel, amikor elérte Giuliát telefonon. - Nagyon kényelmesen lesz ott, amíg ennyi tennivaló van. A városban nem kellene ilyesmi miatt aggódnia.

- Nem költözöm be a városba - szögezte le Isabel. - Beszéltem a... tulajdonossal tegnap. Megtenné, hogy minél hamarabb elintézi a meleg vizemet?

- Meglátom, mit tehetek - felelte Giulia nyilvánvaló vonakodással.

Casalleone templomának harangja minden félórán megkondult, utcái labirintusként fonódtak össze. Elővette Giulia névjegykártyáját és megnézte a címet.

Egy napja beszélt az ingatlanközvetítővel, s még mindig nem volt meleg vize. Felhívta Anna Vestót, de a házvezetőnő úgy tett, mintha nem tudna angolul, és letette. Martát teljesen hidegen hagyta a probléma. Isabelnek az új könyvén kellett volna dolgoznia a napirendje szerint, de a meleg vízzel való gondok elvonták a figyelmét. Különben sem volt miről írnia. Bár általában önfegyelmet tanúsított, ma reggel is későn kelt fel, kihagyta a meditációt, s két nap alatt mindössze a barátainak írt néhány sort.

Odalépett egy fiatal nőhöz, aki egy kisgyermekkel sétáltat a városka főterén. - *Scusi, signora*. - Megmutatta Giulia névjegykártyáját. - Megmondaná, merre van a Via San Lino?

A nő magához szorította a gyereket és elsietett.

- Elnézést. - Isabel a homlokát ráncolta, s egy középkora férfinál próbálkozott, aki elnyűtt sportdzsakit viselt. - *Scusi, signore*. A Via San Linót keresem.

A férfi elvette Giulia névjegykártyáját, egy pillanatig tanulmányozta, aztán végigmérte Isabelt. Mondott valamit, ami káromkodásnak tűnt, aztán eltette a kártyát és faképnél hagyta Isabelt.

-Hé!

A következő ember, akitől megkérdezte, hol a Via Sz Lino, „non parlo inglese”-vel válaszolt, de aztán egy sárga pólós izmos fiatalember útbaigazította. Sajnos azonban olyan bonyolult volt odatalálni, hogy Isabel végül egy zsákutcában álló elhagyatott raktárépületnél kötött ki.

Úgy döntött, visszamegy az élelmiszerboltba, ahol tegnap vásárolt a kedves eladónál. Az utcákat szegélyező házak ablakait csipkefüggönyök díszítették, a magasban mosott ruhák

lógatok kifeszített köteleken. „Olasz szárítók”, így nevezte az útikönyve a szárítóköteleket. Mivel az áram nagyon drága volt, itt nem használtak szárítógépeket.

Az orra becsalogatta egy kis pékségbe, ahol vett egy fűgés lepényt. Amikor kilépett a boltból, felnézett az égre. Gyönyörű nap volt, amit száz udvariatlan olasz sem tudott elrontani.

Éppen egy meredek macskaköves utcán sétált a zöldséges felé, amikor észrevett egy újságosstandot, ahol szőlő kerteket, napraforgómezőket és csodaszép toscanai városokat ábrázoló képeslapokat is árultak. Ahogy megállt válogatni, a szemébe ötlött, hogy néhány képeslapról Michelangelo Dávidja vagy legalábbis egy bizonyos testrésze mered rá. A szobor márvány pénisze hol előlről, hol oldalnézetből nyert ábrázolást. Isabel kivett egyet, hogy közelebbről is megnézzé. Michelangelo nem volt nagyvonalú.

- Már elfelejtette, milyen, gyermekem?

Isabel megpördült, s egy régi fémkeretes szemüveggel találta szembe magát. Magas, fekete csuhás, bozontos bajuszú pap viselte. Hihetetlenül csúnya volt, de nem a bajusz miatt, bár az is elég borzalmas volt, hanem mert az arcán éktelenkedő piros, fűrészfogú seb úgy összehúzta a bőrét, hogy még jégkék szemének a sarka is legörbült. Egy nagyon ismerős jégkék szem.

Isabel ellenállt a kísértésnek, hogy visszategye a képeslapot a polcra. - Csak összehasonlítottam azzal, amit nemrégiben láttam. A szoboré sokkal lenyűgözőbb. - Most hazudott.

A nap megcsillant a férfi szemüvegén, miközben mosolygott. - A hátsó sorban vannak pornográf újságok is, ha érdekli.

- Nem. - Isabel visszatette a képeslapot, és elindult a hegyen.

Ren csatlakozott hozzá. Olyan kecsesen mozgott a hosszú csuhában, mintha minden nap ezt viselte volna, persze Lorenzo Gage hozzászokott a jelmezekhez. - Ha meg akarja gyónni a bűneit, csupa fül vagyok.

- Molesztálja az iskolásfiúkat.

- Milyen éles ma reggel a nyelve, Fifi. Száz Szűz Mária Isten szolgájának megsértéséért.

- Közlöm magával, Mr. Gage, hogy Olaszországban büntetik, ha valaki papnak adja ki magát. - Isabel észrevett egy fiatal anyukát, aki két ikerrel kézen fogva sietett ki egy boltból. - *Signora*. Ez a férfi nem pap! Lorenzo Gage, az amerikai filmsztár.

A nő úgy nézett Isabelre, mintha neki ment volna el az esze, fogta a gyerekeit és elrohant.

- Szép. A gyerekek maradandó károsodást szenvedtek.

- Ha nincs ilyen törvény, akkor hozni kellene. Az a bajusz olyan, mint egy döglött tarantula. A seb pedig egy kicsit túlzás, nem gondolja?

- Nem érdekel, amíg szabadon járkálhatok.

- Ha azt akarja, hogy ne ismerjék fel, miért nem marad otthon?

- Mert nem tudok megülni egy helyben.

Isabel szemügyre vette a férfit. - Amikor utoljára találkoztunk, fegyver volt magánál. A csuha alatt is van?

- Nincs, ha csak nem a mellemre ragasztott bomba.

- Láttam azt a filmet. Borzalmas volt. Az egész jelenetet csak azért írták bele a forgatókönyvbe, hogy az erőszakot hirdessék és a maga izmait mutogassák.

- Mégis százötven milliót hozott.

- Csak az én véleményemet erősíti az amerikai közízlésről.
- Ott az emberek üvegházakban élnek, dr. Favor...

Szóval a férfi rájött, kicsoda.

Ren feltolta a szemüveget tökéletes orrán. - Nem sokat tudok a *Segítség magadon mozgalom*-ról, de még én is hallottam magáról. A doktorátus igazi vagy hamisítvány?

- Pszichológia doktor vagyok, ami feljogosít arra, hogy meglehetősen pontos diagnózist állítsak fel: maga egy gazember. Most pedig hagyjon békén.

- Most már kezd feldühíteni. - A férfi hosszított a léptein. - Nem erőszakoltam meg aznap este, és nem fogok bocsánatot kérni.

- Úgy viselkedett, mint egy gigoló!
- Csak képzelődött.
- Olaszul beszélt.
- Maga pedig franciául.
- Menjen innen. Nem, várjon. Magáé a ház, csináltassa meg a meleg vizet.

Lorenzo fejet hajtott két idős asszony előtt, akik kéz a kézben elsétáltak mellettük, aztán keresztet vetett rájuk, ami miatt Isabel szerint biztos, hogy egy millió évre a purgatóriumba kerül.

- Miért nincs meleg víz?
- Fogalmam sincs. Az alkalmazottai pedig semmit nem tesznek ellene.
- Ez Olaszország. Itt időbe telnek a dolgok.
- Csak legyen kész.
- Meglátom, mit tehetek. - Ren megdörzsölte arcán az álsebet. - Dr. Isabel Favor...

Hihetetlen, hogy Amerika újkori erkölcsösözésével feküdtem le.

- Nem vagyok újkori. Régimódi erkölcstanító vagyok, ezért találom olyan visszataszítónak, ami történt. De én ahelyett, hogy rágódnék rajta, megpróbálom elfelejteni, micsoda trauma ért.

- A vőlegénye elhagyta, a karrierje derékba tört. Ezért megbocsátok. De adót csalnia igazán nem kellett volna.

- A könyvelőm csalt.
- Az ember azt hinné, hogy aki pszichológiából doktorált jobban ért ahhoz, kit alkalmazzon.

- Azt hinné. De ahogy maga is észrevehette, rossz emberismerő vagyok.

Ren ördögien mosolygott. - Sok férfi kezd ki magával?

- Menjen a fenébe!

- Nem ítélem el, csak kíváncsi vagyok. - Lorenzo pislogott, mikor kiértek az árnyékos utcából a piazzára.

- Soha nem hagyom, hogy a férfiak kikezdjenek velem. Soha! Én csak... örülséget csináltam aznap este. Ha elkaptam magától valami irtózatosságot...

- Néhány héttel ezelőtt meg voltam fázva, de ezen kívül...

- Ne jópofáskodjon! Láttam a hódítási statisztikáját. Azt nyilatkozta... lássuk csak, hogy is mondta? „Több mint ötszáz nőt megkeféltem”? Még ha feltételezzük is, hogy túlzott, maga nagyon veszélyes szexuális partner.

- Az a statisztika távolról sem pontos.

- Maga mondta.

- Most megfogott.

Isabel szeretett volna lesújtó pillantást vetni a férfira, de mivel nem volt nagy gyakorlata az ilyesmiben, valószínűleg nem ütötte meg a mércét.

- Amikor ezt nyilatkoztam, fiatal színész voltam és egy kis hírverést akartam csinálni magamnak. Valamiből meg kellett élni.

Isabel égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, valójában hány nőről van szó, s csak úgy tudta türtőztetni magát, hogy megszorította a lépteit.

- Maximum száz.

- Nem kérdeztem. Ez undorító.

- Csak vicceltem. Nem vagyok ekkora nőcsábász. Maguknak, gurutoknak nincs humorérzékük.

- Nem vagyok guru, s történetesen nagyon jó a humorérzésem. Máskülönben miért beszélgetnék magával?

- Ha nem akarja, hogy az este történetek alapján ítéljem meg, magának sem kellene velem ugyanezt tennie. - Ren megragadta Isabel táskáját és belekukkantott. - Mi ez?

- Gyümölcsleves. És az enyém. Hé! - Isabel nézte, ahogy a férfi egy jó nagyot beleharap.

- Finom. - Ren tele szájjal beszélt. - Kér?

- Nem, köszönöm. Szolgálja ki magát nyugodtan.

- Vesztett. - A férfi elpusztította a süteményt.

- Az Államokban semminek nincs olyan jó íze, mint itt. Észrevette már?

Isabel már észrevette, de megérkeztek az élelmiszerboltba, s faképnél hagyta a férfit.

Ren nem ment utána. Isabel a kirakaton át látta, ahogy megsimogat egy öreg kutyát. A kedves eladót sehol nem találta. Helyette egy henteskötényt viselő idősebb férfi állt a pultnál. Ráméredt Isabelre, mikor az átnyújtotta neki az olasz szótár segítségével összeállított listát.

Rádöbbsent, hogy Lorenzo Gage az egyetlen kedves ember, akivel egész nap találkozott. Ijesztő gondolat.

Amikor kiment, a férfi az épület oldalának támaszkodva újságot olvasott. Ren a hóna alá gyűrte, és Isabel bevásárló táskája után nyúlt.

- Nem. Megenne mindent. - Isabel egy mellékutca felé indult, ahol a kocsiját hagyta.

- Ki kellene lakoltatnom.

- Milyen alapon?

- Amiért... mi is az a szó? Rosszindulatú volt.

- Csak magával. - Isabel odakiáltott egy padon napozó férfinak. - Signore! Ez az ember nem pap...

Gage megragadta a táskáját, és mondott valamit olaszul a férfinak, aki kinyújtotta rá a nyelvét.

- Mit mondott neki?

- Hogy vagy piromániás vagy kleptomániás. Mindig összekeverem ezt a két szót.

- Nem vicces. - Igazság szerint az volt, s ha nem Lorenzo Gage mondta volna, Isabel még nevetett is volna. - Miért követ? Biztos vagyok benne, hogy a városban kiéhezett nők tucatjai örülnének a társaságának. - Egy fotóstúdió ajtajában álldogáló jól öltözött férfi megbámulta.

- Nem követem. Unatkozom. Maga a legszórakoztatóbb az egész városban. Ha nem vette volna észre, az itteniek nem túlságosan kedvelik magát.

- Észrevettem.

- Azért van, mert sznob.

- Nem vagyok sznob. Egyszerűen csak védik a soraikat.

- Egy kicsit sznob.

- Én a maga helyében inkább a parasztháza bérleti ügyeivel foglalkoznék.

- Éppen ezt terveztem a szabadságomon.

- Valami alattomos dolog folyik, s azt hiszem, tudom is, mi.

- Máris jobban érzem magam.

- Akarja hallani vagy nem?

- Nem.

- A parasztház kibérelhető, igaz?

- Azt hiszem.

- Ha utánanéz, rá fog jönni, hogy senki nem veszi ki.

- Maga pedig majd meghal a vágytól, hogy megmondja, miért.

- Mert Marta a saját otthonának tekinti, s nem akarja megosztani senkivel.

- Szegény megboldogult Paolo testvére?

Isabel bólintott. - A kisvárosi emberek összetartanak az idegenekkel szemben. Tudják, mit érez Marta, és védik. Csodálkoznék, ha egy cent bérleti díjat is fizetett volna, nem mintha maga rá lenne szorulva.

- Valami nem stimmel az összeesküvés-elméletében. Ha Marta nem engedi kiadni a házat, hogy kerül maga oda?

- Homokszem került a gépezetbe.

- Rendben, lemegyek és kirúgom. Öljem is meg?

- Ki ne merje rúgni, bár nem nagyon kedvelem. S jobban teszi, ha bérleti díjat sem kér tőle. Maga tartozik neki fizetéssel. A kert gyönyörű. - Isabel összehúzott szemmel nézte, ahogy a férfi kutatni kezd az egyik szatyorban. - Csak azt akarom mondani...

- Van még valami édesség?

Isabel visszarántotta a táskáját. - A lényeg az, hogy én ártatlan vagyok. Kibéreltem a házat, és elvárom, hogy legyen meleg víz.

- Mondtam már, hogy intézkedem.

- És nem vagyok sznob. Bárki vette volna ki a parasztházat, gyűlölnék. - Isabel híres volt rendíthetetlen nyugalomáról, de Renhez képest... neki pattanásig feszültek az idegei. Ezt meg kellett torolnia. - Érdekes ez a seb az arcán.

- Most ugye a pszichológus beszél magából?

- Azon gondolkodom, hogy szimbolikus jelentésű-e.

- Vagyis?

- A belső sebek külső megjelenítése. Sebek, amiket a bujaság, romlottság, erkölcstelenség okozott. Vagy egyszerűen csak a bűntudat.

Isabel Ren vele kapcsolatos viselkedésére célzott, de ahogy a férfi jókedve lelohadt, rájött, hogy az elevenére tapintott, s gyanította, hogy ezt az elevenet Karli Swensonnak hívják. A színésznő öngyilkossága teljesen kiment a fejéből. Gage-nek nyilvánvalóan nem, s a szája megfeszült.

- Egy színésznél sem játék minden.

Isabel érezte, hogy Ren eltávolodott tőle, s bár ő pontosan ezt akarta, a leplezetlen fájdalom, ami átsuhant a férfi arcán, szíven ütötte. Voltak hibái, de az nem tartozott közéjük, hogy szándékosan fájdalmat okozzon valakinek. - Nem úgy értettem...

Ren az órájára nézett. - Ideje gyóntatnom. Ciao, Fifi.

Ahogy a férfi megfordult és elindult, Isabel emlékeztette magát, hogy Ren is szurkálta őt, s nincs miért engesztelnie a férfit. Csakhogy az ő szúrása véres sebet ejtett, pedig ermészeténél

fogva gyógyító volt, nem pedig hóhér. Mégis megdöbbsent, mikor meghallotta saját magát. – Holnap Volterrába megyek megnézni a várost.

A férfi visszanézett és felvonta a szemöldökét. - Ez meghívás?

Nem! Most a lelkiismerete győzedelmeskedett a személyes érdekei felett. - Váltásdíj a meleg vízért.

- Rendben, elfogadom.

- Helyes. Isabel átkozta magát. Más módja is lett volna, hogy kiengesztelje a férfit. - Én vezetek. Tízkor felveszem.

- Reggel?

- Valami baj van? - Igen, neki reggel tízkor írnia kellene.

- Ugye csak viccel? Hajnalban?

- Sajnálom, ha nem tud jönni. Talán majd máskor.

- Rendben, készen leszek. - Ren elindult, aztán visszafordult. - Ugye nem akarja megint megvásárolni a testemet?

- Mindent megteszek, hogy ellenálljak a kísértésnek.

- Viszlát hajnalban, Fifi.

Isabel beszállt a kocsiába és becsukta az ajtót. Miközben bambán bámult kifelé a szélvédőn, arra gondolt, hogy mint pszichológia doktor, meg kell állapítania, hogy megtévelyedett.

Ren rendelt egy eszpresszót a piazza bárjában. Egy kis kerek márványasztalhoz vitte a csészéjét, s letelepedett, hogy élvezze a nyilvános helyen való zavartalan üldögélés luxusát. Néhány percig vár, hogy hűljön a kávé, aztán egyetlen hajtásra kiitta, ahogy mindig is szokta. Erős volt és keserű, pont ahogy szerette.

Azt kívánta, bárcsak ne engedett volna végül a bátor dr. Fave-nek. Isabelt nyilvánvalóan nem nyugozta le a hírneve. Még a filmjeit sem szerette. A hátára szíjazott erkölcsi iránytű pedig olyan nehéz volt, hogy alig tudott egyenesen állni. Tényleg vele akarja tölteni a holnapi napot?

Igen. Máskülönben hogy vetköztethetné le megint?

Elmosolyodott, és a csészéjével játszott. Abban a pillanatban fogalmazódott meg benne a gondolat, ahogy meglátta a képeslappal. Isabel a homlokát ráncolva összpontosított, s telt ajkát rágta, amiről unalmas rúzsokkal próbálta elterelni a figyelmét. Szőke haja minden szála,

egyetlen akaratos tincs kivételével, ami a nyakát cirógatta, úgy állt, mint cövek. Sem a vállára kanyarított kardigán, sem az állig begombolt halványbarna ruha nem tudta elrejteni alakját, mely túl formás volt ahhoz, hogy egy naiv lélekre pazarolódjon.

Hátradőlt a széken, s eltűnődött. Valami nem sikerült, amikor először szeretkezett a jó doktorral, de biztos volt benne, hogy még egyszer nem fordulna elő ilyesmi, ami azt jelentette, hogy egy kicsit lassítania kell.

A közhiedelemmel ellentétben volt lelkiismerete, s gyorsan megvizsgálta. Semmi. Még egy szúrás se. Dr. Fifi felnőtt ember volt, s ha nem vonzódott volna hozzá, nem ment volna el vele aznap este. Most azonban ellenállt, s Ren nem tudta, akar-e ennyi energiát fektetni abban, hogy megtörje.

De miért ne? Isabel izgatta a fantáziáját. Éles nyelve ellenére furcsamód csábította az érényessége, s meg volt róla győződve, hogy dr. Fifi el is hitte, mint prédikált. Ami azt jelentette, hogy Isabel - nem úgy, mint a múltkor - előbb valamiféle kapcsolatot akart.

Mennyire utálta ezt a szót. Ő nem épített kapcsolatokat, legalábbis semmi komolyat. De ha őszinte akart lenni, meg tudott birkózni eggyel, vigyázva, hogy közben egy percre se lankadjon az ébersége, s végig ésnél maradjon - ez magától értetődő.

Már nagyon rég volt, amikor utoljára futott egy nő után, aki érdekelte, olyanról nem is beszélve, aki felhőtlen szórakozást ígért. Hónapok óta tegnap éjjel aludta ki magát rendesen, s ma még nem érezte szükségét, hogy elővegye vészhelyzetre tartogatott cigarettáját. Azonkívül csak a vak nem láthatta, hogy Dr. Fifinek jót tenne egy kis romlottság. Ren tökéletesnek érezte magát a feladatra.

Másnap reggel meleg víz üdvözölte Isabelt. Élvezte a forró fürdőt, miközben komótosan megmosta a haját és leborotválta a lábát. A hála azonban, amit a birtok ura iránt érzett, nyomban elpárolgott, amikor a hajszáritót nem tudta bekapcsolni, s felfedezte, hogy nincs áram a házban.

Törölközővel szárított haját bámulta a tükörben. A fülénél máris kezdtek gyűrűkbe csavarodni a tincsek. A hajszáritója és kefe nélkül olyan göndör lesz a haja, hogy a világi összes zseléje és balzsama sem tudja megszeliidíteni. Húsz perc múlva pont olyan ziláltan festett, mint anyja, hazatérve egy pajzán egyetemistának tartott tanagyagon kívüli előadássorozatról.

Az Isabel rendszeretete iránti vágy pszichológiai gyökerei nem túl mélyre nyúltak. Előrelátható volt, hogy valaki, aki káoszban nevelkedett, rendmániás lesz. Fontolóra vette, hogy felhívja a villát és lemondja a kirándulást, de Gage azt hitte volna, hogy megijedt tőle. Azonkívül annyira nem is idegesítette a frizurája. Egyszerűen csak szerette, ha minden rendben van rajta.

Hogy ellensúlyozza, egyszerű fekete nyári ruhát vett fel. Sarok nélküli szandállal, arany LÉLEGEZZ karkötőjével és mélyen a fejébe húzott szalmakalappal egészítette ki. Azt kívánta, bárcsak tudott volna meditálni reggel, hogy megnyugodjon, de az agya motollaként járt.

Bár úgy tervezte, hogy negyedórával később ér a villához, csak hogy megvárakoztassa Mr. Filmsztárt, általában mindig pontos volt, s tíz óra ötkor belefáradva a tűkönülésbe, elindult. Ahogy megállt a villa bejárata előtt, megnézte magát a visszapillantó tükörben. A szalmakalap alól kikandikáló csigák láttán legszívesebben menten viasszaladt volna a parasztházba.

Egy férfit vett észre a bokorban leskelődni - ránézésre nagyon rosszul öltözött turista volt. Hirtelen megsajnálta Gage-t. Bármennyire is igyekezett tegnap megőrizni az inkognitóját, nem sikerült titokban tartani a rajongói előtt a búvóhelyét.

A férfi csúnya kockás inget, buggyos bermudanadrágot viselt, ami alig ért a térdéig, vastag, krepptalpú szandált és fehér zoknit. Lakers baseballsapka takarta el arcát, nyakában fényképezőgép lógott. Derekán, mint egy hatalmas vese, lila övtáska éktelenkedett. Észrevette Isabel kocsiját, s elindult felé bicegve, egyik oldalról a másikra emelve a súlyát, ahogy a kövérek és mozgássérültek.

Isabel felkészült a szóváltásra, aztán jobban szemügyre vette a férfit. Felnyögött, és homlokát a kormányhoz ütögette.

A férfi bedugta a fejét az ajtón és elvigyorodott. - Jó reggelt, Fifi.

- Nem mutatokozom magával nyilvánosan!

A férfi beverte a térdét a műszerfalba, mikor begyömöszölte magát a Pandába. - Higgye el, hogy így sokkal jobban fogja élvezni a kirándulást. Tudom, hogy hihetetlen, de az olaszok szeretik a filmjeimet.

Isabel tetőtől-talpig végigmérte. - Vegye le az övtáskát.

- El sem hiszem, hogy ilyen hamar felkeltem, amikor nem is kell dolgoznom. - Ren belesüppedt az ülésbe és behunyta a szemét.

- Komolyan beszéltem. Az övtáskának mennie kell. A fehér zoknit és a szandált még elviselem, de az övtáskát nem. - Isabel ellenőrizte. - Nem, a fehér zoknit sem tudom elviselni. Azt is le kell vennie.

A férfi ásított. - Rendben, lássuk... mit mondanának az esti showban? - Hangját elmélyítette, mint egy televíziós kommentátor. - A nemrégiben megszégyenített dr. Isabel Favort, aki nyilvánvalóan nem olyan bölcs, mint amilyenek mutatni szeretné magát imádói serege előtt, Olaszországban, Volterrában látták Lorenzo Gage-dzsel, a romlottság hollywoodi fekete hercegével. Édes kettesben...

- Imádom az övtáskákat. - Isabel egyesbe rakta a Pandát.

- Mi a helyzet a fehér zoknival és a szandállal?

- Újra vissza kellene hozni a divatba.

- Helyes. - Ren hunyorgott, aztán játszani kezdett az övtáskája cipzárjával. Isabel azon gondolkodott, hogy férhet el a férfi a Maseratiban.

- Mit csinált a bokorban?

Ren feltett egy fekete napszemüveget. - Van hátul egy pad. Szunyókáltam. - Hiába panaszkodott, kipihentnek látszott. - Jó a haja ma. Hogyan lett göndör?

- Úgy, hogy hirtelen és rejtélyes módon elment az áram, és nem tudtam bekapcsolni a hajszárítót. Köszönöm a meleg vizet. Most pedig visszakaphatnám az áramot?

- Nincs áram?

- Milyen furcsa.

- Biztosan véletlen. Anna azt mondta, egész nyáron baj van a meleg vízzel a parasztházban, ezért kell ásní.

- S ezért mondta azt, hogy át kellene költöznöm a városba.

- Igen, azt hiszem, említette. Levenné a kalapját?

- Semmi esetre sem.

- Nagyon feltűnő. Különben is tetszik a haja.

- Csigavér.

- Magának nem tetszik?

- Nem szeretek slampos lenni. - Isabel végignézett magán.

- Á.

- Mi az?

- Semmi. Csak „á”.

- Tartsa meg magának az áít, élvezni akarom a tájat.

- Csak tessék.

Gyönyörű nap volt. A horizonton mindenütt hegyek. A búza hatalmas bálákban állt a földeken. Traktorok dolgoztak. Elszáradt napraforgók táblái mellett haladtak el. Isabel szerette volna virágba borulva is látni őket, de akkor a szüretelésre érett szőlőkről maradt volna le.

- A barátaim Rennek hívnak, de hálás lennék, ha ma Buddynak szólítana.

- Ahogy akarja.

- Vagy Ralphnak. Ralph Smitts Ashtabulából, Ohióból. Jól hangzik. Ha mindenképpen kalapban akar közlekedni, veszek magának egy kevésbé szemrevalót, ha odaérünk.

- Nem, köszönöm.

- Maga egy aggodalmaskodó nőszemély, dr. Favor. Ez az építőköve a filozófiájának? „Légy a föld legaggodalmaskodóbb nője”?

- Elveim vannak, ennyi az egész. - Már attól aggodalmaskodni kezdett, hogy ezt mondta, pedig nem akart. - Mit tud maga a filozófiámról?

- Tegnap este rámentem az internetre. Érdekes. Aszerint, amit olvastam, keményen meg kellett küzdenie a birodalma felépítéséért. Ezt el kell ismernem. Semmit nem kapott ingyen az életben.

- Dehogynem, nagyon sok mindent. - Isabel azokra gondolt, akik az évek hosszú során át inspirálták. Amikor rossz passzban volt, az univerzum mindig küldött neki ilyen-olyan formában egy angyalt.

Lába lecsúszott a gázpedálról.

- Hé!
- Elnézést.
- Vagy figyeljen, vagy engedjen a kormányhoz - zsörtölődött Ren. - Egyébként is nekem kellene vezetnem, én vagyok a férfi.
- Észrevettem. - Isabel erősebben markolta a kormányt. - Biztos vagyok benne, hogy az én életem unalmasabban telt, mint a magáé. Jól tudom, hogy az anyja nemes?
- Grófné. Jelentéktelen olasz cím. De különben egy felelőtlen, gazdag szajha volt. Már meghalt.
- Mindig nagyon érdekelt, milyen benyomások érik az embereket gyermekkorukban. Kérdezhetek valami tapintatlant?
- Azt akarja tudni, milyen volt egy olyan anya mellett felnőni, akinek az értelmi szintje egy tizenkét éves kábítószeresével egyezett meg? Meghat az érdeklődése.
- Isabel úgy tervezte, hogy távolságtartó lesz és nem fog cseverészni. - Személyes kíváncsiságból kérdeztem, mielőtt elérékenyülne.
- Nézzük csak, milyen anyai befolyások értek... Nem emlékszem rá, hány éves voltam, amikor először rúgtam be, de akkoriban lehetett, amikor elég nagy lettem ahhoz, hogy felérjem a vendégek asztalon hagyott poharait. - Isabel nem hallott keserőséget a férfi hangjában, pedig Ren biztosan érzett a lelke mélyén. - Tízéves koromban szívtam el az első füves cigit, utána pedig még rengeteget. Még nem voltam tizenkettő, amikor már tucatnyi pornófilmet láttam, s ne higgye, hogy nem volt rossz hatással felnőttkori szexuális elvárásaimra. Megjártam a keleti part majd összes bentlakásos iskoláját. A számát sem tudom, hány kocsit törtem totálkárosra. Bolti lopás miatt kétszer tartóztattak le, pedig zsíros bankszámla, és zöldfülű taknyos létemre egy halom pénz állt a rendelkezésemre. De valamivel fel kellett hívnom magamra a figyelmet. Tizenöt éves voltam, amikor az első csík kokaint felszívtam. Régi szép napok.
- A férfi nevetése mögött mély fájdalom rejlett, de nem akarta, hogy Isabel meglássa rajta.
- Mi a helyzet az apjával?
- A Wall Streeten dolgozik. Nagy tiszteletnek örvend. Még ma is mindennap bemegy dolgozni. Másodszorra vigyázott, hogy sokkal felelősségteljesebb nőt vegyen el. Egy kékvérút, aki nagyon bölcsen minél távolabb tartott három gyermeküktől. Egyikük rendes fickó. Néha összefutunk.
- Egy angyal sem volt a gyermekkorában?
- Angyal?
- Aki jó volt magához.

- Nonna, anyám anyja. Hébe-hóba velünk lakott. Ha ő nem lett volna, most valószínűleg börtönben lennék.

Úgy tűnt, Rennek így is sikerült sajátos magáncellába zárkóznia, csak gonoszt játszott minden filmben, talán hogy tükrözze az énjét. Talán nem. A pszichológusoknak megvolt az a rossz szokásuk, hogy leegyszerűsítették az emberek indítékait.

- Mi a helyzet magával? - kérdezte a férfi. - Az életrajza szerint tizennyolc éves kora óta a maga lábán áll. Nem lehetett könnyű.

- Erősíti a jellemet.

- Sokra vitte.

- Nem igazán. Tönkrementem. - Isabel abban a reményben, hogy félbeszakíthatja a beszélgetést, a napszemüvegéért nyúlt.

- Van rosszabb is.

- Gondolom, nem saját tapasztalatból beszél. - Tizennyolc éves koromban elveszett a postán a letéti kamatomról szóló csekk. Nem örültem neki.

Isabel mindig vevő volt az öngúnyra, s akarata ellenére elmosolyodott.

Fél óra múlva elérték Volterra határát, s megjelent előttük egy félelmetes, szürke kövekből épített vár a hegytetőn. Végre egy biztonságos beszédtema. - Ez lehet a *fortezza* - mondta Isabel. - Firenzeiek építették az 1400-as évek végén az eredeti, nyolcadik századi etruszk település romjaira.

- Olvassuk az útikönyveket?

- Valami miatt furkósbotos barlanglakóknak képzeltem az etruszkokat, pedig nagyon fejlett civilizáció volt. Nagyon hasonlítottak a görögökre. Kereskedtek, hajóztak, gazdálkodtak, kézműveskedtek. A nők pedig a korhoz képest meglepően sok szabadsággal rendelkeztek.

- Hála istennek.

A történelemlecke személytelenné tette a társalgást. Erre korábban is gondolhatott volna. - Amikor a rómaiak betelepültek, az etruszk kultúra folyamatosan asszimilálódott, bár vannak, akik úgy tartják, hogy a modern toscanai életstílus sokkal inkább etruszk, mint római hagyományokban gyökerezik.

Isabel talált egy parkolóhelyet. - Itt kell hagynunk a kocsit, a városba ugyanis nem engedik be az autókat.

Ren ásítózott. - Van egy csodálatos, etruszk kézművestermékeket bemutató múzeum a városban, ami biztosan elnyeri a tetszését.

- Maga már járt itt?

- Évekkel ezelőtt, de emlékszem rá. Az etruszkok miatt választottam főtantárgyul a történelmet, mielőtt otthagytam az egyetemet.

Isabel gyanakvóan méregette. - Maga végig tudta, miről beszélek.

- Legalább szundíthattam egy kicsit. Apropos, az eredeti etruszk város nem a nyolcadik, hanem a kilencedik században épült. De mit számít száz év ide vagy oda?

Ennyit arról, kérkedjen-e a tudásával. Kiszálltak, s Isabel észrevette, hogy a férfi napszemüvegének egyik szarát átlátszó ragasztóval tekerte át. - Nem ugyanezt az álruhát viselte abban a filmben, amelyikben Cameron Diaz akarta megerőszakolni?

- Úgy emlékszem, megölni akartam, nem megerőszakolni.

- Nem akarom kritizálni, de nem ragadt magára át ebből a sok erőszakból?

- Köszönöm, hogy nem kritizált. Az erőszak tett híressé.

Isabel követte a férfit a parkolón át a járdához. Ren egy túlsúlyos férfi hullámzó mozgásával járt, újabb mutatvány színészi eszköztárából. Bevált, mert senki sem figyelt fel rá. Isabel intette magát, hogy maradjon csendben és hanyagolja a témát, de a régi szokásokat nehéz volt elhagyni. - Ugye fontos magának? Minden kényelmetlenségével együtt. Hogy híres legyen.

- Én általában szeretem, ha rám irányul a reflektorfény. S ne csináljon úgy, mintha nem tudná, miről beszélek.

- Azt hiszi, fel akarom hívni magamra a figyelmet?

- Nem?

- Csak az üzenetem célbajuttatása érdekében.

- Hiszek magának.

Nyilvánvaló volt, hogy nem. Isabel felnézett a férfira, s tudta, hogy annyiban kellene hagynia. - Ez minden, amit az élettől vár? Reflektorfényt?

- Kíméljen meg az előadásától. Nem vagyok rá kíváncsi.

- Nem akarok előadást tartani.

- Fifi, magának az előadás az élete. Olyan, mint a levegővétel.

- S ez megijeszti magát?

- Minden megijeszt magával kapcsolatban.

- Köszönöm.

- Nem bóknak szántam.

- Azt hiszi, öntelt vagyok, igaz?

- Hajlamos rá.

- Csak ha magával vagyok, és szándékosan.

Befordultak egy szűkebb utcába, mely sokkal régebbinek tűnt az eddigieknél. - Szóval mennydörgésből született a *Négy alaptörvény*, amit az Úr küldött, vagy egy képeslapon olvasta? - kérdezte Ren.

- Köszönöm kérdését, az Úr küldte - Isabel feladta az igyekezetet, hogy távolságtartó maradjon. - De nem mennydörgés formájában. Gyerekkoromban sokat utaztunk. Nem voltak barátaim, de rengeteg embert megismertem. Amikor felnőttem, mindenféle munkát elvállaltam, hogy befejezhessem az iskolát. Olvastam és nyitva tartottam a szemem. Láttam, ahogy emberek sikeresek lesznek, és csődöt mondanak a munkájukban és a személyes kapcsolataikban. A *Négy Alaptörvény* ezeknek a megfigyeléseknek a gyümölcse.

- Biztosan nem rögtön lett híres.

- Akkor vettem először papírra a tapasztalataimat, amikor kezdtem az egyetemet.

- Esszék?

- Kezdetben. De aztán ezt túl kevésnek éreztem, összegyűjtöttem a gondolataimat és elküldtem egy női magazinnak. - Isabel továbbfecsegett, jólesett a munkájáról beszélnie. -Alkalmazni kezdtem a felismeréseimet a saját életemben, s az eredmény az lett, hogy sokkal magabiztosabb lettem. Vitaforumokat szerveztem az egyetemen, egyre nagyobb létszámmal. Az egyikre eljött egy könyvkiadó képviselője, s onnan már minden ment magától.

- Élvezi, amit csinál, igaz?

- Imádom.

- Mégiscsak van egy közös vonás bennünk.

- Maga tényleg élvezi azokat a szerepeket?

- Megint ez a lekezelő hang.

- Csak nehéz elképzelni, hogy valaki szereti az erőszakot.

- Elfelejtí, hogy a filmek végén általában meghalok, tehát van erkölcsi tanulságuk.

Megérkeztek a piazzára. Isabel körülnézett, s gyümölcsökkel, zöldségekkel, színes játékokkal és még sok minden mással teli kosaraktól roskadozó nyitott pultokat látott. Gyógynövények illatoztak paprika- és fokhagymafüzérek társaságában. Ruhakereskedők selyemsálakat és bőrpénztárcákat árultak. Ahogy megállt, hogy megszagolja a levendulával, mákmagokkal és citromkarikákkal díszített szappanokat, látta, hogy Rent egy madárkalitka nyűgözte le. A színészekre gondolt, akiket ismert. Hallotta arról beszélni őket, hogy magukba néznek és megkeresik a csiráját annak a szerepnek, amit megformálni igyekeznek, s Isabel azon töprengett, mit láthatott magában Ren, amitől ilyen meggyőzően alakította a gonoszt. Devíáns gyermekkorá hagyott ilyen nyomokat benne?

A férfi a kanárikra mutatott. - Nem állt szándékomban elpusztítani őket, ha emiatt aggódott volna.

- Nem hiszem, hogy két kismadár kihívást jelentene magának. Ne bízza el magát, de szó, ami szó, remek színész. Fogadni mernék, hogy egy hőst is el tudna játszani, ha akarna.

- Már megint itt tartunk?

- Nem lenne szép a változatosság kedvéért megmenteni egy lányt ahelyett, hogy megerőszakolja?

- Nem csak nőkkel erőszakoskodom. Én az esélyegyenlőség híve vagyok. Egyébként próbáltam már megmenteni egy lányt, de nem arattam osztatlan sikert. Nem emlékszik a *Novembertájt* című filmre?

- Nem.

- Más se. Egy nemes lelkű, de naiv orvost játszottam benne, aki az ellene irányuló fondorlatok közepette próbálja megmenteni a hősnő életét. Megbukott.

- Lehet, hogy rossz volt a forgatókönyv.

- Lehet, hogy nem. - A férfi lenézett rá. - Az élet megtanított valamire, Fifi: vannak, akik a hősök, vannak, akik a rossz fiúk szerepére születtek. Ha az ember hadakozik a sorsa ellen, azzal csak megnehezíti az életét. Azonkívül az emberek még jóval azután is emlékeznek a gonoszra, hogy a hőst már elfelejtették.

Ha Isabel nem látta volna a férfi arcán átsuhanni a fájdalmat korábban a nap folyamán, talán igazat is adott volna neki, de lételeme volt mások lelkében kutakodni. - Nagy különbség van a filmvásznon és a való életben megtestesíteni a rossz fiút, vagy legalábbis azt hinni, hogy az.

- Ne köntörfalazzon. Ha Karli érdekli, kérdezzen nyugodtan.

Isabel nemcsak Karlira gondolt, de nem visszakozott. - Nem akar róla beszélni? A sötétség ereje elvész, ha világosságot gyújtunk.

- Várjon meg itt. Elmegyek háyni.

Isabel nem sértődött meg. Csak lehalkította a hangját és még gyengédebben beszélt. - Van valami köze a halálához, Ren?

- Nem hajlandó befogni a száját, ugye?

- Maga mondta, hogy kérdezek nyugodtan. Kérdezek.

A férfi lesújtó pillantást vetett rá. - Egy éve nem is beszélünk. Amikor pedig együtt jártunk, egyikünk sem lángolt a szenvedélytől. Nem miattam lett öngyilkos. Azért halt meg, mert kábítószeres volt. Sajnos a gusztustalan sajtó pikánsabb sztorit akart, ezért vontak bele

engem, de mivel én is ferdítettem már el tényeket a sajtónak, aligha kiálthatok farkast, nem igaz?

- Nem. - Isabel gyorsan elmormolt egy imát Karli Swensonért, csak néhány szót, de tekintve a jelenlegi spirituális állapotát, ennek is örült. - Sajnálom, amin keresztül kellett mennie.

Kicsiny rés támadt a férfi önvédelmi páncélján, s visszatért gúnyos mosolya. - Kíméljen meg a szánakozásától. A rossz reklám is reklám.

- Kérem. Bocsánat, hogy együtt éreztem magával.
- Ne tegye. - Ren karon fogta, hogy átvezesse a tömegben.
- Egy valamit megtanultam. Soha ne ellenkezz egy övtáskással.
- Nagyon vicces.

Isabel elmosolyodott. - Látja, hogy néznek ránk az emberek? Nem értik, hogy egy ilyen csinos nő, mint én, mit keres egy ilyen ellenszenves alak oldalán.

- Azt hiszik, gazdag vagyok, maga pedig egy játékszer, amit megvásároltam.
- Játékszer?
- Ne örüljön annyira. Éhes vagyok. - Ren egy kis gelateriába vitte, ahol egy üveges pultban olasz fagyalattal teli tégelyek sorakoztak. A férfi dél-olasz akcentussal rendelt a tizenéves kiszolgálótól, Isabelnek pedig kuncoghatnékja támadt.

Ren parancsolóan ránézett, s néhány pillanat múlva dupla tölcserrel távoztak a boltból. Isabel nyelve hegyével megkóstolta a mangót, aztán az epret. - Megkérdezhetne volna, melyet kérek.

- Minek? Úgyis csak a vaníliát mondta volna.
- Csokit. - Nem tudhatja.
- Maga olyan nő, aki szeret biztosra menni.
  - Hogy mondhat ilyet azok után, ami történt?
  - Megint a bűnös éjszakánál tartunk?
  - Nem akarok róla beszélni.
  - Ez is csak engem igazol. Ha nem szeretne biztosra menni, már nem rágódna egy felejtésre érdemes tapasztalaton.

Isabel azt kívánta, bárcsak a férfi másképp fogalmazott volna.

- Csak a jó szexre érdemes visszagondolni. - Ren léptei lelassultak, s lejjebb húzta a napszemüvegét, hogy Isabelre nézzen. - Ugye tudja, mit értek jó szexen, Fifi? Amitől megvadul és nem kíván mást, csak hogy egész életében ágyban maradjon. Amikor nem

tud betelni a partnere testével, amikor minden érintés olyan, mintha selyemmel simogatnák, amikor annyira felforrósodik a vére, hogy...

- Megértettem! - Isabel azzal nyugtatta magát, hogy Ren Gage csak a színészi képességeit csillogtatja előtte, s csak bosszantani akarja parázsló tekintetével és rekedt, csábító hangjával. Nagy levegőt vett, hogy lecsillapodjon.

Egymáshoz ért a karjuk. Isabel nyalta a fagyit, körbeforgatta nyelvét a mangón és az epren.

- El akar csábítani? - Ren feltolta orrán.

- Miről beszél?

- Arról, amit a nyelvével csinál.

- Eszem a fagyit.

- Játszik vele.

- Nem játsz... - Isabel elhallgatott és felnézett a férfira.

- Felizgatja?

- Lehet.

- Felizgatja! - Isabelt boldogsághullámok árasztották el. - Felizgatja, ha nézi.

Ren bosszúsnak látszott. - Egy kicsit ki vagyok éhezve mostanában, úgy hogy ne tulajdonítson túl nagy jelentőséget neki.

- Persze. Hány napja? Öt?

- Azt a szánalmas szeretkezést ne számolja.

- Miért ne? Kielégült.

- Kielégültem?

Isabel már nem volt annyira boldog. - Nem?

- Most megbántottam?

Ren nem aggódott különösebben. Isabel próbálta eldönteni, hogy őszinte legyen-e vagy sem. Nem. - Vérig sértett. Most pedig menjünk a múzeumba, mielőtt teljesen összeomlok.

- Öntelt és cinikus.

A New York-i kiállításokhoz képest a Guarnacci Etruszk Múzeum jelentéktelen volt. A kis előtér komor és kopott, de amint elkezdtek körbejárni a földszinten az üvegvitrineket, lenyűgöző kézművestermékek nagy választéka tárult Isabel szeme elé: fegyverek, ékszerek, edények, amulettek, vallási tárgyak. Még ennél is bámulatosabb volt azonban a múzeum alabástrom temetkezési urnáinak gyűjteménye.

- Sokkal érdekesebbek, mint a mi modern fejfáink - állt meg Isabel egy nagy urna előtt, amelynek a teteje egy idősebb, fekvő házaspárt ábrázolt.

- *Urna degli Sposi* - mondta Ren. - Az egyik leghíresebb a világon.

Isabel a házaspár ráncos arcát nézte. - Olyan igaznak látszanak. Ha nem ilyen lenne a ruhájuk, lehetnének egy házaspár, akik mellett ma elmentünk az utcán. - Az évszám 90 volt. - Az asszony imádhatta. Biztosan boldog házasságban éltek.

- Hallottam róla, hogy van ilyen.

- De nem magának találták ki? - Isabel próbált visszaemlékezni, olvasta-e valahol, hogy a férfi nős volt.

- Semmi esetre sem.

- Próbálta?

- Húszéves voltam. Együtt nőttünk fel. Egy évig tartott, kezdettől fogva halálra volt ítélve. Maga?

Isabel megrázta a fejét. - Én hiszek a házasságban, de nem nekem való. - A Michaellel való szakítás rákényszerítette, hogy szembenézzen az igazsággal. Nem az idő rövidsége nem engedte, hogy kitűzze az esküvőjük napját. A tudatalattija figyelmeztette, hogy a házasság nem neki való, még egy Michaelnél jobb férfival sem. Nem gondolta, hogy minden házasság olyan viharos, mint a szüleié volt, de jobbnak látta nélküle leélni az életét.

Átmentek a következő helyiségbe, s Isabel olyan hirtelen állt meg, hogy a férfi nekiütközött. - Mi az?

Ren követte a tekintetét.

A terem közepén egy fiatal fiú bronzszobra állt egy egyszerű vitrinben. Az akt hatvan centi magas és csak pár centi széles volt.

- Ez az egyik leghíresebb etruszk tárgyi lelet a világon. Éjjeli árnyéknak hívják, *Ombra della serának*. Láthatja, miért.

- Igen. - A fiú megnyúlt alakja egy ember alkonyatkori árnyékára hasonlított. - Olyan, mint egy modern műalkotás.

- A harmadik századból való. Szokatlanná teszi, hogy meztelen. Egy apró ékszer sincs rajta, amiből következtetni lehetne a társadalmi rangjára, ami az etruszkoknál nagyon fontos volt. Fogadalmi tárgy lehet.

- Bámulatos.

- Egy gazdálkodó szántotta ki a tizenkilencedik században, s piszkafának használta, míg valaki fel nem ismerte.

- Micsoda ország, hogy ilyesmiket lehet kiforgatni a földből.

- Toscanában minden ház szekrényének a mélyén lapul egy-egy etruszk vagy római kori lelet. Néhány pohár grappa után a tulajdonos általában még büszkélkedik is velük.

- Maga is dugott el műkincset a villában?

- Amennyire én tudom, minden műkincset kiállítottunk, amit a nagymamám összegyűjtött.

Holnap jöjjön át vacsorára és megmutatom.

- Vacsorára? Mit szólna egy ebédhez?
- Fél, hogy sötétedés után vámpírrá változom?
- Volt már rá példa.

Ren nevetett. - Mára elég volt a temetkezési urnákból. Menjünk enni.

Isabel még egy utolsó pillantást vetett a szoborra. Bántotta a férfi történelemben való jártassága. Szívesebben ragaszkodott volna az első benyomásához, miszerint Ren szexmániás, egoista és csak közepesen művelt. De háromból kettő még mindig nem volt rossz.

Fél óra múlva Chiantit iszogattak egy utcai kávézóban. Délben alkoholt fogyasztani Isabel számára maga volt az élvhajhászás, de Lorenzo Gage-dzsel lenni sem volt más. Még a csúnya ruhák és az összeragasztott napszemüveg sem tudta teljesen elrejteni a férfi dekadens eleganciáját.

Isabel belemártotta gnocchiját a fokhagymás, olívaolajos, zsályás szószba. - Húszt kilót fogok hízni, amíg itt leszek.

- Remek alakja van. Ne aggódjon. - Ren elpusztított egy újabb borotvaéles kagylót.
- Remek alakom? Képtelenség.
- Láttam, Fifi. Jogom van véleményt alkotni.
- Mi lenne, ha hanyagolná ezt a témát?
- Nyugalom. Nem ölt meg senkit.
- A lelkemet talán igen.
- Kíméljen meg.

Isabel letette a villáját és közelebb hajolt. - Amit tettem, azzal megszegtem minden elvet, amiben hittem. A szex szent, és nem szeretek képmutató lenni.

- Istenem, milyen nehéz lehet magának.
- Most valami undorítót fog mondani, ugye?
- Csak megállapítom, milyen nehéz lehet a tökéletességhez vezető keskeny ösvényen maradni.

- Már magánál nagyobb zsarnokok is megpróbáltak letéríteni róla, de nem sikerült. Az élet becses dolog. Kár lenne csak sodródni benne.

- Csak a kötelességeknek élni sem tűnik a legjobb útnak. Amennyire én látom, csődbe ment, megalázták és munkanélküli.

- S maga mit ért el az élj-a-mának filozófiájával? Mit adott a világnak, amire büszke?
- Néhány óra szórakozást az embereknek. Ennyi elég.

- De mi a fontos magának?
- Pillanatnyilag? Jó étel, bor, szex. Mint magának. S ne is próbálja tagadni a szexet. Ha nem lenne fontos, nem hagyta volna, hogy felcsípjem.

- Részeg voltam, és annak az éjszakának semmi köze nem volt a szexhez.
- Baromság. Nem volt annyira részeg. Szexet akartunk. - Ren felvonta egyik szemöldökét.
- Most is szexet akarunk.

Isabel nyelt egyet. - Nem szexet akarunk.

- Akkor mit keresünk itt?
- Barátkozunk, ez minden. Két amerikai egy idegen országban.
- Ez nem barátság. Még csak nem is kedveljük egymást. Közöttünk sistereg a levegő.
- Sistereg?
- Igen, sistereg. - A férfi addig nyújtotta el a szót, míg az simogatásként nem hangzott.
Borzongás futott végig Isabelen, s nagy erőfeszítésébe került, hogy sértettnek lássék. - Én nem sistergek.

- Észrevettem. De vágyik rá. - Ren hirtelen egészen olaszos lett. - Én pedig kész vagyok segíteni.

- A szemem könnybelábadt a meghatottságtól.
- Csak azt akarom mondani, hogy szeretnék egy második lehetőséget.
- Azt elhiszem.
- Nem akarok szégyenfoltot a munkalapomon, s még nem teljesítettem, amire alkalmazott.
- Megelégszem azzal, ha visszafizeti a pénzt.
- Ellenkezik a cég politikájával. Választhat más szolgáltatást azonos árban. - Ren elmosolyodott. - Szóval, nem érdekli?

- Egyáltalán nem.
- Azt hittem, hogy az őszinteség beletartozik a *Négy alaptörvénybe*.
- Őszinteséget akar? Rendben. Maga kétségkívül jóképű férfi. Igazság szerint káprázatos.
De csak mint filmsztár. Én pedig már tizenhárom éves koromban kinőttem abból, hogy filmsztárokért rajongjak.

- Azóta gátlásos a szexben?
- Remélem, végzett az ebéddel, mert én igen. - Isabel az asztalra dobta a szalvétát.
- Azt hittem, van annyira szabad gondolkodású, hogy ne sértődjön meg.
- Rosszul hitte.

- Csak annyit kérek, hogy terjessze egy kicsit ki a korlátait. Az önéletrajza szerint harmincnégy éves. Nem gondolja, hogy ennyi idős korára az embernek már le kellett volna vetkőznie a gátlásait?

- Nem vagyok gátlásos.

Isabel kellemetlenül érezte magát a férfi sokatmondó, felvont szemöldöke láttán. Ren megdörzsölte a szája sarkát. - Emberbaráti szeretetből... ezt értékelnie kell... kész vagyok átsegíteni magát minden gátláson.

- Próbálok visszaemlékezni, kaptam-e valaha sértőbb ajánlatot. Nem. Ez a legsértőbb.

A férfi mosolygott. - Ez nem sértés, Fifi. Felizgat. Van valami egy remek test, egy borotvaéles agy és egy öntelt jellem kombinációjában, ami hat rám.

- Kezdek megint elérzékenyülni.

- Amikor tegnap találkoztunk a városban, elképzeltem meztelenül és... remélem, nem tart túlságosan szókimondónak... békaszerűen szétterpeszkedve. - A férfi ajkára lassan húzódó mosoly sokkal inkább kisfiús, mint ördögi volt. Remekül szórakozott.

Isabel mindig nagyra becsülte azokat, akik tudták, mit akarnak, ezért bölcsőbbnek látta, ha átengedi a beszélgetést a sokkal racionálisabb dr. Favournek. - Azt ajánlja, kössünk szexuális szövetséget?

- Azt ajánlom, töltsük az elkövetkezendő hetek minden éjszakájának minden percét vagy előjátékkal, vagy utójátékkal vagy... játékkal. - Ren elidőzött a szón, ízlelgette. - Azt ajánlom, ne beszéljünk másról, csak a szexről. Csak a szexre gondoljunk. Csak...

- Ezt most találta ki, vagy egy forgatókönyvben olvasta?

- Szeretkezzünk, amíg képtelen lesz járni, én pedig egyenesen állni. - A férfi hangja több ezer volton izzott. Amíg le nem vetkőzte minden gátlását, s egyedüli célja az életben: kielégülni.

- Mekkora szerencsém van. Ingyen malackodhatok. - Isabel feltolta a napszemüvegét az orrán. - Köszönöm a meghívást, de azt hiszem, passzolok.

Ren lustán körberajzolta mutatóujjával a borospohara karimáját, s úgy mosolygott, mint aki meghódította a világot. - Majd meglátjuk.

Ren még a reggeli kemény fizikai munkával sem tudta elégetni összes felesleges energiáját. Kortyolt egyet a palackos vízből, s a kivágott bokrok halomba rakott ágaira pillantott, amit Anna el akart viteni a villa kertjéből. Úgy volt, hogy a férjét, Massimót kéri majd meg, aki a szőlészetet igazgatta, vagy a fiát, Giancarlót, de Rennek szüksége volt egy kis mozgásra, és önként ajánlkozott.

A nap melegen sütött, a Madonna-kék égbolton egy felhő sem mutatkozott, de hiába vetette bele magát a munkába, gondolatait nem sikerült elterelnie Karliról. Talán még ma is élne, ha jobban ápolja vele a kapcsolatot, de mindig a könnyebbik utat választotta. Félvállról vette a nőket, félvállról vette a barátságokat, a munkáján kívül mindent.

„Nem akarlak a gyerekeim közelében látni”, mondta az apja, amikor Ren tizenkét éves volt. Ő pedig bosszúból ellopta a pénztárcáját.

Az elmúlt tíz évben persze finomított az eszközökön, de a régi szokásokon nehéz volt változtatni, s még mindig gyötörték bűnös gondolatok. Talán ezért érezte olyan kellemesen magát Isabel társaságában. Isabel páncélként viselte jóságát. Lehet, hogy most sebezhetőbb volt, de erős, mint a vas, olyan erős, hogy még Ren sem tudta romlottságba taszítani.

Megrakta a talicskát, eltolta a szőlőskert szélére, s beleborította egy üres fémhordóba, amiben a gallyakat szokták égetni. Miközben tüzet gyújtott, a parasztház felé kacsintgatott. Hol lehet Isabel? Egy nap telt el a Volterrában tett kirándulás óta, s még mindig nem volt áram a kisházban, főként mert ő annyi fáradtságot sem vett, hogy szóljon Annának, intézkedjen. De nem a jó cselekedeteivel jutott odáig, ahol ma tartott, s ez volt a legegyszerűbb módja annak, hogy magához édesgesse Ms. Tökélyt.

Azon gondolkodott, vajon Isabel szalmakalapban ront-e majd be végül a villába, hogy felelősségre vonja az áram miatt, vagy szabadjára engedi az általa oly gyűlölt göndör fürtöket. Ostoba kérdés. Isabel Favor semmit nem engedett szabadjára. Olyan elegáns lesz, mintha egy divatlapból lépne ki, s valószínűleg egy hivatalos papírt fog lobogtatni arról, hogy egy életre lecsukják, amiért kiszipolyozza a bérlőit. De miért nem jön már?

Megfordult a fejében, hogy meglátogatja a parasztházban, de azzal tönkretett volna mindent. Nem, azt akarta, hogy Ms. Tökély jöjjön hozzá. A rossz fiúk jobban szerették a barlangjukba csábítani a hősnőt.

Isabel talált egy kis fémvirágokkal díszített csillárt az egyik szekrény mélyén. A fehér festék lekopott róla az idők folyamán. Kicsavarta a régi égőket belőle, gyertyákat tett a helyükre, aztán keresett egy erős kötelet, s felakasztotta a liliumfára.

Amikor elkészült, körülnézett, mivel foglalhatja el magát. Gyakorlott kézzel rendszerezte a könyveket a nappaliban, s megpróbálta megfürdetni a macskákat. A napirendet eddig még egyszer sem sikerült betartania. Nem tudta összeszedni a gondolatait az íráshoz, meditálni pedig hiábavaló kísérlet lett volna. Csak a romlottságra csábító mély hangot hallotta visszhangozni a fülében.

„Szeretkezzünk, amíg le nem vetkőzi minden gátlását...”

A rongy után nyúlt, hogy eltörölgesse a poharakat, s szöveget ütött a fejében, hogy még egyszer felhívja Anna Vestót, de gyanította, hogy nem ért volna el eredményt. Ren pontosan azt akarta, hogy személyesen menjen a villába - úgy táncoljon, ahogy ő fütyül. De még az áram sem ért ennyit. Lehet, hogy a férfi minden hájjal megkent, de ő tartani fogja magát a *Négy alaptörvényhez*. Veszítse el a fejét, s engedjen a sürgetésének, hogy áttérjen a sötét oldalra? Gondolni sem bírt rá. Egyszer már eladta a lelkét. Még egyszer nem fogja.

Délutánra Ren már nagyon rossz hangulatba került. Úszott egyet, aztán visszahívta az ügynökét. A Jaguar az ő hangjával szeretett volna kereskedelmi reklámot készíteni, a Beau Monde pedig címlapsztorira kérte fel. De ami ennél is fontosabb volt, hogy Howard Jenks filmjének forgatókönyve úton volt. Sokáig beszélgetett Jenksszel Kaspar Street szerepéről. Street sorozatgyilkos volt, egy összetett figura, aki mindig épp azt a nőt szemelte ki áldozatul, akibe beleszeretett. Ren anélkül írta alá a szerződést, hogy elolvasta volna a végső forgatókönyvet, Jenks ugyanis, aki megrögzötten titkolózott a munkáival kapcsolatban, akkor még nem fejezte be az utolsó simításokat. Ren nem emlékezett rá, hogy bármelyik filmjét is ilyen izgatottan várta volna. Annyira izgatott azonban nem volt, hogy megfeledkezzen kábelről. Hol lehetett?

Isabel egész éjjel hánykolódott, az áramról, Renről álmodott, ahogy csinos olasz nőket ölelget. Reggel csak kilenckor tudott felkelni, ismét felborítva a napirendjét. Gyorsan letusolt, s végső elkeseredésében felhívta a villát, és kérte Rent.

- Signor Gage nem elérhető - mondta Anna.
- Meg tudná mondani, mit intéztek az árammal kapcsolatban?
- Meg fogjuk javítani. - Anna bontotta a vonalat.

Isabel égett a vágytól, hogy a villába rohanjon, és felelősségre vonja a férfit, de Ren nagyon ravasz volt, s Isabel nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy a férfi manipulálja.

Kisietett a kertbe egy vödör szappanos vízzel, s a macskák keresésére indult. Ha nem köti le magát valamivel, menten szétrobban.

Ren a zsebébe nyúlt a vészhelyzetre tartogatott cigarettájáért, mikor rájött, hogy már elszívta, s mivel még csak délelőtt tizenegy volt, nem tartotta jó jelnek. El kellett ismernie, hogy Isabel keményebb volt, mint gondolta. Talán számításba kellett volna vennie, hogy pszichológus. De a fenébe is, azt akarta, hogy Isabel menjen hozzá, nem fordítva.

Vagy tovább várakoztatja Isabelt, amihez már nem sok türelme volt, vagy ezt a csatát elvesztette. A gondolat bosszantotta, de hosszú távon végül is mi jelentősége volt? Így vagy úgy be fogják teljesíteni szexuális végzetüket.

Úgy döntött, sétál egyet az olajfaligetben. Csak sétál egyet. Mi van abban? Ha Isabel véletlenül ott van, majd mond neki valami olyasmit, hogy: Hé, Fifi, megoldódott már az áramproblémája? Nem? A fenébe... Megmondom, mi legyen, menjünk vissza a házba és beszéljünk együtt Annával.

De a szerencse nem szegődött mellé. Csak három dühös macskával találkozott a kertben.

Talán egy csésze eszpresszó és egy újság lecsillapítja, bár igazából egy cigarettára vágyott. Beült a Maseratijába, s már a kocsifelhajtó végén járt, mikor megpillantotta. Beletaposott a fékbe és kiugrott. - Mi a fenét csinál?

Isabel szalmakalapja karimája alól nézett fel rá. Bár munkáskesztyű volt rajta, méltóságteljesebbnek látszott egy királynőnél. - Felszedem az útszéli szemetet. - Beledobott egy üres limonata palackot a házból hozott műanyagzsákba.

- Az isten szerelmére, miért csinálja ezt?
- Kérem, ne emlegesse Isten nevét haraggal. Nem szereti. A szemét minden országban környezetkárosító.

Az arany karkötő megcsillant a csuklóján, ahogy benyúlt egy édeskömény bokorba egy összegyűrt cigarettás dobozért. Fehér blúzt és barnássárga rövidnadrágot viselt, ami láthatóvá tette formás lábát. Mindent egybevetve kissé kiöltözött a szemétszedéshez.

Ren karbatett kézzel nézte, s kezdte visszanyerni a jókedvét. - Fogalma sincs, hogy kell lazítani, igaz?

- Dehogynem. Most is lazítok. Nagyon megnyugtató.
- Megnyugtató, a fenét. Olyan feszült, hogy majd felrobban.
- Nos, bárki ideges lenne a legalapvetőbb kényelmi felszerelés nélkül.

Ren mintha egy helyzetgyakorlatban szerepelt volna - csak bámult, aztán szinte észrevehetetlenül elkerekedett a szeme és összehúzta a szemöldökét. - Azt akarja mondani, hogy még mindig nincs áram magánál? Ezt nem hiszem el. A fenébe, mondtam Annának, hogy intézkedjen. Miért nem szólt, hogy még mindig nem javították meg?

Nemhiába kapott nagy gázsit. Isabel egy percig a férfit tanulmányozta, aztán bekapta a horgot. - Azt hittem, tudja.

- Köszönöm szépen. Legalább már tudom, mit gondol rólam.

Ren kieshetett a szerepéből, mert Isabel tekintete gyanakvóvá vált. A férfi gyorsan elővette a mobiltelefonját, s szándékosan angolul beszélve felhívta a házvezetőnőt.

- Anna, beszéltem Isabel Favorrel, s még mindig nincs áram a parasztházban. Javíttassa meg még ma. Nem érdekel mennyibe kerül.

Ren letette, s a kocsijának dőlt. - Most már rendben lesz. Menjünk, autókázzunk egyet, amíg kijavítják a hibát. Ha visszajöttünk, személyesen fogom ellenőrizni, hogy minden rendben van-e.

Isabel tétozódott, aztán a Maseratira esett a pillantása.

- Rendben, de én vezetek.
- Felejtse el. A múltkor is maga vezetett.
- Szeretek vezetni.
- Én is, és ez az én kocsim.
- Száguldozni fog.
- Tartóztasson le. Beszáll, az isten szerelmére?
- Az istenkáromlás nemcsak szentségtörés - mutatott rá Isabel a férfi szerint szükségtelen élvezettel. - Hanem annak a jele is, hogy az illetőnek szegény a szókincse.
- Nem tesz semmit. Azért akar maga vezetni, mert mindent irányítani akar.
- Jobb lenne a világ.

Isabel szándékosan öntelt mosolya megneveltette Rent. S valószínűleg igaza is volt. Ha dr. Favor kormányozta volna a világot, legalább tisztább lett volna.

- Előbb segítsen összeszedni a szemetet.

A férfi már éppen közölni akarta, hogy felejtse el, mert egyetlen nő sem ér ennyi bosszúságot, de amikor Isabel lehajolt, s a rövidnadrágja a csípőjére feszült, Ren azon kapta magát, hogy egyik kezében egy darab autógumi, a másikban pedig egy törött sörösüveg van.

A kelet felé vezető mellékutakat választotta, amik a Chianti borvidék szőlőkertjeit magába foglaló völgybe vezettek. Radda közelében Ren felvette a baseballsapkáját és a napszemüvegét, hogy álcázza magát, s Isabelleel rendeltetett, amikor megálltak egy kis borászatban. A tulajdonos '99-es évjáratú saját termésű bort szolgáltat fel nekik egy gránátalma árnyékában.

Először senki sem figyelt rájuk a szomszédos asztaloknál ülő turisták közül, de aztán egy ezüst fülbevalót és Massachusettsi Egyetem feliratú pólót viselő nő egyre árgusabb szemmel nézte őket. Amikor felállt, Ren megacélozta magát, de kiderült, hogy a sapka és a szemüvegje szolgálatot tettek, mert a rajongó nem hozzá érkezett.

- Elnézést. Nem dr. Isabel Favor?

Rent a védelmezni vágyás ismeretlen érzése támadta meg, de Isabel csak elmosolyodott és bólintott.

- El sem hiszem, hogy maga az - mondta nő. - Bocsánat, hogy félbeszakítottam a társalgást, de ott voltam az előadáson, amit a Massachusettsi Egyetemen tartott, és minden könyvét elolvastam. Csak azt szerettem volna mondani, hogy nagyon sokat segített, amikor kemoterápiára jártam.

Ren most vette csak észre, milyen sovány és sápadt a nő. Valami megfeszült benne, mikor látta, hogy Isabel vonásai elgyengülnek. Arra gondolt, neki mit szoktak mondani a rajongói. „Marhára tetszett, amikor kibeledted azt a fickót.”

- Annyira örülök - felelte Isabel.

- Nagyon sajnálom, ami magával történt. - A nő az alsó ajkába harapott. - Megtenné... a nevem Jessica. Megtenné, hogy imádkozik értem?

Isabel felállt és megölelte. - Természetesen.

Rennek elszorult a torka.

A nő visszament az asztalához, Isabel leült. Lehajtotta a fejét és a borospoharába bámult. Ren döbbenet látni, hogy imádkozik. Ott mindenki előtt.

A cigarettájáért nyúlt, de rájött, hogy már elszívta a napi adagját. Ekkor gyorsan felhajtotta a borát.

Isabel felnézett és lágyan, bizakodóan rámosolygott. - Rendbe fog jönni.

Rent mintha fejbe csapták volna, s ebben a pillanatban ráébredt, hogy képtelen megtenni. Nem csábíthat el egy nőt, aki idegenekért imádkozik, szemetet szed az út széléről és mindenkinek csak jót akar. Mit képzelt? Mintha egy apácát akarna elcsábítani.

Egy nagyon csinos apácát.

Elege lett. Visszaviszi Isabelt, leteszi a parasztháznál és elfelejti. A szabadsága hátralévő részében pedig úgy tesz, mintha nem is létezne.

A gondolat teljesen letörte. Szeretett Isabellel lenni, s nemcsak azért, mert felizgatta és megnevettette, hanem mert az erényessége furcsamód úgy vonzotta, mint frissen festett fal a grafitit.

Isabel rámosolygott, nem túl hihetően. - Ezek az emberek és a tudat, hogy a könyveim meg az előadásaim sokat jelentettek nekik, segítettek át az elmúlt hat hónapon. Sajnos már nincsenek annyian, hogy megteljen velük egy előadóterem.

Ren lerázta magáról zavarodottságát. - Bűnös élvezet lett. Még mindig szeretik, de nem akarnak ódivatúak lenni.

- Köszönöm a bizalmat, de szerintem az emberek szívesebben fogadnak el olyantól tanácsot, akinek az élete nem hever romokban.

- Rendben, ez is igaz.

Isabel hazafelé elcsendesedett, amiből a férfi arra következtetett, hogy talán megint imádkozik. Lehet, hogy ez jel? Csomagoljon és repüljön vissza Los Angelesbe? De nem akar elmenni Olaszországból.

Mire a parasztházhoz értek, Ren jobb kedvre derült, s ellenőrizte az áramot. A villany égett, ahogy kellett. Kiment, látszólag azért, hogy a kinti világítást is megnézzék. - Szép - dicsérte meg a kertet.

- Még nem látta?

- Régen. Párszor laktam itt a villában gyerekkoromban. A nagynéném egyszer lehozott, hogy bemutasson az öreg Paolónak. Mogorva vénember volt, amennyire emlékszem.

A levegőt sikítások sorozata rázta meg. Ren felnézett, s három kisgyereket pillantott meg lefelé rohanni a villából. A két kislány és a fiú egyenesen felé tartottak és torkuk szakadtából kiáltoztak.

- Apa!

Ren egy lépést hátrált, mikor a lányok rácsimpaszkodtak a lábára, s üvegrepesztően sikítottak. Csak a fiú fogta vissza magát.

Apa? Ren egy szóval sem említette, hogy gyerekei vannak. Elismerte, hogy egy rövid ideig házas volt fiatalkorában, de Isabel szerint három gyereket nem lehet ilyen rövid idő alatt összehozni.

Felnézett, és egy fiatal nőt pillantott meg a hegytetőn. Sziluettje kirajzolódott az égen, egyik karjában egy kisfiút tartott, a szél állapotos hasára tapasztotta nyári ruháját.

- Apa, apa, hiányoztunk? - sikoltotta az idősebbik kislány amerikai angol kiejtéssel, miközben a fiatalabbik majd kipukkadt a nevetéstől.

Ren hátraugrott, mintha a gyerekek égettek volna, s úgy nézett Isabelre, mint aki teljesen begyulladt. - Esküszöm, hogy most látom őket először.

Isabel felnézett a dombtetőre. - Talán vele kellene közölnie.

Ren odafordult.

A nő integetett, hosszú, fekete haja lobogott a szélben. - Szia, szívem!

Ren árnyékot tartott a szeme elé. - Tracy? A fenébe, Tracy, te vagy az?

- Azt mondtad, a fenébe. - A fiatalabbik kislány, aki öthat éves lehetett, bokán rúgta.

- Neki szabad, te lüke - mondta a fiú.

- Most már megkegyelmezhetek neki, fiúk - kiáltotta a nő. - Jól ráijesztettetek.

- Nagyon dühösnek látszik - mondta a kisebbik lány. - Dühös vagy? - fordult Ren felé.

- Jobb, ha vigyázol - figyelmeztette a fiú. - Gyilkos. Kivágja az emberek szemét.

- Jeremy! - kiáltotta Tracy, s el nem mozdult a dombtetőről. - Tudod, hogy nem nézhetsz korhatáros filmeket.

- Csak tizenhárom éven felüli volt.

- Te tizenegy vagy!

Isabel Renhez fordult. - Kivágta valakinek a szemét egy tizenhárom éven aluliaknak nem ajánlott filmben? Szép.

A férfi olyan pillantást vetett rá, mintha az Isabellé lenne a következő.

- Mit csináltál vele? - kérdezte a kislány. - Megetted? Én beütöttem a punimat a gépen.

A két idősebb gyerek vihogott, Ren elvörösödött.

- A szék karfájába - folytatta a kislány zavartalanul. - Akarod látni a delfines bugyimat?

- Nem!

De a kislány már fel is emelte kockás szoknyáját. - Bálnás is van.

- Nagyon szép. - Isabel kezdte jól érezni magát. A nap fénypontja volt látni Mr. Adonisz rángatózását. - Biztosan látott már bálnákat egy hölgy fehérneműjén, Ren.

A férfi sötét szemöldöke összeszaladt. A gyerekek mamája áttette a másik csípőjére a kisfiút. - Csak nadrágféken tudnék lemenni erről a dombról, úgy hogy jobb lenne, ha feljőnnének. Brittany, vedd vissza a bugyidat. A tested magánügy, emlékszel?

Meg kell hagyni, a fekete hajú kislány egy sztiptíztáncos hidegvérével vetkőzött. Ren egy pillantást vetett rá, aztán úgy megiramodott felfelé a dombon, mintha Denzel és Mel együtt üldöznék. A kisfiú elindult utána, de aztán meggondolta magát és a parasztház mellett parkoló Maseratihoz sétált.

- Neked is van delfines bugyid? - kérdezte Brittany Isabeltől.

- Brit'ny, ne légy udvariatlan - intette a nővére.

Isabel rájuk mosolygott, és segített a kisebbiknek visszavenni a bugyiját. - Delfines nincs. Csak csipkés.

- Megnézhetem?

- Attól tartok, nem. A mamádnak igaza van, a tested csak a tiéd. - Még egy ok arra, hogy ne ossza meg az övét Ren Gage-dzel, noha a férfi a délután szóba sem hozta a szexet. Talán rájött, hogy túl nagy fába vágta a fejszáját. Vagy mint Michael, egyszerűen csak arra a következtetésre jutott, hogy túl sok vizet zavar.

Most, hogy Brittany felöltözött, Isabel kézen fogta a lányokat és elindult velük felfelé a dombon, nehogy lemaradjon az ottani beszélgetésről. Észrevette, hogy Ren világfájdalmas homlokráncolása cseppet sem csorbította szívdöglesztő külsejét.

- Nem kaptam meg az üzenetedet, hogy jössz, Tracy.

A nő lábujjhegyre emelkedett és arcon csókolta Rent. - Neked is szép jó napot.

Tracy fekete haja kócosan omlott a vállára. Bőre hófehér volt, élénk kék szeme ívelt metszésű, s kissé karikás, mintha egy ideje már nem aludta volna ki magát. Gyűrött, de divatos lila kismamaruhát viselt és lapos sarkú szandált. Lábujjon a körmök fénytelenek voltak, a szandál kissé letaposott.

Kiállításából és hanyag eleganciájából sugárzott, hogy ezüstkanállal a szájában született.

- Apa! - A kisfiú a karjában sikongatott és a kezét nyújtogatta Ren felé, aki olyan gyorsan hátrált, hogy beleütközött Isabelbe.

- Nyugi - mondta Tracy. - Mindenkit így hív.

- Szoktasd le róla. Miféle anya az, aki ráveszi a gyerekeit egy olyan perverz dologra, hogy rohanjanak oda egy idegenhez és szólítsák... ahogy szólítottak?

- Kihasznaok minden szórakozási lehetőséget. Öt dolláromba került fejenként.

- Nem volt vicces.

- Én élveztem. - Tracy érdeklődéssel szemlélte Isabelt. Gömbölyödő hasával és egzotikus szemével olyan volt, mint a szexualitás és a termékenység istennője. Isabel kezdte fonnyadtnak érezni magát mellette. Ugyanakkor észrevette, hogy a nő könnyed hangjában szomorúság bujkál.

- Tracy Briggs. Nagyon ismerősnek tűnsz.

- Isabel Favor.

- Hát persze. Most már megismerlek. - Tracy leplezetlen kíváncsisággal méregette őket. - Mi közöd van Renhez?

- A parasztházát bérlém.

- Ne etess! - Tracy arca elárulta, hogy egy szavát sem hiszi Isabelnek. - Csak egy könyvedet olvastam, az Egészséges kapcsolatok - Egészségtelen időben címűt, de nagyon tetszett. - Beleharapott az alsó ajkába. - Próbálok összeszedni magam, miután Harryvel szakítottunk.

- Mondd, hogy nem megint egy férj elől menekülsz - szólalt meg Ren.

- Csak két férjem volt - fordult Tracy Isabelhez. - Ren még mindig dühös rám, amiért elhagytam. Kettőnk között szólva rettenetes férj volt.

Szóval ez a nő Ren volt-felesége. Egy valami biztos volt. Ha szikrázott is valaha körülöttük a levegő, ma már inkább látszottak testvéreknek, mint szerelmeseknek.

- Húszévesek és ostobák voltunk, amikor összeházasodtunk - magyarázta Ren. - Mit tudnak a fiatalok a házasságról?

Tracy a fia felé intett a fejével, aki a domb alján éppen Ren Maseratijának első ülésére mászott be. - Ő Jeremy, a legidősebb. Aztán jött Steffie, aki most nyolcéves. - A kislány szandálja sarkával köröket rajzolt a kavicságyba. - Brittany ötéves. Ő pedig Connor. Most múlt három, de még mindig nem szobatiszta, ugye, nagyfiú? - Tracy megpaskolta a kisfiú buggyos pelenkáját, majd megsimogatta a saját hasát. - Úgy volt, hogy Connor lesz az utolsó.

- Öt gyerek, Trace? - ájultozott Ren.

- A dolgok nem mindig történnek úgy, ahogy mi akarjuk. - A nő ismét a szájába harapott.

- Nem csak hárman voltak még, amikor a múlt hónapban beszéltünk?
- Két hónapja beszéltünk és négyen voltak. Sose figyelsz, amikor róluk mesélek.

Steffie, a nyolcéves fülsiketítőén felsikoltott. - Pók! Itt egy pók!

- Ez nem pók - guggolt le Brittany. - Jeremy! Szállj ki...

Tracy elkésett. A Maserati gurulni kezdett a kisfiúval.

Ren futásnak eredt. Még idejében ért a domb aljára, hogy lássa, hogyan rohan bele méregdrága sportautója a Parasztházba, s gyűrődik össze, mint egy origami madár.

A férfi mellett szólt, hogy előbb kivette Jeremyt a kocsiból, megnézte, nem esett-e baja, és csak azután mérte fel a kárt. Tracy közben lekacsázott a dombon nagy hassal, gyerekekkel a karján. Isabel odasietett, hogy segítsen ne mielőtt elesik, s sikerült minden baj nélkül elérniük Ren és Jeremyt.

- Jeremy Briggs! Hányszor mondjam még, hogy hagyd békén mások kocsiját! Várj csak, ha apád ezt megtudja. - Tracy többször is nagy levegőt vett, aztán mintha kifogyott volna belőle a szusz. Magába roskadt és a szeme megtelt könnyel.

- Pók! - sikította Steffiie mögöttük a dombról.

Connor megérezte édesanyja zaklatott lelkiállapotát, és sírni kezdett.

- Pók! Pók! - rikoltotta Steffie.

Ren tehetetlen arckifejezése, amivel Isabelre nézett, komikus volt.

- Ren! - kiáltotta Brittany a dombtetőről. - Idenézz! - Úgy lobogtatta a bugyiját, mint egy zászlót. - Csikóhalaim is vannak.

Tracy felzokogott, aztán kalapálni kezdte Ren mellét. - Most már látod, miért kell itt maradnunk?

- Ezt nem teheti! - Ren csak annyi ideig hagyta abba a fel-alá járkálást, míg Isabelre förmedt, mintha ő lett volna minden bajának okozója. A villa szalonjában voltak, a kertre nyíló ajtón át a gyerekek ki-be rohangáltak. Csak Anna tűnt boldognak. Nevetgált a lányokkal, megsimogatta Jeremy fejét, ölbe vette Connort, s kint a konyhában vacsorát csinált mindenkinek.

- Menjen fel, és mondja meg Tracynek, hogy nem maradhat.
- Valahogy az az érzésem, hogy nem hallgatna rám. - Isabel azon gondolkodott, mikor fogja észrevenni a férfit, hogy ezt a csatát elvesztette. A filmvásznakon szereplő Ren talán

kidobott volna egy terhes nőt és négy gyereket az utcára, de az életben a férfinak vajból volt a szíve. Ez persze nem jelentette azt, hogy a nagylelkű nagybácsit akarja játszani.

- Nem tizennégy évig voltunk házasok. Nem költözhöz ide ennyi gyerekkel.

- Már megtette.

- Hallhatta, hogy megpróbáltam szobát foglaltam nekik egy hotelben, de Tracy kivette a kagylót a kezemből és letette.

Isabel megkopogtatta Steffie vállát. - Ennyi rovarirtó elég lesz, kicsim. Add ide a palackot, mielőtt mindannyian rákosak leszünk.

Steffie vonakodva odaadta, aztán aggódva nézett szét maga körül újabb pókokat keresve.

Ren rákiabált a nyolcéves kislányra. - Szeptember van. Nem kellene iskolában lennetek?

- Anya itthon tanít majd bennünket, amíg vissza nem megyünk Connecticutba.

- Anyád alig tud számolni.

- Szorozni tud, csak az osztásban kell segítenünk neki Jeremyvel. - Steffie odament a kanapéhoz, s mielőtt leült volna, felemelte a párnát és alánézett. - Visszakaphatnám a rovarirtót?

Isabel szíve megesett a kislányon. Odaadta a palackot Rennek, majd leült Steffie mellé és átölelte. - Tudod, Steffie, nem mindig azoktól a dolgoktól félünk, amik igazan rémisztőek. Itt vannak például a pókok. Többnyire barátságos állatok, s te nem is miattuk nyugtalankodsz, hanem amiatt, ami az elmúlt időszakban a családokban történt. Mindannyian szoktunk félni. Ez teljesen természetes.

Ren valami olyasmit motyogott az orra alatt, hogy ez egyáltalán nem természetes. Miközben tovább beszélgetett Steffie-vel, Isabel félszeggel Jeremyt figyelte, aki dühösen ütögetett egy teniszlabdát a villa falának. Már csak idő kérdése volt, mikor tör be egy ablakot.

- Idenézzetek! - Brittany rontott be a szobába, egymás után hányva a cigánykerekeket, egyenesen egy meissenai porcelánokkal teli szekrény felé.

- Vigyázz! - ugrott elé Ren, s kapta el, mielőtt a kislány nekiment volna.

- Nézze a jó oldalát - mondta Isabel. - Legalább van rajta bugyi.

- De semmi más.

- Én vagyok a bajnok! - nyújtotta ki a karját Brittany a győzelem jelét formálva. Isabel rámosolygott és felfelé mutatta neki a hüvelykujját. Ekkor hasított a levegőbe az üvegsörömpölés összetéveszthetetlen hangja, amit Tracy kiáltása követett az emeletről: - Jeremy Briggs!

Ren a feje felé fordította a rovarirtót és megnyomta.

Hosszú este volt. Ren azzal fenyegette meg Isabelt, hogy örökre kikapcsolja nála az áramot, ha haza mer menni, így Isabel a villában maradt, míg Tracy a szobájába zárkózva sírt. Jeremy azzal szórakoztatta magát, hogy nem létező pókokkal riogatta Steffie-t, Brittany eldugta a ruháit, Ren pedig megállás nélkül panaszkodott.

A gyerekek megjelenésével Anna személyiségváltozáson ment át, nevetett, és étellel halmozott el mindenkit, még Isabelt is. Massimóval két kilométerre laktak a villától, két felnőtt fiúkkal és a menyükkel. Mivel vacsora után haza kellett mennie, Martát kérte meg, hogy menjen fel a parasztházból, és töltsen a villában az éjszakát. A gyerekek jelenlétében mintha Martát is kicserélték volna.

Connor gyorsan beopta magát Anna szívébe, s azt az egy alkalmat kivéve, amikor bebújt a sarokba és kiborította a pelenkája tartalmát, el nem mozdult mellőle. A hároméves kisfiú máris gazdag szókinccsel rendelkezett. A kedvenc mondása „a vécé nagyon, nagyon rossz” volt.

Bár Ren nem bátorította őket, a lányok folyamatosan szekálták. A férfi, amennyire tudott, rájuk se hederített, de Jeremy könyörgésének, hogy tanítson neki néhány harcművészeti fogást, végül engedett. Csak jóval éjfél után sikerült mindegyiküket ágyba dugni.

Isabel visszaosont a parasztházba, míg Ren telefonált. Berogyott az ágyba és azonnal elaludt, hogy hajnali egy órakor káromkodással megtoldott csörömpölésre ébredjen. Felült az ágyban.

Az előszobában felgyulladt a lámpa, s Ren dugta be a fejét. - Elnézést. Nekiütöttem a táskámat a szekrénynek, s levertem a lámpát.

Isabel pislogott, s az álláig felhúzta a takarót. - Mit csinál itt?

- Csak nem gondolta komolyan, hogy ott maradok? - Ren megorzongott.

- Ide nem jöhet.

- Ezt figyelje. - A férfi eltűnt.

Ledobta a táskáját az ágyra a szomszéd szobában, ami kisebb volt, mint az Isabellé, de ugyanolyan spártai. A társasági életet kedvelő olaszok nem herdálták a pénzüket az olyan magányos helyiségek csinosítására, mint a hálószobák, amikor költöttek a konyhára és a kertre is, ahol összejöhettek. Isabel berontott a férfihoz, aki épp csak annyi időre hagyta abba a kicsomagolást, amíg megszemlélte Isabel bokáig érő, csipkés, testhez álló hálóingét. - Van alatta delfines bugyi?

- Nem tartozik magára. Ren, a villa hatalmas, ez a ház pedig kicsi.

- Nem elég hatalmas. Ha azt hiszi, hogy egy fedél alatt maradok egy terhes nővel és annak négy pszichopata gyerekével, bolondabb, mint ők.

- Akkor menjen máshová.

- Pontosan ezt teszem. - A férfi tekintete ismét felfedezőútra indult. Isabel várta, hogy mondjon valami bosszantót, de Ren meglepte. - Hálás vagyok, amiért ott maradt ma este.

- Megfenyegetett, hogy kikapcsolja az áramot, ha eljövök.

- Engem nem tud átvágni, doki. Egyébként is maradt volna, mert imádja rendbehozni mások életét. - Ren kivett egy halom gyűrött pólót a táskából. - Valószínűleg ezért szeret velem is lenni, csak az én esetemben nem fog elérni semmit.

- Nem szeretek magával lenni. Kénytelen vagyok magával lenni. Rendben, egy kicsit talán szeretek. - Isabel majd megőrült, hogy felvehesse a pólót, amit Ren épp az előbb dobott le a földre, de ellenállt a kísértésnek. - Ma este itt aludhat, de holnap vissza kell költöznie a villába. Dolgoznom kell, és maga útban van.

Ren vállával az ajtófélfának támaszkodott, keresztbe tette a bokáját, s végigmérte Isabelt tetőtől-talpig. - Túlságosan elvonnám a figyelmét, mi?

Isabel bőre bizseregni kezdett. Ren az ördög reinkarnációja volt. Ezzel vitte a nőket sírba. - Mondjuk úgy, hogy koncentrálnom kell.

- Tegye azt. - Ren a legártatlanabb mosolyát vetette rá. - S eszébe ne jusson arra gondolni, mi történt Jennifer Lopezzel, amikor a mellettem lévő szobában aludt.

Isabel úgy nézett a férfit, mint egy elmebetegre, s elviharzott. Mikor a folyosó végére ért, s észrevette a kis lámpát a szekrény tetején maga előtt, már mielőtt meghallotta a gonosz kuncogást, tudta, hogy a férfi átlátott a hálóingén.

- Nem delfines, az biztos. Az örületbe kerget, Fifi.

- Nincs olyan szerencsém.

Másnap reggel Isabel készített magának egy pohár frissen facsart narancslét, s kiült vele a ház melletti napos részen felállított kék fémszékek egyikére. Az olajfák levelei még harmatosak voltak, a völgyben ködfoltok úsztak. Hálaimeit mondott - ennél többre nem telt tőle -, s éppen inni akart a dzsúzból, mikor Ren, borzasan is káprázatosan, kilépett a házból.

- Korán kellett kelnem, hogy el tudjak menni kocogni, mielőtt túl meleg lesz - ásított.

- Mindjárt kilenc.

- Ezt mondom.

Isabel letette a poharat, és nézte, ahogy a szürke, ujjatlan trikó felcsúszik a férfin, miközben nyújtózkodik. Ren hasán hullámzottak az izmok, a sötét szőrök vékony sávja fekete rövidnadrágba torkollott. Isabel magába itta testének minden porcikáját - arcát, borostáját, kisportolt mellkasát.

A férfi rajtakapta. Karba tette a kezét, s Isabel azonnal láttá rajta, hogy kitűnően szórakozik.
- Megforduljak, hogy hátulról is megnézhessen?

- Azt hiszi, látni akarom?

- De még mennyire.

- Nehéz lehet annak, aki ilyen jóképű. Soha nem tudhatja, hogy az emberek a jelleme vagy a külseje miatt vonzódnak-e magához.

- Csakis a külsőm miatt. Jellemem nincs.

Isabel ezt nem hagyhatta szó nélkül. - Nagyon is erős jellem. Kicsit torz, de erős.

- Kösz.

Nem csodálatos, hogy a nők milyen bosszantóak tudnak lenni egy kiadós alvás után? Isabel utánozta a férfi mézesmázos mosolyát. - Oldalra fordulna, hogy gyönyörködhessem az arcélében is?

- Hagyja ezt abba. - Ren lerogyott egy másik székbe, s kiitta a narancslét, amit Isabel tíz percig facsart.

- Azt hittem, kocogni készül.

- Ne siettesen. Mondja, hogy Tracy kis szörnyetegei még nem találtak ránk.

- Eddig még nem.

- Okos kis gazemberek. Utánunk fognak jönni. Miután letusoltam, feljön velem a villába és mellettem marad, amíg elintézem ezt a dolgot Tracyvel. Azt fogom mondani neki, hogy maga most gyógyult fel egy idegösszeomlásból és nyugalomra van szüksége. Aztán bepakolok mindenkit Tracy Volvójába, s elküldöm őket egy remek hotelba. A költséget állom.

Isabel kételkedett benne, hogy ilyen egyszerű lesz. - Honnan tudta Tracy, hogy itt van?

- Ismeri az ügynökömet.

- Érdekes nő. Mit mondott, mennyi ideig voltak házasok?

- Egy nyomorúságos évig. A szüleink barátok voltak, együtt nőttünk fel, együtt rosszalkodtunk, még az egyetemen is egyszerre sikerült megbuknunk. Mivel nem akartunk a családi vagyonról lemondani és munkával keresni a kenyerünket, úgy döntöttünk, összeházasodunk, hogy eltereljük a figyelmüket. - Ren letette az üres poharat. - Van fogalma róla, mi történik, amikor két elkényeztetett kölyök összeházasodik?

- Semmi jó, annyi biztos.

- Ajtócsapkodás, dührohamok, hajtépés.

Isabel nevetett.

- Két évvel a válásunk után Tracy újból férjhez ment. Találkoztam vele párszor, amikor Los Angelesben járt, s majdnem minden hónapban beszélünk telefonon.

- Szokatlan egy elvált házaspártól.

- A válás után néhány évig egyáltalán nem beszéltünk, de egyikünknek sincs testvére. Tracy apja meghalt, az anyja örült. Azt hiszem, sokkal inkább a hányattatott gyermekkorunk utáni nosztalgia az, ami összetart bennünket.

- Még soha nem találkozott a gyerekeivel és a férjével?

- A két idősebbet láttam, amikor még kicsik voltak. A férjét soha. - Ren kissé megemelte a csípőjét, és elővett egy összehajtogatott papírt a rövidnadrágja zsebéből. - A konyhában találtam. Megmagyarázná?

Tudatalatt biztosan mazochista volt, különben nem hagyta volna, hogy a férfi kezébe kerüljön. - Adja vissza.

Ren természetesen nem tette. - Nagyobb szüksége van rám, mint gondoltam. - Olvasni kezdte a napirendet, amit Isabel még aznap állított össze, hogy megérkezett. - „Ébresztő hatkor.” Minek?

- Ma sem keltem hatkor, csak nyolckor.

- „Imádkozás, meditáció, hálaadás, életigenlés” – folytatta Ren. - Mi a csuda az az életigenlés? Nem, ne mondja meg.

- Az életigenlés pozitív hozzáállás. A gondolatok jó irányba való terelése. Például: Nem számít, mennyire bosszant Lorenzo Gage, ne feledd, hogy ő is Isten teremtménye. Talán nem a legjobban sikerült, de...

- És mi az a „Ne felejts el lélegezni” baromság?

- Nem baromság. Arra figyelmeztet, hogy összpontosítsak.

- Mindegy.

- Azt jelenti, őrizzük meg a nyugalmunkat. Ne engedjük, hogy minden széllelés ledöntsön a lábunkról.

- Unalmasnak hangzik.

- Néha jó az unalom.

Ren megütögette a papírt. - „Ihletet adó olvasás.” *People* magazin?

Isabel hagyta, hogy a férfi kimulassa magát.

- „Légy spontán!” - Ren felvonta egyik szemöldökét. - Ezt csinálja most. A napirend szerint ugyanis most írnia kéne.

- Gondolatokat gyűjtök. - Isabel a blúza gombját babrálta.

A férfi összehajtotta a papírt, s mindentudó pillantást vetett rá. - Halvány lila gőze sincs róla, miről írjon, ugye?

- Még csak feljegyzéseket készítek az új könyvhöz.

- Milyen témában?

- A magánéleti válság leküzdése. - Ez volt az első, ami eszébe jutott, nem véletlenül.

- Viccel.

Ren kétkedő arckifejezése feldühítette. - Én már csak tudom, mi az. Ha nem vette volna észre, épp most vagyok túl egy magánéleti válságon.

- Erről a részről lemaradhattam.

- Az a maga baja. Sok mindenről lemarad.

A férfi arcára visszatért a bosszantó szánakozás. - Ne görcsölgjön annyira, Isabel. Engedje el magát, és ne erőltessen semmit. A változatosság kedvéért élvezze egy kicsit az életet.

- Mégis hogyan? Várjon, tudom. Bújjak ágyba magával, igaz?

- Én ezt tenném, de mindenkinek más elképzelése van a szórakozásról, csinálja, ami jólesik. Nem, ha jobban belegondolok, mindkettőnknek sokkal előnyösebb lenne, ha én döntenék.

- Fogy az idő, ha kocogni akar.

Ren elnyúlt a széken. - Sok mindenben keresztülment az elmúlt hat hónapban. Nem gondolja, hogy megérdemel egy kis pihenést?

- Az adóhatóság elvette mindenemet. Nem engedhetem meg magamnak, hogy pihenjek. Újra fel kell építenem a karrieremet, hogy meg tudjak élni valamiből, ahhoz pedig dolgoznom kell. - Miközben beszélt, Isabel maga is érezte, hogy kezd beléje vájni a pánik.

- Máshogy is lehet dolgozni.

- A hátamon fekve, igaz?

- Lehet felül, ha akar.

Isabel sóhajtott.

Ren felállt és megint ásított. - Elmegyek kocogni, aztán beszélünk együtt Tracyvel. Ne is vitatkozzon, ha nem akarja, hogy egy terhes nő és négy kellemetlen gyermekének a halála a maga lelkén száradjon.

- Eszem ágában sincs vitatkozni. A világ minden kincséért sem szalasztanám el megnézni, hogy sül fel.

A férfi mérges pillantást vetett rá, majd távozott.

Egy óra múlva Isabel éppen ágyneműt cserélt, mikor meghallotta, hogy Ren visszatért és eltűnt a fürdőszobában.

Elmosolyodott és az ajtóhoz lopózott. Nem sokkal később a férfi felüvöltött.

- Elfelejtettem mondani - kiáltott be Isabel negédesen -, hogy nincs meleg víz.

Tracy a hálószoa közepén állt. Böröndök, ruhák és játékok heverték körülötte szanaszét a földön. Míg Ren homlokráncolva támasztotta a falat, Isabel elkezdte kiválogatni a szennyes és a tiszta ruhákat.

- Látod, miért váltam el tőle? - Tracy kimerültnak, de még mindig kíváncsúnak tűnt eperszínű fürdőruhájában. Isabel azon töprengett, milyen érzés lehet ilyen természetes szépnek lenni. Összeillettek Rennek.

- Mert egy rideg, érzéketlen gazember.

- Nem vagyok érzéketlen. - A férfi határozottan érzéketlennek tűnt. - De már mondtam, hogy Isabel labilis idegállapotára való tekintettel...

- Labilis az idegállapotod, Isabel?

- Nem, ha leszámítjuk, hogy magánéleti válságba kerültem. - Egy pólót a piszkosokhoz dobott, aztán hajtogatni kezdte a tiszta fehérneműket. A gyerekek a konyhában voltak Annával és Martával.

- Zavarnak a gyerekek? - kérdezte Tracy.

- Csodálatosak. Nagyon szeretek velük lenni. - Isabel azon gondolkodott, vajon Tracy tudja-e, hogy a gyermekei különböző viselkedésproblémái az ő és a Harry közti feszültségből erednek.

- Nem ez a lényeg - szólt közbe Ren. - A lényeg az, hogy minden előzetes bejelentés nélkül berontottál ide...

- Mi lenne, ha egyszer nem magadra gondolnál? - Tracy ledobott egy GameBoyt, és ledöntötte Isabel gondosan összehajtogatott ruhakupacát. - Nem zárkozhatom be négy eleven gyerekkel egy hotelszobába.

- Lakosztály! Bérelek neked egy lakosztályt.

- Te vagy a legrégibb barátom. Ki segítsen az embernek a bajban, ha nem a legrégibb barátja?

- Az új barátok. A szülei. Mi a helyzet az unokatestvéreddel?

- Első bálozós korunk óta gyűlölöm Petrinát. Nem emlékszel, hogy le akart csapni a kezemről? Egyébként sincsenek pillanatnyilag Európában.

- Újabb ok arra, hogy hazarepülj. Nem értek a terhességhez, de úgy tudom, az anyáknak a megszokott környezetre van szükségük.

- Nem a tizennyolcadik században élünk. - Tracy tehetetlen mozdulatot tett Isabel felé. - Tudnál ajánlani egy jó pszichiátert? Kétszer mentem hozzá olyan férfihoz, akinek köből volt a szíve, nyilvánvaló, hogy bennem van a hiba. De Ren legalább nem csalt meg.

Isabel eltávolította a tűzvonalból az összehajtogatott ruhákat. - Hűtlen volt hozzád a férjed? Tracy hangja megremegett. - Nem vallotta be.

- De szerinted viszonya van valakivel.

- Rajtakaptam őket. Egy csinos kis svájci az irodájából. Harry haragszik, amiért megint terhes lettem. Így állt bosszút.

Isabel érezte, hogy mély gyűlölet formálódik benne Mr. Harry Briggs iránt.

Tracy felvetette a fejét, haja az egyik vállára omlott. - Gondolkozz józanul, Ren. Nem örökre költözöm ide. Csak néhány hétre van szükségem, hogy összeszedjem magam, mielőtt hazamegyek.

- Néhány hétre?

- Egész nap a medencénél leszünk a gyerekekkel. Észre sem fogod venni, hogy itt vagyunk.

- Anyúúúúú! - rontott be Brittany egy szál lila zokniban. - Connor kidobta a taccsot! - Azzal kiszaladt.

- Brittany Briggs, azonnal gyere vissza! - Tracy utánarohant. - Brittany!

Ren megrázta a fejét. - Nehéz elhinni, hogy ugyanez a lány dührohamot kapott, ha a szobalány délnél előbb felébresztette.

- Nem olyan erős, mint amilyennek mutatja magát. Ezért jött ide. Ugye belátja, hogy nem küldheti el?

- Tűnjünk el innen. - A férfi megragadta a karjánál fogva, s Isabelnek alig volt ideje felkapni az ágyról a szalmakalapját, mielőtt Ren kituszkolta az ajtón. - Fizetek magának egy eszpresszót a városban és egy pornóújságot, amit annyira imád.

- Csábító, de hozzá kell kezdenem az új könyvemhez. Amelyik a magánéleti válságok leküzdéséről szól - tette hozzá.

- Higgyen nekem. Ha valaki útszéli szemétszedéssel szórakoztatja magát, annak fogalma sincs, hogyan kell leküzdeni egy válságot. - Ren lesietett a lépcsőn. - Egy nap be kell majd látnia, hogy az élet túl zűrzavaros a maga takaros kis Alaptörvényeihez.

- Pontosan tudom, milyen zűrzavaros az élet - védekezett Isabel, pedig nem akart. - Azt is tudom, mennyire könnyebb az Alaptörvények alkalmazásával. Nemcsak nekem, Ren. Bizonyítékaim vannak. - Milyen szánalmasan hangzott!

- Fogadni mernék. Biztos vagyok benne, hogy az Alaptörvények számos probléma megoldásában segítenek, de nem mindenkinek és nem mindig, s szerintem most magán sem segít.

- Azért nem, mert nem alkalmazom rendesen. - Isabel beharapta az alsó ajkát. - Ki kell egészítenem néhány új elemmel.

- Nem tudna egyszerűen csak lazítani?

- Mint maga?

- Ne ítélje el, amíg nem próbálta. Én legalább élek.

- Borzasztó filmekben játszik gyűlöletes szerepeket. El kell változtatnia a külsejét, ha nyilvános helyre akar menni. Nincs felesége, nincs családja. Ez élet?

- Nem vagyok válogatós. - Ren átvágott a márványpadlón a bejárati ajtóhoz.

- Lehet, hogy más emberek figyelmét el tudja terelni aranyköpésekkel, de az enyémet nem.

- Mert elfelejtette, hogyan kell nevetni. - Ren lenyomta a kilincset.

- Ez nem igaz. Most is nevetek. Magán. Ha-ha!

Ren kinyitotta az ajtót, aminek a másik oldalán egy idegen férfi állt.

- Te feleségrabló gazember! - kiáltotta a betolakodó. Aztán meglendítette a karját és ütött.

Isabel rohanni kezdett, de a férfi csak vállon találta Rent, aki már talpon is volt, és minden izma megfeszült, hogy visszavágjon. Isabel hitetlenkedve nézett a támadóra. - Magának elment az esze?

Ren éppen abban a pillanatban készült a férfitra vetni magát, amikor Isabelben tudatosultak az idegen szavai. - Ren, ne! Nehogy megüsse!

Gage már a férfi torkát szorongatta. - Csak egy okot mondjon.

- Ez Harry Briggs. Nem ölheti meg Tracy engedélye nélkül.

Ren szorítása enyhült, de továbbra sem engedte el Harryt, s a szeme villámokat szórt. - Előtte vagy utána akarod megmagyarázni, hogy szétvertelek?

Isabelnek el kellett ismernie, Briggs keményen állta a sarat, dacolva a gyötrelmes halállal. - Hol van, te anyaszomorító?

- Ott, ahol egy ujjal sem nyúlhatsz hozzá.

- Egyszer már megkeserítetted az életét. Többször nem fogod.

- Apa!

Ren azonnal elengedte Harryt, ahogy Jeremy bevágta. A kisfiú apja karjába repült, s arcáról eltűnt a szinte állandósult durcás kifejezés.

- Jeremy. - Briggs magához szorította, beletúrt a kisfiú hajába, s egy pillanatra lehunyta a szemét.

Ren a vállát dörzsölte.

A vakmerő ütés ellenére Harry Briggs nem látszott veszélyesnek. Alacsonyabb volt Rennél, sovány testalkatú, kellemes, hétköznapi arcvonásokkal. Isabel vizsgálta, s arra a következtetésre jutott, hogy a férfi egyívású lehet vele, csak most éppen rossz passzban van. Egyenes, konzervatíván vágott frizurája nem mostanában látott fésűt, s ráfért volna már egy borotválkozás. Fémkeretes szemüvege mögött fáradt szempár ült, khakiszínű nadrágját és barnássárga ingpólóját nem ma hordta először. Nem tűnt szívtiprónak, bár ezt ránézésre természetesen nem lehet megállapítani. De ha valakit nem a káprázatos Tracy mellé szánt a sors, az ő volt.

Isabel a célnak megfelelő órát és egyszerű karikagyűrűt vett észre a kezén. - Mindenkire vigyáztál? - kérdezte Harry Jeremyt.

- Azt hiszem.
- Beszélünk majd, pajtás, de előbb találkoznom kell anyáddal.
- A medencénél van a lányokkal.

Harry a bejárat ajtó felé bökött a fejével. - Nézd meg, nem verődött-e fel kavics a kocsira idefelé.

Jeremy gondterhelten látszott. - De ugye nem mész el nélkülem?

Harry ismét megsimogatta a kisfiú haját. - Ne aggódj, cimbora. Minden rendben lesz.

Jeremy elindult, Isabel pedig megjegyezte, hogy Harry nem válaszolt a kérdésre. Amint a kisfiú hallótávolságon kívülre ért, a férfi visszafordult Renhez, s a gyengéd kifejezés, amivel a fiára nézett, eltűnt az arcáról. - Merre van a medence?

Úgy tűnt, hogy Ren mérge elpárologott, bár Isabel gyanította, hogy bármelyik pillanatban ismét fellobbanhat. - Talán jobb lenne, ha előtte egy kicsit lehűtenéd magad.

- Nem baj. Majd megtalálom. - Harry elviharzott mellettük.
- Nem hagyhatjuk egyedül Tracyvel - sóhajtott Ren mártírkodva.

Isabel megpaskolta a karját. - Az élet nem könnyű.

Tracy észrevette Harryt. A szíve nagyot dobban, aztán a torkába ugrott. Tudta, hogy a férfi előbb vagy utóbb fel fog bukkanni. Csak arra nem számított, hogy ilyen hamar.

- Apu! - A lányok valósággal kirepültek a medencéből. Connor sikítani kezdett, mikor meglátta, buggyos pelenkája ide-oda mozgott, ahogy annak a férfinak az üdvözlésére sietett, akit a legjobban szeretett a világon, mit sem sejtve arról, hogy ugyanez az ember azt se bánta volna, ha meg sem születik.

Harrynek valahogy sikerült mind a hármukat felnyalabolnia. Aprólékosan választotta meg öltözkését, de a gyerekektől cseppet sem féltette, s nem érdekelte, hogy vizes lesz. A lányok nyálas, cuppanós csókokkal halmozták el. Tracy szíve elszorult, miközben nézte, hogyan viszonyozza Harry a gyengédségüket, s részesíti őket ugyanabban az osztatlan figyelemben, mint őt egykor, amikor még szerelmeik voltak egymásba.

Harryre sokkal fájdalmasabb volt néznie, mint Renre. Ez a mostani Ren szívósabb és okosabb volt annál a fiúnál, aki megtanította, hogyan kell füves cigit szívni, de cinikusabb is. El sem tudta képzelni, milyen hatást váltott ki belől Karli Swenson halála.

Isabel higgadtnak látszott, mikor megállt Ren mellett. Határtalan szakértelme ijesztő lett volna, ha nem olyan kedves. A gyerekek az első pillanattól fogva imádták, s az ítélőképességükben még bízni lehetett. Mint minden nőt, aki Ren büvkörébe került, Isabelt is lenyűgözte a férfi, de a többiekkel ellentétben, ő harcolt ellene. Tracy nagyra értékelte a próbálkozását, mégha fikarcnyi esélyt sem adott neki azután, hogy látta, milyen vágyakozó szemmel néz rá Ren. Isabel nem lesz képes ellenállni neki, ami sajnálatos, mivel egy kaland nem lesz elég neki. Ő meg akarta kapni Rentől mindazt, amit a férfi nem tudott megadni neki, s Ren elevenen fogja felfalni, mielőtt észbekapna.

Isabelt sajnálni nem fájt annyira, mint önmagát, s Harry megjelenésével nem bírta tovább visszafojtani bánatát. Ki vagy te, akarta kérdezni. Hol az a kedves, gyengéd férfi, akibe beleszerettem? Feltápászkodott a székből, mint egy nyolcvan kilós bálna. Még tíz kiló, s kövérebb lesz, mint a férje. - Lányok, fogjátok Connort és menjetek Anna Vestóhoz. Azt ígérte, süt nektek süteményt.

A lányok még erősebben kapaszkodtak az apjukba, s neheztelve néztek rá. Az ő szemükben Tracy volt a boszorkány, aki el akarja szakítani őket az apjuktól. Gombóc nőtt a torkába.

- Gyerünk - mondta Harry a lányoknak, s még mindig nem nézett Tracyre. - Mindjárt utánatok megyek.

A lányok az apjukkal nem ellenkeztek, s Tracy nem lepődött meg, amikor Connorral együtt elindultak a házba. - Nem kellett volna idejönnöd - mondta, amikor a gyerekek eltűntek.

A férfi végre ránézett, de a szeme olyan hideg volt, mint egy idegené. - Nem volt más választásom.

Ez volt az a férfi, akivel megosztotta az életét, akiről azt hitte, hogy örökké szeretni fogja. Akivel régen ki sem keltek az ágyból hétvégeken, csak beszélgettek és szeretkeztek. Eszébe jutott, milyen boldogok voltak, amikor Jeremy és a lányok megszülettek. Visszagondolt a nyaralásokra, a nevetésekre, a csendes délutánokra. Aztán terhes lett Connorral, s minden más lett. De bármennyire is nem akart Harry több gyereket, abban a pillanatban beleszeretett legkisebb fiukba, ahogy a világra jött. Tracy kezdetben azt hitte, hogy majd a szíve alatt növekvő kis jövevénnnyel is így lesz. Most már tudta, hogy tévedett.

„Megbeszéltük és egyetértettünk. Nincs több gyerek.”

„Nem egyedül hoztam össze ezt a gyereket, Harry.”

„Ne merészelj engem vádolni. Én nem bántam volna a vasektómiát, emlékszel? De te dührohamot kaptál, ezért lemondtam róla. Nagy hibát követtem el.”

Tracy a férfi karjára tette a kezét és megdörzsölte a kifeszült bőrt.

- Akarod, hogy segítsek összepakolni, vagy egyedül is menni fog? - kérdezte Harry nyugodtan.

A férfi olyan idegennek tűnt, mintha egy másik bolygóról érkezett volna. Tracy még ennyi hónap után sem tudott hozzászokni a ridegségéhez. Még jól emlékezett arra a napra, amikor Harry bejelentette, hogy a vállalata Svájcba akarja küldeni egy fontos felvásárlást ellenőrizni. Nemcsak azt az előléptetést kapta meg ezzel, amiért dolgozott, hanem a lehetőséget is, hogy azt csinálja, amihez a legjobban ért.

A terhesség azonban keresztülhúzta a számításait. A kiküldetése augusztustól novemberig szólt volna, Tracy pedig október végére várta Connort. Mivel Harry Briggs mindig is azt tette, ami a helyes volt, visszautasította az ajánlatot. Tracy azonban nem akarta, hogy a férfi ekkora áldozatot hozzon, s közölte, hogy felpakolja a gyerekeket és vele megy. Svájcban is szülnék gyereket, nem igaz?

Tévedett. Azt remélte, hogy a honvágy majd újra közel hozza őket egymáshoz, s begyógyítja a sebeket, de csak még mélyebbeket ejtett. A lakás, amit a cég bérelt nekik, túl kicsi volt egy nagy családnak. A gyerekek nem tudtak kivel játszani, s ahogy teltek a hetek, egyre rosszabbak lettek. Tracy kirándulásokat - Euro-Disney látogatást, hajókázást a Rhone folyón, libegőzést - tervezett hétvégekre, de végül mindig egyedül maradt a gyerekekkel, mert Harry állandóan dolgozott. A férfi bent maradt éjszakára, szombaton, néha még vasárnap is. Tracy mégis tartotta magát, egészen két nappal ezelőttig, amikor rajtakapta Harryt egy másik nővel egy étteremben.

- Segítsek összepakolni? - ismételte meg Harry tettetett türelemmel, ahogy a gyerekekkel szokott beszélni, amikor rendre utasította őket.

- Nem megyek sehova, Harry, felesleges összepakolnom.

- Nem fogsz itt maradni. - A férfi arcáról hiányzott minden érzelm. Tracy nem hallott sem fájdalmat, sem törődést a hangjában, csak egy kötelességét teljesíteni kénytelen férfi rideg, határozott kijelentését.

- Várd ki a végét.

Ren Harry mögött állt és a homlokát ráncolta. Tracy tudta, hogy Ren nem szívesen látja őket, de soha nem bocsátotta volna meg neki, ha most hangot ad a véleményének.

Harry akkor sem vette le a szemét a feleségéről, mikor Renhez fordult. - Meglep, hogy még kell neked. Hét és fél hónapos terhesen, ugyanolyan elkényeztetetten és bosszantóan, mint amikor a feleséged volt.

- Ő legalább nem egy zsarnok, hűtlen gazember - vágott vissza Tracy.

Egy ideg megrándult a férfi állkapcsában. - Rendben. Majd én összepakolom a gyerekeket. Te maradj, ameddig akarsz. Nagyon jól megleszünk nélküled.

Tracynek zúgott a füle és sípólva szedte a levegőt. - Ha egy percre is azt hiszed, hogy elmehetsz a gyerekeimmel...

- Pontosan ezt hiszem.
- Csak a holttestemen át.
- Nem értem, miért tiltakozol. Csak panaszkodtál rájuk, mióta megérkeztünk Zürichbe.

Az igazságtalanságtól kis híján Tracy torkára forrt a szó. - Egy perc nyugtom se volt. Én voltam velük éjjel-nappal. Hétféteken is, amikor te az anorexiás barátnőddel heteyegtél.

Harrynek arcizma sem rándult. - Te akartál velem jönni.

- Menj a pokolba.
- Ha ezt akarod, elmegyek. De magammal viszem a négy gyereket is. A legújabbat megtarthatod.

Tracy úgy érezte, mintha arcucsapták volna. Ez, gondolta, ez életem legszörnyűbb pillanata.

Ren, a gyerekkori barátja, előrelépett. - Nem viszel senkit sehová, haver.

Harry makacsul összeszorította az állát. Tracy tudta, hogy Ren laposra tudná verni anélkül, hogy beleizzadna, de Harry Harry volt, s elindult a ház felé.

Ren megmozdult. Tracy mondani akart valamit, de Isabel megelőzte. - Álljanak meg mind a ketten!

Isabel úgy beszélt, mint azok, akik ellen egész gyermekkorában lázadt, és Tracy még soha nem volt ilyen hálás senkinek, aki beleavatkozott az életébe.

- Ren, kérem álljon félre. Harry, volna szíves visszajönni? Tracy, te ülj le.
- Ki maga? - kérdezte Harry hűvösen, ellenségesen.
- Isabel Favor.

Tracy nem tudta hogyan, de Isabel elérte, hogy Ren félreálljon, Harry visszajöjjön a medencéhez, ő pedig lehuppanjon az egyik asztalhoz.

Isabel egy lépést tett előre, kedvesen, de határozottan beszélt.

- Ahelyett, hogy sértéseket vágnak egymás fejéhez, inkább meg kellene beszélniük a dolgokat.
- Nem hiszem, hogy bármelyikünk is kérte volna a véleményét - mondta Harry csípősen.
- Én igen - szólalt meg Tracy.
- Én nem - tiltakozott Harry.

- Akkor a gyermekeik nevében kérem. - Tracy irigyelte Isabel magabiztosságát. - Nem vagyok gyermekpszichológus, de attól tartok, maguknak fogalmuk sincs, hogy tönkreteszik öt kis gyermek életét azzal, amit művelnek.

- Meg se fogják érezni, ha elválunk - vágott közbe Harry.

Mintha kést forgattak volna Tracy szívében. Válás. Bármennyire is megromlott a kapcsolatuk, eddig egyikük sem ejtette ki ezt a szót. Mégis mit várt? Ő jött el, nem? De akkor is, ezt nem hitte volna. Csak fel akarta rázni Harryt. Csak át akarta törni a vastag jeget, amivel a férfi körülbástyázta magát.

Harry már nem volt olyan közönyös, de nehéz lett volna megmondani, mit érez. Leplezte az érzéseit, amíg jónak nem látta, hogy foglalkozzon velük. Tracy viszont az a típus volt, aki világgá kürtölte.

- Megesik, hogy a szülők elválnak - folytatta Isabel.

- Ez néha elkerülhetetlen. De ha öt gyerekről van szó, nem gondolják, hogy mindent meg kellene tenniük azért, hogy együtt maradjanak? Tudom, hogy legszívesebben mindketten elfutnának a boldogságukat keresni, de ez a lehetőségük nincs meg.

- Nem erről van szó - mondta Tracy.

Isabel arc kifejezése, ha lehetett még együttérzőbbé vált. - Megütötték egymást? Fizikailag bántalmazták a másikat?

- Dehogyan - csattant fel Harry.

- Nem. Harry a légynek sem tudna ártani.

- Bántották a gyermekeiket?

- Nem! - felelték egyszerre. - Akkor semmi nincs veszve.

Tracy keserősége felszínre tört. - Harry túl nagyot vétett. Megcsalt. Házasságtörést követett el.

- Tracy éretlen és paranoiás. Nem tud logikusan gondolkozni ahhoz, megoldjuk a problémáinkat.

- Harry pedig képtelen emberi érzéseket táplálni.

- Hallják saját magukat? - Isabel a fejét rázta, Tracy elszégyellte magát. - Felnőtt emberek, és nyilvánvaló, hogy mindketten szeretik a gyermekeiket. Ha a házasságuk nem olyan, mint amilyennek szeretnék, hozzák rendbe. Ne meneküljenek el.

- Túl késő - mondta Tracy.

- Jelen pillanatban nem dobhatják el a kapcsolatukat. Szent kötelességeik vannak, amik elől nem menekülhetnek el sértett büszkeségből. Csak a legönzőbb és legéretlenebb szülő használná fel a gyönyörű gyermekeit fegyverként egy erőharcban.

Harryt még soha életében nem nevezték éretlennek, s olyan képet vágott, mint aki citromba harapott. Tracy már hozzászokott, őt nem hatotta meg túlságosan.

- Itt az ideje, hogy az energiájukat a veszekedés helyett arra fordítsák, hogy kitalálják, hogyan éljenek együtt.

- Figyelmen kívül hagyva, hogy magának semmi köze hozzá - mondta Harry. - Milyen élet lenne az olyan szülők mellett felnőni, akik látni sem bírják egymást?

Tracyt sírás fojtogatta.

- Együtt tudnak élni - erősködött Isabel. - Csak rá kell jönniük a módjára. - Harryhez fordult. - Gondolom, van mit rendeznie a fejében. Hívja fel a munkaadóját és mondja meg, hogy pár nap szabadságot vesz ki.

- Csak az idődet vesztegeted - mondta Tracy. - Harrynek első a munka.

Isabel rá se hederített. - Van elég hálószoba a villában, Mr. Briggs. Válasszon egyet és csomagoljon ki. Ren felkapta a fejét. - Hé!

Isabel elengedte a füle mellett. - Tracy, szükséged van egy kis egyedüllétre. Kocsikázz egyet. Harry, a gyermekeinek már nagyon hiányzott. Töltse velük a délutánt.

- Várjunk egy percet - méltatlankodott Harry. - Nem fogok...

- Dehogynem. - Lehet, hogy fizikai értelemben Isabel volt a legkisebb a medence partján, de most már dühös lett, s fenyegetővé vált. - Megteszi, mert tisztességes és a gyermekeinek szüksége van magára. S ha ez nem elég ok, akkor azért, mert én azt mondom. - Isabel majd felnyársalta a tekintetével. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig farkasszemet nézett Harryvel, aztán megfordult és elvonult. Ren, aki legalább annyira gyűlölte az érzelmi kitöréseket, mint Harry, alig bírta követni.

Harry káromkodott az orra alatt. Tracy nem tudott most a közelében lenni, ezért besietett a házba. Isabelnek igaza volt. Egyedüllétre van szüksége.

A szíve olyan sebzett volt, hogy alig bírt lélegezni. Mi lett velünk, Harry? Sose lett volna szabad véget érnie a szerelmünknek.

Eljárt felettük az idő.

Ren követte Isabelt a villa kertjén át le a dombon a szőlőskert felé. Haja ruganyosan szökellgetett a szalmakalap alól céltudatos lépteire. Ren normális esetben nem vonzódott az amazonokhoz, de az sem volt normális, hogy egyáltalán vonzódott Isabelhez.

Miért nem tudta kibérelni a parasztházat egy hétköznapi nő? Vidám, aki szerint a szex csak szex volt, s nem dédelgetett magában csalfa elképzeléseket arról, hogyan kellene mindenkinek élnie az életét. S ami a legfontosabb, aki nem imádkozik a jelenlétében. Ma határozottan az az érzése támadt, hogy Isabel érte imádkozik, érte, aki le akart vele feküdni.

Utolérte. - Ez volt a *Négy Alaptörvény* működés közben, igaz?

- Most mind a ketten meg vannak sértve, de majd elfejtik.

- Emlékeztessen, hogy soha ne bosszantsam fel. Ó, várjunk csak, már megtettem. - Ren ellenállt a kísértésnek, hogy szétszaggassa Isabel kalapját. Az ilyen nőknek nem kalapban, hanem fedetlen fővel, egyik kezükben karddal, a másikban pajzzsal kellene járniuk a világot, mögöttük a „Halleluját” éneklő angyalok kórusával. - Csak képzelődöm, vagy tényleg „gyönyörű gyerekeknek” nevezte azokat a Pokolfajzatokat?

Isabel ahelyett, hogy elmosolyodott volna, olyan komoly arcot vágott, hogy a férfi legszívesebben egy piros gumilabdát ragasztott volna az orrára.

- Ugye azt gondolja, hogy ki kellett volna maradnom belőle? Hogy erőszakos és rámenős voltam. Talán még követelőző és nehezen kezelhető is.

- A számból vette ki a szavakat. - Ren nem gondolta komolyan. Isabel nagyszerű volt. De ha a kisujját nyújtotta volna neki, az egész keze kellett volna. - A pszichológiaórán nem tanulta meg, hogy ne avatkozzon bele mások életébe, amíg nem kéri?

Isabel lassított, megint dühbe gurult. - Még mindig nem tanulták meg az emberek, hogy a házasság nem könnyű? Áldozatokkal és elkötelezettséggel jár.

- Harry megcsalta.

- Valóban? Én vagyok az egyeden, aki észrevette, hogy Tracy nem a legmegbízhatóbb hírforrás? S abból, amit ma láttam, kiderült, hogy egyáltalán nem beszélnek meg a problémáikat. Gyűlölködéssel orvosolják sértett büszkeségüket.

- Ami, és javítson ki, ha tévedek, nem a legjobb módja egy házasság megmentésének.

- Csak addig lehet megmenteni egy házasságot, amíg a gyűlölet nem szívből jön. Én így nőtem fel, és higgye el, ez a fajta háborúskodás megmérgezte mindent, különösen a gyerekeket. Tracy és Harry azonban mások, mint a szüleim voltak.

Rennek nem volt ínyére a gondolat, hogy Isabel gyűlöletben nőtt fel. Az egy dolog, hogy öt aljas emberek nevelték - megtanult együttélni vele. De Isabel túlságosan is törődött a körülötte lévőkkel, s ettől sokkal sebezhetőbbé vált.

- Gyűlölöm, amikor az emberek harc nélkül feladják - komorult el Isabel. - Gyávák, félnek az érzelmeiktől, pedig ez az élet értelme. Szeretniük kellett egymást, ha öt gyermeket

nemzettek, de most csak széttárják a kezüket és a könnyebbik utat választják. Nincs már az emberekben gerinccesség?

- Hé, ne rám legyen dühös. Én csak a szexpartnere vagyok, emlékszik?
- Nem a szexpartnerem.
- Pillanatnyilag nem, de jók a kilátások. Csak ezt az imádkozás dolgot hagyja abba.

Lelohasztja a vágyamat. Maga viszont felizgat.

Isabel az égre emelte a tekintetét. - Kérlek, istenem, mentsd meg ezt az embert villámcsapásaidtól, noha jól megérdemelné.

Ren elmosolyodott, örült, hogy végre megnevetette Isabelt. - Vágyik rám. Ismerje el. Olyan nagyon vágyik rám ebben a pillanatban is, hogy alig tudja türtőztetni magát.

- Azok a nők, akik vágnak magára, mind meghalnak.
- Az erősek túlélnek. Gombolja ki a blúzárt.

Isabel szeme elkerekedett és leesett az álla. Még Briggsék gondjairól is megfeledkezett.

- Mit mondott?
- Ne vitatkozzon velem. Csak gombolja ki.

Isabel zavart arckifejezése egy szempillantás alatt számítóvá vált. Ren összehúzott szemmel, gúnyosan rámosolygott, aztán épp csak annyira, hogy Isabel vére száguldani kezdjen, fenyegető pillantást vetett rá.

Isabel makacsul összeszorította a száját.

Ren kihúzta magát, tudta ugyanis, hogy Isabel nem szereti, ha fölé magasodnak és elnyomják. Aztán felemelte a kezét és baljós lassúsággal végighúzta hüvelykujját a nő nyakán.

Isabel orrlyukai kitágultak.

Ren nagyon élvezte. De... mi a fenét csinál? A valóságban nem szeretett visszaélni az erőfölényével, most mégis azon kapta magát, hogy szívesen rémisztgeti Isabelt, aki, mint azt legnagyobb megdöbbenésére a mézbarna szempár felháborodott csillogásából észrevette, értékelte az erőfeszítéseit.

Ren suttogó, kriptántúli hangra váltott. - Mintha adtam volna egy parancsot.

- Valóban.
- Nincs itt senki. Tegye, amit mondtam.
- Gomboljam ki a blúzomat?
- Ne kelljen megismételnem.
- Hadd gondoljam át. - Meg se fordult a fejében. - Nem.

- Reméltem, hogy nem kényszerít erre. - Ren kinyújtotta a kezét a zárt gomb felé. Isabel annyira nem volt dühös, hogy elhúzódjon. - Úgy látszik, emlékeztetnem kell arra, ami nyilvánvaló. - Hosszú hallgatással fokozta a feszültséget. Remélte, hogy felizgatta Isabelt, mert benne már tombolt a vágy. - Arra, hogy mennyire kíván.

Isabel szempillái megrebbentek, ajka szétnyílt. Alig észrevehetően közelebb húzódott. - Emlékeztessen.

Ren elnyomott magában egy mosolyt. Már nem vagyunk olyan pimaszak, ugye, drágám?

Isabel telt ajkára pillantott, s arra gondolt, milyen jó volt megcsókolni. - Képzelve, ahogy a nap a meztelen mellére süt. Érzy, hogy nézem. Érzy, hogy megérintem. - Izzadni kezdett, az ágyéka majd szétrobbant. - Gyorsan letétem a legközelebbi szőlőt és rácsurgatom a nedvét a mellbimbójára. Aztán felnyalom minden cseppjét.

Isabel szemében a méz szirupossá vált. Ren lehajtotta a fejét a szalmakalap karimája alá, s Isabel szájára tapasztotta az ajkát. Sokkal jobb volt, mint ahogy az emlékeiben élt. Nap, szőlőlé és egy erényes, felizgult nő ízét érezte. Primitív vágy ébredt benne, hogy lefektesse Isabelt elődei szőlőtőkéinek árnyas, ősi földjére. Hogy úgy hatoljon belé, ahogy Medici ősei egy szívélyes parasztlányba. Vagy egy vonakodóba, ami azt illeti, de Rennek emiatt most már egyáltalán nem kellett aggódnia, mert Isabel hozzásimult.

Levette róla a kalapot, hagyta a földre esni, s a borzas fürtök közé ásta az ujjait. Isabel majd megörjítette, s csak annyira engedte el, hogy elsuttogja neki. - Menjünk be a házba.

- Ne... - Még Isabel számára is úgy tűnt, mintha sóhajtott volna. De nem akart menni sehova. Csókolózni akart. Kigombolni a blúzá, ahogy Ren kérte, s hagyni, hogy a férfi azt tegyen a mellével, amit akar.

Megrohanták az érzelmek. A toscanai nap melege, az érett szőlő, a föld, s leginkább Ren illata. Úgy érezte, megrészegült a csókjától, erotikus szóbeli előjátékától, a fenyegetésétől, aminek nem kellett volna, hogy felizgassa, de megtörtént - s nem akarta analizálni, miért. A férfi nyelve besiklott a fogai közt a szájába.

Ren megfogta a csípőjét, s merev férfiasságához húzta. - Gombold ki - suttogta. Isabel pedig nem tudott ellenállni.

Lassan haladt, gombról-gombra. A férfi hátrahajolt, hogy szétnyithassa a blúzt, felfedve csipkés, testszínű melltartóját. Szemében nyoma sem volt diadalnak, csupán őszinte kíváncsiságnak. Isabel kikapcsolta, félretolta a csipkés kosarakat és hagyta, hogy a nap melengesse a mellét.

Renből az elfojtott vágy hangja tört elő, felemelte a kezét, s úgy fogta meg Isabel mellét, mintha egy halvány elefántcsontszínű áldozatot tartott volna a tenyerében. Hüvelykujjával végigsimított a mellbimbón. Benyúlt a szőlők közé és leszakított egy szemet.

Isabel nem tudta, mit akar vele, amíg szét nem nyomta az ujjai között. A gyümölcsből kifröccsent a leve, s csillogó patakocskában gördült lefelé a mellén, mielőtt lecseppent volna a mellbimbójáról. Megborzongott. Levegő után kapkodott. De Ren még nem végzett.

Lassan, egyre kisebb köröket írt le a naptól meleg lila szőlőszemmel a mellbimbója körül, s ő felsóhajtott, amikor elérte célját.

Ren ráhúzta a gyümölcsszemet a mellbimbójára és megszorította. A két ujj között dörzsölgetve ingerelte a legédesebb fájdalmat ébresztve benne, amit valaha átélt. Lélegzete felgyorsult, s a gyönyör hullámai árasztották el vérkeringését. A férfi nyelve a szája belsejét ingerelte, aztán levándorolt a mellére. Eljátszott vele, megette, ami a gyümölcsből rajta maradt, s addig kínoztta, amíg Isabel már nem bírta tovább elviselni.

- Istenem... - Ren úgy ejtette ki a szót, mint egy imát, s lenézett Isabelre. Szőlődarabok ragadtak az arcára. Szemhéját leeresztette álmatag szemére, ajka megduzzadt egy kicsit. - Legszívesebben belédnyomnék egy fürtöt és a testedből enném meg.

Isabel szívverése felgyorsult. Vad öröm és vágy járta át. Ez volt az igazi szenvedély, az érzékek gondtalan forgataga. Ren megfogta a nadrágján keresztül és simogatni kezdte. Isabel hozzányomta magát, lassú táncot járva a csípőjével. Ragacsos volt a szőlőtől, s éppolyan duzzadt.

A férfi ekkor hirtelen elhúzódott. Isabel megszédült és nem tudta, mi van. Ren felnyögött, felkapta Isabel kalapját a földről, odalökte neki és a parasztház felé taszigálta. - Túl öreg vagyok már ehhez.

Kikosarazta?

- Signore Gage!

Isabel hátranézett és Massimót látta közeledni. Ren nem kosarazta ki, csak nagyon rosszkor zavarták meg őket. Összefogta a blúzá, s bukdácsolva visszasietett a parasztházba. Még soha életében nem élt át ilyet, s többre vágyott.

Odaért a kisházhoz, berohant a fürdőszobába, s megnyitotta a hideg vizet. Megmosta az arcát, majd megtámaszkodott a mosdón, hogy levegőhöz jusson. Levetette gyűrött, szőlőleves blúzá.

Miután renbehozta magát, beugrott a Pandájába és bement a városba. Miközben a piazzán rendezett vásáron kóborgott, megpróbálta zavaros érzéseit imába foglalni, de nem találta a szavakat. Másokért tudott imádkozni, de önmagáért nem.

Amíg nem járt Toscanában, nem törődött vele, hogy nem tud főzni, de egy olyan kultúrában, ahol az étel volt a legfontosabb, úgy érezte, valami jelentős és életigenlő dolog hiányzik a mindennapjaiból. Talán vehetne néhány főzőleckét, ha nem ír. S bárhogya is gúnyolódjon Ren, igenis, írni fog.

- Kösz, hogy otthagytál a slamasztikában.

Isabel szíve a torkába ugrott. Megfordult, s egy hórihorgas, kopott ruhába öltözött szerelőt pillantott meg szemlekötőben és sapkában. Azt kívánta, bárcsak Ren hagyott volna neki annyi időt, hogy összeszedje a gondolatait. - Dolgom volt. Hogy kerülsz ide? Azt hittem, szervizben van a kocsid.

- Az Annáéval jöttem. - A férfi úgy viselkedett, mintha erotikus játékuk nem lett volna több egy kézfogásnál, ami csak újabb bizonyíték volt a köztük lévő érzelmi szakadéokra. S ő még szeretkezni akart ezzel az emberrel...

A gondolat teljesen kizökkentette, s beütötte a könyökét egy villanyoszlopba.

- Vigyázz!

- Próbálok! - Túl hangosan beszélt, s néhány odafordultak. A ma történtek bebizonyították, csak idő kérdése, hogy engedjen valaminek, ami még nagyobb zűrzavart fog teremteni az életében. Hacsak...

Hacsak nem tisztázza a céljait. Először és utoljára hagyja, hogy a teste kimulassa magát. Az egészből kihagyja a lelkét és a szívét. Nem fog nehezebbre esni, hisz Ren ezek a részek hidegen hagyták. Milyen veszélyes férfi. Az ujja köré csavarja a nőket, aztán feldarabolja őket. Ő pedig önként engedte be az életébe.

Mivel még mindig sebezhetőnek érezte magát, a homlokát ráncolta a férfira. - A sajátod ez a szemlekötő vagy elloptad valakitől, akinek tényleg szüksége volt rá?

- Hé, abban a pillanatban visszaadtam a fickónak a fehér botját, hogy elesett.

- Te örült vagy. - Isabel mérge elpárolgott.

- Nézd, mennyi finomság - mutatott Ren a standokra. -Ma este nem vagyok hajlandó egyetlen Briggs nevezetű személlyel sem vacsorázni, ezért megengedem, hogy főzz nekem.

- Szívesen tenném. De sajnos túlságosan lekötött a birodalmam építése ahhoz, hogy bármit is megtanuljak főzni.

- Biztosan rosszul hallok. Van valami, amit nem tudsz?

- Sok minden. Például, fogalmam sincs hogy kell kivájni valaki szemét.

- Rendben, te nyertél. Sajnálom, hogy az előbb félbeszakítottak. Tényleg sajnálom. Massimo tájékoztatni akart a szőlészetéről, s kikérte a véleményemet, mikor szüreteljünk, noha jól tudja, hogy fogalmam sincs. Azt javasolta, hogy talán segíthetnél a vendemián.

- Mi az?

- A szüret. Körülbelül két hét múlva kezdődik az időjárástól, a hold állásától, a madarak rikoltozásától és még egy sor más dologtól függően, amihez nem értek. Mindenki segít.

- Jól hangzik.

- Nagy munka, amit legszívesebben kihagynék. Te azonban, ez nem kétséges, önként fogsz jelentkezni, hogy megszervezd az egész eseményt, jóllehet semmit nem tudsz a szüretéről.

- Tehetséges vagyok.

Ren felhorkant, s alkudozni kezdett egy padlizsánokat árusító idős asszonnyal. Vett még más zöldségeket is, és érett körtét. A hús vásárlása közben hosszan eldiskurált a hentessel és a feleségével a különböző elkészítési módok előnyeiről és hátrányairól.

- Tényleg tudsz főzni vagy csak úgy csinálsz? - kérdezte Isabel.

- Olasz vagyok. Naná, hogy tudok főzni. Ma este pedig remek vacsorát készítek neked.

- Csak félig vagy olasz. A másik feled gazdag filmsztár, aki szolgálkkal körülvéve nőtt fel a keleti parton.

- A nagymamám Luccában született, s nem volt leányunokája, akinek továbbadhatta volna a tudását.

- A nagyanyád tanított főzni?

- Le akart valamivel foglalni, hogy addig se a szobalányokat kergessem.

- Nem vagy te olyan romlott, mint amilyennek beállítod magad.

A férfi olyan mosolyt vetett rá, amitől Isabel elolvadt. - Bébi, még csak a jó oldalamat láttad.

- Hagyd abba.

- Ez a csók tényleg kiborított, ugye?

- Ó, igen.

Ren nevetett, amitől Isabel dühbe gurult, s Michael szavait vágta a férfihoz. - Én skizofrén vagyok a szexet illetően. Néha átadom magam, néha alig várom, hogy vége legyen.

- Klassz.

- Ez nem vicces.

- Tudnál lazítani egy kicsit? Semmi nem fog történni, amit nem akarsz.

Isabel pont ettől félt.

Miután Ren felment az emeletre, hogy megszabaduljon a szemlekötőjétől és a munkásruhájától, Isabel pedig kipakolta a zöldségeket, s rendet rakott a férfi után, hozzákezdtek a vacsora elkészítéséhez. A férfi beköltözött hozzá, ő pedig nem tett semmit, hogy megakadályozza.

Ivott egy kortyot a borból, amit Ren töltött, nekidőlt a konyhapultnak, s nézte, hogyan veszi ki a férfi a csirkét a hűtőből. Ren megélezett egy gyilkos filézőkést a fiókban talált acéllal.

- Hogy van Tracy és Harry? - kérdezte Isabel.

- Tracyvel nem találkoztam, Harry átnézett rajtam. Az ötéves magamutogató viszont rám támadt. Esküszöm, személyi testőr nélkül többet be nem teszem oda a lábam.

- Brittany csak megpróbálja magára vonni a figyelmet. Ha csak a pozitív megnyilvánulásaira reagálunk, és rá se hederítünk a negatívokra, abba fogja hagyni.

- Te könnyen beszélsz. Nem téged akar becserkészni.

- Mágnesként vonzód a nőket. - Isabel mosolygott és borozgatott.

Ren félretolta a körtéket, amiket a piacon vásárolt. - Szóval csak állsz és szórakoztatsz, vagy meg akarsz tanulni főzni?

Isabel önkéntelenül elmosolyodott. - Őszintén szólva már gondoltam rá, hogy veszek egy-két főzőleckét.

- Miért vennél leckéket, amikor itt vagyok én? - A férfi megmosta a kezét a mosogatónál. - Pucold meg a zöldségeket, aztán vágd fel a paprikát.

Isabel a csirkére nézett, amit Ren az imént darabolt fel.

- Nem vagyok biztos benne, hogy bármit, amihez kés kell, szeretnék veled csinálni.

Ren felnevetett, de amikor lenézett Isabelre, lehervadt arcáról a mosoly. Egy pillanatra mintha tépelődött volna, de aztán lehajtotta a fejét és lassan, követelőzően megcsókolta. Isabel érezte a bor ízét, s még valamit, ami maga volt Lorenzo Gage - erő, ravaszság és alig leplezett romlottság. De lehet, hogy ezt az utóbbit csak kitalálta, hogy elijessze magát attól, amit a férfival akart tenni.

Ren vonakodva húzódott el. - Beszélhetünk a főzésről, vagy továbbra is el akarsz terelni a figyelmemet?

Isabel gyorsan magához vett egy spirálfüzetet. - Kezdheted.

- Mi az?

- Jegyzetfüzet.

- Tedd le, az isten szerelmére!

- Ez főzőlecke, nem? Előbb el kell sajátítanom az alapokat.

- Persze. Rendben, az alapok: aki dolgozik, eszik. Aki baromságokat írogat egy jegyzetfüzetbe, éhen marad. Most pedig rakd el, és aprítsd fel a zöldségeket.

- Kérlek, ne használd azt a szót, hogy „aprítani”, amikor kettesben vagyunk. - Isabel kinyitotta a legközelebbi fiókot.

- Kell egy kötény.

A férfi felsóhajtott, fogott egy törülközőt és Isabel derekára kötötte. Amikor azonban befejezte, a keze ott maradt a csípőjén, s a hangja rekedtté vált. - Vedd le a cipődet.

- Miért?

- Meg akarsz tanulni főzni vagy nem?

- Meg akarok, de nem értem... Rendben. - Ha tovább tiltakozik, Ren azzal vádolta volna, hogy merev, ezért inkább lerúgta a szandálját. A férfi mosolyogva nézte, ahogy beteszi az asztal alá, de Isabel nem szeretne volna, ha bármelyikük is felbukik benne a konyha közepén.

- Most gombold ki a felső gombot.

- Nem. Nem fogjuk...

- Csönd. - Ren nem vitatkozott, kinyújtotta a kezét és megtette maga. A blúz épp csak annyira nyílt szét, hogy láthatóvá vált Isabel dekoltázs. - Most már úgy nézel ki, mint egy olyan nő, akinek egy férfi főzni akar - mondta mosolyogva.

Isabel fontolóra vette, hogy visszagombolja a blúzá, de volt valami részegítő abban, ahogy ott állt mezítláb, borral a kezében, borzas hajjal, kigombolt blúzban a gyönyörű zöldségek és egy még gyönyörűbb férfi társaságában.

Munkához látott, s miközben megmosta és felszeletelte a zöldségeket, élvezte talpa alatt a régi, kopott kövek érintését és a dekoltázsát cirógató esti szellőt. Valami haszna azért mégis volt annak, hogy úgy nézett ki, mint egy örömlány, mert tetszett neki, ahogy a férfi ránézett. Furcsamód elégedettséggel töltötte el, hogy Ren nem az agya, hanem a teste nyugtázza le. Összecserélték a poharaikat, s amikor a férfi nem nézett oda, Isabel titokban elfordította, hogy arról a helyről igyon, amihez Ren ajka hozzáért. Kedvét lelte ebben a kis butaságban.

Kint estére levendulaszínbe öltöztek a hegyek. - Aláírtad már az új filmed szerződését?

Ren bólintott. - Howard Jenksszel fogok dolgozni. Rómában kezdődik a forgatás, aztán átköltözünk New Orleansba és Los Angelesbe.

Isabel szerette volna tudni, mikor, de nem akarta, hogy egy láthatatlan óra ketyegjen a feje felett, így visszafogta magát, hogy megkérdezze. - Hallottam Howard Jenksről. Gondolom, ez nem hagyományos kaszabolós film lesz.

- Jól sejtet. Erre a szerepre vártam egész életemben.

- Mesélj róla.

- Nem fog tetszeni.

- Lehet, de érdekel.

- Most nem egy pszihopátát fogok játszani. - Ren elmesélte, ki Kaspar Street, s mire befejezte, Isabelnek borsódzott a háta. De megértette a férfi izgatottságát. Olyan fajta összetett szerep volt, amiért sorban álltak a színészek. - De még nem is láttad a végleges forgatókönyvet?

- Bármelyik nap megérkezhet. Nem hazudok, ha azt mondom, hogy már alig várom, mit művelt vele Jenks.

Ren betette a csirkét a sütőbe, aztán belerakta a zöldségeket egy külön serpenyőbe. - Bármennyire is gonosz Street, van benne valami szívet melengető. Őszintén szereti a nőket, akiket meggyilkol.

Isabelnek más véleménye volt a szívet melengető fogalmáról, de most az egyszer csomót kötött a nyelvére. Vagy majdnem. - Azt hiszem, nem tesz jót neked, hogy mindig ilyen gonosz figurákat játszol.

- Ezt már mondtad. Kockázd fel a paradicsomot.

- Rendben, de ha beszélni akarsz róla...

- Csináld!

Amíg Isabel dolgozott, a férfi felszeletelte a tegnapi kenyeret, átítatta olívaolajjal, bedörzsölte fokhagymával, s megmutatta Isabelnek, hogyan kell megpirítani a tűzhely nyílt lángja felett. Miközben a vacsora a sütőben sült, kivittek mindent a kertbe. Isabel meztelen lábába belevájtak a kavicsok, de nem ment vissza a cipőjéért. Leültek a kőasztalhoz.

Ren jó nagyot harapott a pirítósból, aztán kinyújtotta a lábát és tele szájjal megszólalt. - Istenem, mennyire szeretem Olaszországot.

Isabel behunyta a szemét és ellehelt egy áment.

A gyenge szellő kihozta a sütőből az illatokat a kertbe. A csirke és az édeskömény, a hagyma és a fokhagyma, a friss rozmaring illatát, amit Ren a sült zöldségekre szórt.

- Otthon nem érdekli az embereket, mit esznek - mondta a férfi. - Olaszországban nincs fontosabb.

Isabel tökéletesen értette. Otthon túlságosan be voltak táblázva a napjai ahhoz, hogy élvezze az ételeket. Ötkor kelt, hogy jógázzon, aztán sietett az irodába, hogy fél hét előtt beérjen, s még lejegyezzen néhány gondolatot, mielőtt az alkalmazottai megérkeznek. Találkozók, interjúk, telefonok, előadások, repterek, idegen hotelszobák, hajnali egykor a laptopja felett elaludni. Még a vasárnapok sem nagyon különböztek a hétköznapiaktól. Lehet, hogy annak az Isteni Lógósnak volt ideje megpihenni a hetedik napon, de biztosan nem Isabel Favor munkarendje szerint dolgozott.

Hagyta, hogy a bor körbeölelje a nyelvét. - Az ember nagyon könnyen megfedkezik az egyszerű örömeiről.

- Te mindent el is követsz érte. - Mintha együttérzés hallatszott volna a férfi hangjából.

- Hé, egy egész világot kellett irányítanom. - Isabel szerette volna könnyelműen kiejteni a szavakat, amik majdnem a torkára forrtak.

- *Permesso?*

Isabel megfordult, s Giulia Chiarát pillantotta meg a kerten át közeledni, férjével, Vittorióval. A férfi lófarokba kötött fekete hajával és finom metszésű etruszk orrával egy reneszánsz költő benyomását keltette.

Isabel önkéntelenül elmosolyodott, lopva begombolta a blúza felső gombját, s felállt.

Ren már kevésbé tűnt barátságosnak, de Vittoriónak úgy tűnt, ez elkerülte a figyelmét. - Signore Gage, Vittorio Chiara vagyok. Ő pedig az én gyönyörű feleségem, Giulia.

Giulia szilvaszínű miniszoknyát és csíkos felsőt viselt. Világos barna haját a füle mögé simította, fülében arany fülbevaló himbálódzott. Ren mogorvasága mosollyá változott, ami miatt Isabel sokkal jobban megorrolt Giuliára, mint amiatt, hogy nem fogadta a telefonhívásait. - Örvendek - mondta Ren. - Látom, elterjedt a híre, hogy itt vagyok.

- Nem. Anna nagyon tapintatos, de egyedül nem tudta volna előkészíteni az érkezését. Egy család vagyunk, Anna az édesanyám testvére, tudja, hogy bennem megbízhat. Ugyanez vonatkozik Giuliára. - Vittorio a feleségére mosolygott. - Ő a legjobb agente immobiliare a környéken. Még Sienában is vannak tulajdonosok, akik őt bízzák meg a házuk kiadásával.

Giulia zavartan Isabelre mosolygott. - Úgy hallottam, keresett. Nem voltam a városban, és csak ma délután kaptam meg az üzeneteit.

Isabel egy szavát sem hitte.

Giulia kecsesen félrehajtotta a fejét. - Remélem, Anna mindenről gondoskodott a távollétemben.

Isabel mormogott valamit, de Renből hirtelen kibújtt a vendéglátó. - Csatlakoznak hozzánk?

- Biztosak benne, hogy nem zavarunk? - Vittorio már egy szék felé vezette a feleségét.

- Egyáltalán nem. Hozok bort. - Ren beszaladt a konyhába, s nemsokára poharakkal és friss pirítósokkal tért vissza. Kisvártatva Vittorio idegenvezetői élménybeszámolóin nevettek az asztal körül. Giulia a gazdag külföldiekről mesélt, akik a környéken béreltek villát. Sokkal visszafogottabb volt, mint a férje, de éppoly szórakoztató, s Isabel kezdte félretenni korábbi neheztelését, s élvezni a fiatal nő társaságát.

Örült, hogy egyikőjük sem kérdezte Rent Hollywoodról, s amikor Isabel elzárkózott előle, hogy a munkájáról beszéljen, nem erőltették. Ren párszor bement a konyhába ellenőrizni a húst, s amikor kész lett, meghívta Giuliaékat vacsorára, ők pedig elfogadták.

A férfi hibátlanul mutatta be főzőtudományát. A csirke tökéletes volt, zaftos és finom, a sült zöldségeken enyhe rozmaring és majoranna íz érződött. Ettek, felettük a fán lágyan himbálódzott a gyertyatartó, vidáman villódzdottak a fények.

Beszélgetésüket váratlanul egy közeledő autó lámpája szakította félbe. Isabel az órájára nézett. Tizenegy óra elmúlt, kicsit későre járt egy látogatáshoz. Ren felállt. - Megnézem, ki az.

Néhány perccel később Tracy Briggsszel tért vissza a kertbe, aki fáradtan odaintett Isabelnek. - Jó estét.

- Ül le, mielőtt összeesel - morgott Ren. - Hozok valamit enni.

Amíg a férfi bement, Isabel bemutatta Tracyt Giulianak és Vittorióknak. Ismét egy drága, de gyűrött kismamaruhát viselt, s ugyanazt a letaposott szandált, amit tegnap. Mindennek dacára elbűvölően festett.

- Milyen volt a városnézés? - kérdezte Isabel.

- Jó. Gyerekek nélkül.

Ren megpúpozott egy tányért a maradékkal. Odalökte Tracy elé, majd töltött neki egy pohár vizet. - Egyél, aztán menj haza!

Vittorio megütközve nézett.

- A volt férjem - magyarázta Tracy, miközben az utolsó gyertya is kialudt a fejük felett. - Rendben maradt egy kis tüske.

- Maradj csak, ameddig akarsz - védte Isabel. - Ren érzéketlen, mint mindig. - Annyira azért mégsem volt az, hogy ne gondoskodott volna a felesége étvágyáról.

Tracy vágyakozva pillantott a parasztház felé. - Olyan békés itt.

- Felejtse el - tiltakozott Ren. - Már beköltöztem és nincs több hely.

- Nem költöztél be - mondta Isabel, pedig tudta, hogy igen.

- Nyugi. Bármennyire is élveztem elszabadulni a gyerekektől, már nagyon hiányoznak.
- A világért sem akarunk tartóztatni.
- Már alszanak. Nincs miért sietnem.

Hacsak azért nem, hogy kibékülj a férjeddal, gondolta Isabel.

- Meséljen, hol járt - kérte Vittorio.

A beszélgetés a helyi nevezetességekre terelődött, csak Giulia hallgatott. Isabel rájött, hogy azóta nem szólalt meg, mióta Tracy megérkezett, mintha megsértődött volna. Isabel nem tudta mire vélni a dolgot, mivel Tracy barátságos volt.

- Fáradt vagyok, Vittorio - szólalt meg hirtelen Giulia. - Menjünk haza.

Isabel és Ren kikísérték őket a kocsijukhoz, s mire odaértek, Giulia rosszkedve is enyhült annyira, hogy meghívja őket vacsorára magukhoz jövő hétre. - Hamarosan elmegyünk együtt gombászni is, jó?

Isabel annyira jól érezte magát, hogy már el is felejtette, hogy Giulia el akarta távolítani a házból. Elfogadta a meghívást.

Miközben a házaspár elindult, Tracy is megérkezett a kocsijához egy pirítóst majszolva. - Ideje hazamennem.

- Ha akarod, vigyázok a gyerekekre holnap - ajánlotta fel Isabel. - Beszéljétek meg a dolgokat Harryvel.

- Nem jó ötlet - vágott közbe Ren. - Más terveink vannak. Isabel különben sem szeretné beleütni az orrát más emberek magánügyeibe, igaz, Isabel?

- Éppen ellenkezőleg. Mindenről tudni akarok.

Tracy fáradtan rámosolygott. - Harry holnap délben már a svájci határ felé fog közeledni, Isabel. Nem szakítja félbe a munkáját olyan csip-csup ügyekkel, hogy beszélgessen a feleségével.

- Talán alábecsülöd.

- Talán nem. - Tracy megölelte, aztán Rent is, aki besegítette a kocsiba. - Nagy borraivalót adok Annának és Martának, amiért vigyáztak ma a gyerekekre. Kösz a vacsorát.

- Egészségedre. Ne csinálj nagyobb hülyeséget, mint szoktál.

Amint Tracy elment, Isabel gyomra liftezni kezdett. Még nem készült fel rá, hogy kettesben maradjon a férfival, még meg kellett emésztetni aényt, hogy majdnem önszántából strigula lett Ren összevissza karcolt ágytámláján.

- Megint megijedtél, ugye? - kérdezte a férfi, mikor Isabel elindult a konyha felé.
- Csak rendet rakok, ennyi az egész.

- Majd Marta megcsinálja holnap. Kifizetem. Az isten szerelmére, ne légy már olyan ideges. Nem ugrok rád.

- Azt hiszed, félek tőled? - Isabel megragadott egy törölkendőt. - Tévedsz, Mr. Ellenállhatatlan, mert akár továbblépünk a kapcsolatunkban, akár nem, az egyedül tőlem függ.

- Nem is szavazhatok?

- Tudom, hogy szavaznál.

Ren mosolya szexis füstjeleket bocsátott. - Én is sejtem, te hogyan szavaznál. De... - Lehervadt róla a mosoly. - Tisztáznunk kellene, mi a célunk.

Ren figyelmeztetni akarta, nehogy Isabel túl naiv legyen, s azt higgye, hosszú távon gondolja. - Ne fáraszd magad. Az egyeden, amit esetleg akarnék tőled, hangsúlyozom, esetleg, mert még gondolkodom rajta, az a tested, úgy hogy jobb, ha most szólsz, még mielőtt összetöröm a szívedet, ha ejtelek.

- Istenem, milyen gonosz vagy.

Isabel felnézett. - Nem vagy gonosz, istenem. Bocsásd meg Rennek, hogy tiszteletlen volt.

- Nem istenhez szóltam.

- Mondd meg neki.

Ren nyilvánvalóan tudta, hogy nem kerülne nagy erőfeszítésébe megváltoztatnia Isabel véleményét. Elég lett volna egy azok közül a tökéletesen kivitelezett csókok közül. Isabel látta, hogy a férfi tétovázik, erőltesse-e a dolgot vagy sem, s nem tudta eldönteni, hogy sajnálta-e vagy sem, amikor Ren elindult felfelé a lépcsőn.

Tracy a korlátba kapaszkodva vonszolta felfelé magát a lépcsőn. Úgy érezte magát, mint egy tehén, egy nagy, kerek szemű, nedves orrú tehén margaréta koszorúval a nyakában. Szeretett terhes lenni, még akkor is, amikor a feje a végébe lógott, amikor a bokája bedagadt, s már csak emlékezni tudott rá, milyen volt látni a saját lábát. Mostanáig cseppet sem aggódott a terhességi csíkok miatt, amik villámcsapás alakban cikáztak át a hasán és hatalmas, csöpögős mellén, mert Harry szerint gyönyörű volt. Azt mondta, a terhességtől szexillata lett. Most azonban már nyilván nem így gondolta.

Kinyitotta a hálósobája ajtaját, s megállt, amikor a folyosó fénye megvilágította az ágyát. Harry a hátán feküdt, a szájából kitörő reszelős hang nem teljesen horkolás volt, de azt se lehetett mondani, hogy nem az.

Szóval még nem ment el. Tracy nem volt benne egészen biztos. Reménykedett, hogy Harry marad, de tudta, hogy csak a kötelességérzete tartotta vissza. Holnap első dolga lesz elutazni.

Renhez képest teljesen hétköznapi volt. Arca túl hosszúkás, álla túl makacs, világosbarna haja ritkulni kezdett a feje tetején. Tizenkét évvel ezelőtt azon az unalmas koktélpartin, amikor szándékosan az ölébe borított egy pohár vörösbort, még nem húzódtak ráncok a szeme körül.

Abban a pillanatban, ahogy Tracy meglátta, eldöntötte, hogy levetkőzteti, de Harry nem könnyítette meg a dolgát. Később azt mondta, az olyan férfiak, mint ő, nem voltak hozzászokva, hogy egy gyönyörű nő kikezdjen velük. De Tracy tudta, hogy mit akar, s Harry Briggset akarta. Csendes intelligenciája és kiegyensúlyozottsága tökéletes ellenmérge volt az ő vad, céltalan életének.

Connor Harry mellkasán feküdt keresztben, pufók kezének ujjait bedugta apja trikója alá. Brittany mellette hevert szorosan hozzásimulva. Steffie labdává gömbölyödve kucorgott a lábánál. Csak Jeremy hiányzott, s Tracy gyanította, óriási akaraterővel bírt csak a szobájában maradni ahelyett, hogy idebújt volna az apjához és a „kölykökhöz”.

Harry tizenkét éven át csillapította a mérgét és küzdött meg minden drámával és érzelmi kitöréssel, ami Tracy lényegét alkotta. Bármennyire is szerették egymást, nem volt könnyű a házasságuk. Tracy terhánysága az örületbe kergette a férfit, s Tracy gyűlölte, amikor Harry magába zárkózott, és hiába próbálta rávenni, mutassa ki az érzelmeit. Magában mindig is félt tőle, hogy a férfi egyszer majd elhagyja valakiért, aki jobban illik hozzá.

Connor megmozdult, s még feljebb mászott apja mellkasán. Harry ösztönösen közelebb húzta magához. Hány éjszakát töltöttek velük egy ágyban a gyerekek? Tracy soha nem küldte ki őket. Minden logikát nélkülözött, hogy a szülők, a család legnagyobb biztonságának örvendő tagjai megnyugvást találhattak egymás közelségében éjszaka, de a legkisebbeknek, a legsebezhetőbbeknek egyedül kellett aludniuk. Miután Brittany megszületett, letették az ágymatracukat a földre, nehogy a gyerekek este leessenek és megüssék magukat.

A barátaik hitetlenkedtek. „Hogy szeretkeztek?” Az ajtókat zárni lehetett, mindig megtalálták a módját. Mindig, Tracy utolsó terhességéig, amikor Harry torkig lett vele.

A férfi megmozdult és kinyitotta a szemét. Pislogott, aztán a tekintete megállapodott Tracyn. Egy pillanatra mintha az ismerős, rendíthetetlen szerelmet látta volna megcsillanni benne, de aztán Harry arca közönyössé vált, s Tracy semmilyen érzelmet nem tudott leolvasni róla.

Megfordult és elment, hogy keressen magának egy üres ágyat.

Egy kis kőházban Casalleone külterületén Vittorio Chiara közelebb húzta magához a feleségét. Nem aludtak. A férfi mellkasa nedves volt Giulia könnyeitől, amiből Vittorio tudta, hogy a felesége sír, s majd megszakadt érte a szíve.

- Isabel novemberben elmegy - suttogta.
- Mi van, ha nem megy el? Ha Ren eladja neki a házat?
- Ne légy vészmadár.
- Tudom, hogy igazad van, de...

A férfi megsimogatta a vállát, hogy megnyugtassa. Néhány évvel ezelőtt szeretkezéssel csitította volna, de ma már ez nem használt. - Olyan régóta várunk, hogy novemberig most már kibírjuk.

- Kedves emberek.

Giulia olyan szomorú volt, hogy Vittorio csak egy dologgal remélte, hogy megvigasztalhatja. - Szerda este Cortonában leszek az amerikaiakkal. Eljössz?

Giulia egy ideig nem felelt, aztán bólintott. - Ott leszek.

- Ezúttal sikerülni fog, meglátod.

Giulia lehelete a férfi mellkasát borzolta. - Bárcsak elmenne Isabel.

Tracy élvezte a luxust, amit az a fajta ébredés jelentett, hogy nem bökdösi oldalba egy ötéves, és nem fekszik nedves foltban Connor szivárgó pelenkája miatt.

Hallotta, hogy Jeremy fütyülésére Steffie velőtrázóan felsikolt. A fia már megint ijesztgette a testvérét, Brittany valószínűleg meztelenül futkározott, Connor hasmenést kapott, ha túl sok gyümölcsöt evett reggelire, de Tracy ahelyett, hogy felkelt volna, a párnába temette az arcát. Még korán volt. Mi van, ha Harry még nem ment el? Nem tudta volna végignézni, ahogy eltűnik a szeme elől.

Megpróbált visszaaludni, de a baba nyomta a húgyhólyagját, így kikászálódott az ágyból és elvonszolta magát a fürdőszobáig. Abban a pillanatban, ahogy leült a vécére, az ajtó kivágódott, és Steffie rontott be.

- Utálok Jeremyt. Szólj rá, hogy ne ijesztgessen.

Brittany is befutott, ezúttal felöltözve, de Tracy szétmázolt rúzsával az arcán. - Anya! Idenézz!

- Vegyél fel! - könyörgött Connor, aki szintén betotyogott.

Aztán Harry is megjelent az ajtóban és lenézett rá. Még nem volt ideje letusolni, farmert és alvópólót viselt. Csak Harry Briggsnek voltak kifejezetten alvásra használt pólói, régiek, amiket túl elnyűttnek tartott ahhoz, hogy felvegye az utcára, de túl jónak ahhoz, hogy kidobja. De még az alvópólójában is jobban festett, mint Tracy a vécén ülve fellebbentett hálóingben.

- Nem hagynátok magamra?

- Utálok Jeremyt.

- Majd beszélek vele. Most menjetek. Mindenki.

Harry hátralépett az ajtóból. - Gyerünk, gyerekek. Anna szólt, hogy a reggeli mindjárt kész. Lányok, vigyétek az öcséteket.

A gyerekek vonakodva szétszéledtek, Tracy pedig ott maradt Harryvel, akivel most a legkevésbé szeretett volna egy levegőt szívni. - A mindenki rád is vonatkozik. Miért nem mentél még el?

A férfi a szemüvegén át vizsgálgatta. - Mert itt a családom.

- Mintha érdekelne. - Tracy nem volt a legjobb hangulatban reggelente, ma pedig különösen házsártos kedvében volt. - Kifelé. Pisilnem kell.

- Ne fogd vissza magad. - Harry leült a kád szélére és várt.

A terhes nők előbb-utóbb minden méltóságukat elveszítették, s Tracy számára most jött el a pillanat. Amikor végzett, a férfi precízen összehajtott vécépapírt nyújtott át neki. Tracy összegyűrte, csak hogy megmutassa, nem minden úgy történik az életben, ahogy Harry szeretné. Elvörösödve megtörölte magát, aztán felállt, hogy kezet mosson, de egyszer sem nézett a férfira.

- Azt javaslom, beszéljünk most, amíg a gyerekek reggeliznek. Délben el szeretnék indulni.

- Miért várnál délig, amikor már most is elmehetsz? - Tracy fogrémét nyomott ki.

- Már mondtam tegnap. A gyerekek nélkül nem megyek.

Mindketten tudták, hogy Harry nem tud egyszerre dolgozni és vigyázni a gyerekekre, de akkor miért csinálta ezt? Azt is tudta, hogy Tracy egy hadseregnyi kőszívű férjnek sem adta volna oda a gyerekeit. Manipulálni akarta, hogy menjen vissza vele Zürichbe.

- Rendben, vidd őket. Úgyis szükségem van egy kis szabadságra. - Tracy mosni kezdte a fogát, mintha tovább nem is érdekelné a dolog.

A tükörben látta, hogy Harry csak pislog. A férfi erre nem számított. Tracy észrevette, hogy megborotválkozott. Szerette reggelente Harry bőrének illatát, s égett a vágytól, hogy a nyakába temesse az arcát.

- Rendben - mondta lassan a férfi.

Tracy letette a fogkefét és szodomazohista rohamában belemarkolt a hasába. - Kivéve ezt. Megegyeztünk. Mihelyt megszületik, csak az enyém.

Harry most az egyszer nem tudott a szemébe nézni. - Ezt... ezt nem kellett volna mondanom.

- Nem fogadom el a bocsánatkérését. - Kiöblítette a száját. - Azt hiszem, visszaveszem a lányneveimet. Magamnak és a babának.

- Gyűlölöd a lánykori nevedet.

- Igazad van. A Vastermeen nagyon csúnya név. - A férfi követte a feleségét a fürdőszobából a hálóba, lehetőséget adva neki, hogy ugyanolyan gorombán viselkedjen vele, mint ő Tracyvel. - Visszamegyek Gage-hez. Mindig is szerettem volna, ha Tracy Gage-nek hívnak. - Félretolt egy bőröndöt az útból. - Remélem, kisfiú lesz, hogy Jake-nek nevezhessem el. Jaké Gage. Ennél keményebb nevet nem is választhatnék.

- Akár a kő.

Tracynek végre sikerült áttörnie a férfi közönyének falát, de nem érzett elégedettséget, amiért fájdalmat okozott neki. Sőt, legszívesebben sírva fakadt volna. - Mit érdekel téged? Nem akard ezt a gyereket, nem emlékszel?

- Az, hogy nem örülök ennek a terhességnek, még nem jelend azt, hogy nem ismerem el.

- Legyek hálás?

- Nem fogok bocsánatot kérni az érzéseimért. A fenébe is, Tracy, mindig azzal vádoltál, hogy közömbös vagyok, de te azt szeretnéd, hogy csak olyan érzéseim legyenek, amilyenekre te vágysz. - Tracy attól félt, hogy Harry el fogja veszíteni a hidegvérét, de a férfi végül visszanyerte hűvös, érzékeny hangját, amivel őt az örületbe kergette. - Connort sem akartam, de most már nem tudnám elképzelni nélküle az életemet. A logika szerint ezzel a gyerekkel is így lesz.

- Hála istennek, hogy van logika. - Tracy felkapta a fürdőruháját egy ruhakupacról.

- Ne gyerekeskedj. Azért vagy ideges, mert nem figyelek rád, pedig a mindened, hogy a figyelem középpontjában legyél.

- Menj a pokolba.

- Tudtad azelőtt is, hogy elutaztunk Connecticutból, hogy nagyon sokat fogok dolgozni.

- Csak azt felejtetted el megemlíteni, hogy meg is csalsz majd.

- Nem csaltalak meg.

Tracy a fogát csikorgatta a férfi türelmességétől. - Ezt magyaráztad a kis lotyódnak is az étteremben?

- Tracy...

- Láttalak! Ott turbékoltatok az egyik sarokban. Megcsókolt!

Harrynek volt mersze zavarba jönni. - Miért nem mentettél meg ahelyett, hogy otthagytál vele? Tudod, hogy képtelen vagyok kezelni a kínos társasági szituációkat.

- Igen... nagyon kínosnak tűnt. - Tracy fogta a szandálját.

- Hagyd abba! Ez a drámázás kezd unalmas lenni. A nő a Worldbridge-nél dolgozik és túl sokat ivott.

- Szerencsédre.

- Ne viselkedj úgy, mint egy elkényeztetett kölyök. Tudod, hogy én vagyok az utolsó, aki kikezdene egy nővel, de görög tragédiát csinálsz egy részeg alkalmazott csöpögő érzélgősségből, mert úgy érzed, hogy elhanyagolnak.

- Igen, persze, csak egy kicsit durcás vagyok. - Valahogy könnyebb volt elviselni a hűtlenség gondolatát, mint a férfi érzelmi ridegségét, de Tracy valószínűleg végig tudta, hogy Harrynek nem volt viszonya azzal a nővel. - Az igazság az, hogy már hónapokkal az utazás

előtt elhidegültünk egymástól. Az igazság az, Harry, hogy cserbenhagytad a házasságunkat... és cserbenhagytál engem.

Tracy szerette volna, ha a férfi tiltakozik, de Harry nem tette. - Te mentél el, ne kend rám az egészet. S hova futottál? A volt férjedhez.

Tracy Rennel való kapcsolata volt Harry egyetlen gyenge pontja. Tizenkét éve halogatta, hogy találkozzon vele, s dührohamot kapott, amikor Tracy telefonon beszélt vele. Rá sem lehetett ismerni.

- Azért futottam Renhez, mert tudtam, hogy számíthatok rá.
- Igen? Nem úgy néz ki, mintha örülne a találkozásnak.
- Egy millió év alatt sem tudnád megérteni, mit érez Ren Gage.

Tracy végre sarokba szorította a férfit, aki úgy döntött, hogy inkább témát vált. - Te ragaszkodtál hozzá, hogy elvállaljam a zürichi munkát. Te akartál velem jönni.

- Mert tudtam, hogy milyen sokat jelent neked, s nem akartam, hogy azt vágd a fejemhez, a karriered útjába álltam, mert teherbe estem.
- Mikor vágtam bármit is a fejedhez?

Soha. Harry hosszú panaszáradatot zúdíthatott volna Tracyre a házasságuk első napjaitól fogva, amikor a felesége még csak tanulgatta, hogyan kell szeretni valakit, de soha nem tette. Türelemes volt vele, amíg Connor meg nem fogant. Tracy most kétségbeesetten vágyott erre a türelemre. Türelemre, megnyugtatóra, s legfőképpen a szeretetre, amit feltételnélkülinek hitt.

- Ez igaz - vallotta be keserűen. - Én vagyok az, aki neheztelek. Te tökéletes vagy, ezért is szégyellheted magad, amiért összeálltál egy ilyen tökéletlen feleséggel. - Tracy a vállára dobta a fürdőruháját és a fürdőszobába menekült. Mire kijött, a férfi már eltűnt, de amikor bement a konyhába, hogy megnézzze a gyerekeket, hallotta, hogy Jeremy nevét kiabálja a kertben. Bújócskáztak.

Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy minden rendben van.

Isabel Ren izzadt pólóját nézte. Sötétkék színe ezüstös árnyalatba vonta a férfi szemét. Egy villanásig rajta felejtette a pillantását, aztán hozzálátott eltenni az elmosogatott edényeket, amiket Marta hagyott a csöpögtetőn. - Hogy tudsz futni ebben a melegben?

- Túl későn keltem fel ahhoz, hogy hűvösben fussak. Szóltam Annának, hogy ma bemegyünk Sienába. - Ren fogta a frissen facsart narancslét, amit Isabel volt olyan buta, hogy őrizetlenül hagyott, felhajtotta, és felment az emeletre. - Tíz perc alatt letusolok és mehetünk.

Ren húsz perc múlva megjelent farmerben, fekete pólóban és baseballsapkában. Gyanakvóan méregette Isabel szürke nadrágját és a szénszürke pólót, amit tőle csent el, nem szívesen. - Nem éppen városnézéshez öltöztél.

- Álruha. - Isabel fogta a napszemüvegét és elindult a kocsához. Kinyitotta a sofőr felőli ajtót.

Ren félretolta, és maga mászott a kormány mögé. - Borzasztó ez a kocsi.

- Nem mindenki engedhet meg magának egy Maseratit. - Isabel átment a másik oldalra és becsusszant.

Kettesben maradtak. Már a pusztá gondolatra gyorsabban kezdett el száguldani a vére. Készen állt - több, mint készen -, de előbb még sort kellett keríteniük egy komoly beszélgetésre. Bármit is mondott a teste, az agya tudta, hol a határ. - Hoztam pár dolgot a piknikhez. A csomagtartóban van.

Ren a villa felé kanyarodott. - Meg kell néznem, megérkezett-e a forgatókönyv Jenkstől.

Isabel mosolyogva nézte, ahogy eltűnik a házban. Többet nevetett Ren Gage-dzsel ezalatt a pár nap alatt, mint Michaellel három év alatt. Mosolya lehervadt, feltépve a felbontott jegyesség sebeit. Még nem gyógyultak be, de már másképp fájtak. Nem úgy, mint egy összetört szív, csak azt sajnálta, hogy olyasmire pazarolta az idejét, ami kezdettől fogva halálra volt ítélve.

A Michaellel való kapcsolata olyan volt, mint egy állóvíz. Se egy tajték, se egy mély áramlat, se egy kitüremkedő szikla, ami irányváltoztatásra vagy új utakra kényszerítette volna őket. Soha nem veszekedtek. Hiányzott a kapcsolatukból az izgalom, és Michaelnek igaza volt, a szenvedély is.

Rennel minden szenvedélyes volt. Mint egy sziklával teli óceánon való átkelés. De nem engedhette, hogy zátonyra fusson.

Ren felajzottnak és érzékinek tűnt, amikor visszatért. - A kis nudista megtalálta a borotvahabomat és fűjt magára belőle egy bikinit.

- Találékony. Megérkezett a forgatókönyv?

- Nem, a fenébe. Azt hiszem, kitört a fogam. Jeremy a lépcsőn hagyta a súlyzómat. Nem tudom, hogy bír velük Tracy.

- Azt hiszem, más az embernek a sajátjaival. - Isabel megpróbálta elképzelni Rent gyerekekkel, s bébiszitterekre bízott gyönyörű kis ördögöket látott, akik bűzbombát készítettek és borsot törtek az idősek orra alá. Nem volt kellemes kép.

Isabel ránézett. - Ne felejtse el, hogy te sem voltál mintagyerek.

- Igaz. A pszichiáter, akit az apám fogadott, azt mondta, csak úgy vonhatom magamra valamelyik szülőm figyelmét, ha produkálom magam. Hamar tökélyre fejlesztettem a rosszkodást, hogy ki ne essek a reflektorfényből.

- S ugyanezt a politikát folytatod a karrieredben is.

- Gyerekkoromban bevált. A rossz fiúra mindenki emlékszik.

Nem ez volt a megfelelő idő arra, hogy beszéljenek a kapcsolatukról, de talán arra igen, hogy egy kisebb követ a férfi útjába görgessen - nem azért, hogy feltartóztassa, csak hogy elővigyázatosságra készítse. - Ugye tudod, hogy a gyermekek személyiségzavarát a túlélési ösztön váltja ki?

- Aha.

- Érettebb korban legyőzzük. A reflektorfény utáni vágy persze minden nagy színészben megvan, az ő esetükben a személyiségzavarból személyiségfejlődésre vált.

- Szerinted nagy színész vagyok?

- Szerintem megvan hozzá a tehetséged, de amíg ugyanazt a szerepet játszod, nem lehetsz igazán nagy.

- Szamárság. Minden szerep más. A színészek mindig is jobban szerették a rossz fiúk szerepét játszani.

- Most nem más színészekről van szó. Rólad van szó és arról, hogy nem vagy hajlandó eljátszani más szerepet. Miért?

- Már mondtam, s túl korán van ehhez a témához.

- Hibás önképpel nőttél fel. Érzelmi kiszolgáltatottságban - Még egy kis szikla a férfi útjába, s aztán békén hagyja. - Azért csinálod, mert szeretsz szadistákat játszani, vagy mert valamilyen szinten nem érzed magad érdemesnek a hős szerepére?

Ren öklével a kormánykerékre csapott. - Isten a tanúm, hogy ez az utolsó alkalom, hogy pszichológussal randevúzok.

Isabel elmosolyodott. - Ez nem randevú. Gyorsan hajtasz.

- Csend.

Isabel eljátszott a gondolattal, hogy kioktatja a férfit a Tisztességes Harc Szabályaiból, ami tiltja „csendre” inteni a másik félt.

Beértek a városba, s ahogy elhaladtak a piazza mellett, Isabel észrevette, hogy kíváncsi tekintetek figyelik őket. - Nem értem. Bármennyire is próbáltad megőrizni az inkognitodat, mostanra rájöttek, ki vagy, mégsem rohamoznak meg autogrammért. Nem gondolod, hogy furcsa?

- Megmondtam Annának, hogy új felszerelést veszek a helyi iskola játszóterére, ha békén hagynak.

- Tekintve, hogy mennyire szeretsz reflektorfényben állni, nem lehetett könnyű bujkálni.
- Úgy keltél fel ma reggel, hogy elhatároztad, az idegeimre mész, vagy ez csak véletlen?
- Megint gyorsan hajtasz.

Ren felsóhajtott.

Maguk mögött hagyták a várost, majd néhány kilométer után letértek a főútról egy sokkal keskenyebbre, ahol a férfi végre leereszkedett hozzá és ismét szóba állt vele. - Egy elhagyatott várhoz vezet ez az út fent a hegyen.

Ahogy feljebb értek, az út egyre göröngyösebb lett. Végül elfogyott egy ösvény bejáratánál, ahol Ren megállt. Átvágtak a fák között, a férfi elvette tőle az élelmiszerekkel megrakott papírtaskát.

Amikor felértek a hegytetőn elterülő tisztásra, Ren megállt, hogy elolvasson egy ütötköpött emléktáblát. Isabel körülnézett, s látta, hogy a romos vár tulajdonképpen egy erődítmény, ami több épületből állt. A várfalat és a régi őrtorony romjait borostyán futotta be. A boltívek maradványaiban fák nőttek, vadvirágok bújtak ki a valamikor istállóként vagy magtárként szolgált építmény alapkövei közül.

Ren végzett az olvasással és csatlakozott hozzá. - A vár egy etruszk temető romjaira épült - mondta.

- Csupa omladék. - Isabel észrevett egy boltíves bemélyedéssel díszített falrészletet. Amikor közelebb ment, rájött, hogy egy kápolna szentélye az. - Minden olyan békés. Nem értem, miért mentek el.

- A tábla szerint a tizenötödik században pestis tört ki, s a szomszédbeli bíborosok is szipolyozták a népet. Vagy az eltemetett etruskok szellemei üldözték el őket.

Isabel elfordult és felnézett a dómra. A templomok általában megnyugtatták, de Ren most túl közel volt hozzá. Füst csapta meg az orrát, megpördült, s látta, hogy Ren cigarettára gyújt.

- Mit művelsz?
- Csak egyet szívok el naponta.
- Nem szívnád akkor, amikor nem velem vagy?

A férfi rá se hederített, mélyen leszívta a füstöt, aztán az egyik bejárat felé sétált. Nekidőlt a kőnek, rosszkedvűen, zárkózottan. Talán Isabelnek mégsem kellett volna vájkálnia a gyermekkorában.

- Tévedsz - mondta Ren hirtelen. - Tökéletesen el tudom különíteni a filmvásznat a való életől.

- Sosem állítottam az ellenkezőjét. - Isabel leült a kőfalra, s a férfi arányos és kitűnő metszésű arcélét bámulta. - Csak azt mondom, hogy az a kép, amit gyermekkorodban alkottál magadról, amikor olyasmiket láttál és tettél, aminek egyetlen gyermeket sem lenne szabad kitenni, talán nem illik arra az emberre, akivé váltál.

- Te nem olvasol újságot?

Isabel végre megértette, mi bántja Rent. - Nem tudod elfelejteni, ami Karlival történt.

A férfi sóhajtott, de egy szót sem szólt.

- Miért nem tartasz egy sajtókonferenciát és mondod el az igazságot? - Isabel kitépett egy vadmentát a földből és szétmorzsolta az ujjai között.

- Az emberek megcsömörlöttek. Azt hisznek, amit akarnak.

- Aggódtál érte?

- Igen. Egy arányos kölyök volt... s istenem, milyen tehetséges. Nem volt könnyű látni, hogy eltékozolja magát. Isabel átkarolta a térdét. - Mennyi ideig voltatok együtt?

- Csak egy pár hónapig, aztán rájöttem, hogy nagyon komolyan kábítószeres. Azt hittem, hogy megmenthetem, s több hónapon át igyekeztem segíteni rajta. - Ren leverte a hamut, s ismét nagyot szívott a cigarettából. - Megpróbáltam rábeszélni, hogy menjen elvonókúrára. Semmi nem használt, s végül leléptem.

- Értem.

A férfi sötét pillantást vetett rá. - Most mi van?

- Semmi. - Isabel az orrához emelte a mentát, s azt kívánta, bárcsak ne akarná megváltoztatni az embereket, hanem hagyná, hogy önmaguk lehessenek, különösen amikor egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy neki lenne a legnagyobb szüksége a változásra.

- Mi ez az értem? Mondd ki, amire gondolsz. Nem szokott nehezedre esni.

- Szerinted mit gondolok?

Füst szállt ki a férfi orrlukaiból. - Majd te megmondod.

- Nem vagyok a pszichológusod, Ren.

- Majd kitöltök egy csekket. Bökd ki, mi jár a fejedben.

- Nem számít, az én fejemben mi jár. Csak az a fontos, hogy a tiédben mi.

- Úgy tűnik, mintha elítélnél. Mintha úgy vélnéd, tehettem volna valamit, hogy megmentsem.

- Szerinted elítéllek?

Ren ledobta a cigarettáját. - Nem én tehetek róla, hogy öngyilkos lett, a fenébe is! Én mindent megtettem.

- Tényleg?

- Vele kellett volna maradnom? - A férfi eltaposta a csikket. - Hogy odaadhassam neki a tüst, amikor be akarja löni magát? Tekertem volna neki egy füves cigit? Már mondtam, hogy gyerekkoromban én is függő voltam. Nem tudom elviselni a drogosokat.

Isabelnek eszébe jutott a férfi tréfás megjegyzése az első kokaincsík felszívásáról, de most komolyan beszélt.

- A húszas éveim elején jártam, amikor abbahagytam, de még ma is félelemmel tölt el rágondolni, milyen közel voltam ahhoz, hogy elszúrjam az életemet. Azóta nagyon vigyázok rá, hogy minél távolabb tartsam tőle magam. - Ren megrázta a fejét. - Pocsék dolog, ami Karlival történt.

Isabel megsajnálta. - Ha vele maradtál volna, megmenthetted volna?

Ren dühös arckifejezéssel nézett rá. - Baromság. Senki sem menthette meg.

- Biztos vagy benne?

- Gondolod, hogy csak én próbáltam? A családja. A barátai. De őt csak a következő lövés érdekelte.

- Talán mondhattál volna valamit. Tehettél volna valamit.

- Kábítószeres volt! Csak ő segíthetett volna magán.

- De nem tette.

Ren a földet rugdosta a cipője orrával.

Isabel felállt.

- Nem cselekedhettél helyette, Ren, bármennyire is szerettél volna. A halála óta nem hagy nyugodni a gondolat, mondhattál vagy tehetted-e volna valamit, amitől minden másképp alakul.

A férfi zsebre dugta a kezét és a távolba meredt. - Nem tehettem semmit.

- Teljesen biztos vagy benne?

Ren mélyről jövően felsóhajtott. - Igen. Isabel odalépett mellé és megsimogatta a hátát. - Ezt ne felejtsd el.

A férfi lenézett rá, homlokán a ráncok kisimultak. - Tényleg ki kell töltenem neked egy csekket.

- Tekintsük kompenzációnak a főzőleckéért.

Ren alig észrevehetően elmosolyodott. - Csak ne imádkozz értem, rendben? A falra mászom tőle.

- Nem gondolod, hogy megérdemled?

- Nem, ha folyton az jár a fejemben, milyen meztelenül, aki imádkozik értem.

Szikrázott körülöttük a levegő. A férfi felemelte a kezét és Isabel füle mögé simított egy hajtincset. - Ilyen az én szerencsém. Hónapokig jól viselkedem, s amikor végre egy kis izgalomra vágnék, egy lakatlan szigeten találom magam egy apácával.

- Apácának tartasz?

A férfi Isabel fülcimpájával játszott. - Igyekszem, de nem megy.

- Helyes.

- Istenem, Isabel, te több zavaros jelet küldesz, mint egy rossz rádió. - Ren csalódottan leejtette a kezét.

Isabel megnyalta a száját. - Mert... össze vagyok zavarodva.

- Frászt. Éppannyira akarod, mint én, csak még nem tudod, hogyan illeszd össze a jelenlegi terveiddel, ezért nem töröd kezed-lábad. Azt a lábat, mellesleg, amit legszívesebben a vállamon éreznék.

Isabelnek kiszáradt a szája.

- Megőrjítesz! - fakadt ki a férfi.

- Azt hiszed, te engem nem?

- Az első jó hír. De akkor miért ácsorgunk itt?

Ren kinyújtotta a kezét, de Isabel hátraugrott. - Tisztába kell jönnöm magammal. Tisztába kell jönnünk magunkkal. Előbb le kell ülnünk és beszélnünk.

- Pontosan ezt nem szeretném. - Most a férfi volt az, aki hátrált. - Nem akarom, hogy még egyszer félbeszakítsanak, de abban a pillanatban, hogy hozzád érek, valaki garantáltan megjelenik a parasztházban. Mi lenne, ha előkészítenéd azt a pikniket, mert valamivel el kell terelnem a figyelmemet.

- Azt hittem, túl nőiesnek tartod a pikniket.

- Az éhség kihozza belőlem a feministát. A szexuális frusztráltság viszont a gyilkos ösztöneimet. Mondd, hogy nem felejtettél el bort hozni.

- Ez egy kirándulás, mimóza, nem koktélparti. - Isabel kipakolta, amit reggel vásárolt. Leheletvékonyra vágott pármái sonkával töltött szendvicseket, érett paradicsomból, friss bazsalikomból, s a toscanai konyhára oly jellemző szezám-magból készített salátát. Mindent kirakott a fal egy árnyékos részére, aztán elővett egy üveg ásványvizet és a maradék körtét.

Úgy látszik, mindketten rájöttek, hogy több szóbeli előjátékot nem bírnak elviselni, ezért inkább borról és könyvekről beszélgettek, miközben ettek - mindenről, csak a szexről nem. Ren okos volt, szórakoztató és számos témában sokkal tájékozottabb, mint Isabel.

- El kell mennem a kocsimért - mondta Ren, mikor befejezték a pikniket -, aztán a villában leszek. Isten óvjon.

- Rendben. Nekem is dolgoznom kell, és elvonod a figyelmemet.
- A válságkönyvön?
- Igen, és egy szót se merj mondani.
- Nem én. Szóval elvonom a figyelmedet?

Isabel a tenyerébe mélyesztette a hüvelykujját. - Komolyan beszéltem, Ren. Ne is fáraszd magad, nem fogsz tudni elcsábítani, amíg nem tisztáztuk a dolgokat.

Ren felsóhajtott, és úgy tűnt, beletörődött. - Vacsorázzunk ma este San Gimignano-ban. Közben mindent megbeszélünk.

- Köszönöm.

A férfi szája ferde mosolyra húzódott. - De abban a pillanatban, hogy mindent tisztáztunk, ott érek hozzád, ahol akarsz. Valami szexis ruhában gyere. Mélyen kívágott legyen, és semmiképp se vegyél fel fehérneműt.

- Az idegeimre méész. Egyéb óhaj?
- Azt hiszem ennyi.

Isabel gyorsan letusolt, aztán fogott egy köteg papírt és egy tollat, hogy lejegyzeteljen pár gondolatot az új könyvéhez, de az agya nem működött, ezért félretette a lapokat és felment a villába, hogy benézzon Tracyhez.

Ren volt felesége a medence partján heverészett egy nyugágyban, csukott szemmel. - Harry és a gyerekek gyűlölnék.

A gyerekek épp ekkor másztak ki Harry kocsijából, az arcuk csupa maszat volt a gelatótól. - Nem hiszem, hogy Harry még itt lenne, ha gyűlölné.

Tracy felhúzta a nyugágy háttámláját és feltette a napszemüvegét. - Csak lelkiismeret-furdalása van a gyerekek miatt. Holnap elutazik.

- Beszéltetek?

- Én beszéltem, ő leereszkedően viselkedett.

- Miért nem próbálsz meg újra? Ma este, miután a gyerekek lefeküdtek. Tölts neki egy pohár bort és kérd meg, hogy mondjon három dolgot, amivel boldoggá tehetnéd.

- Ez pofonegyszerű. Nőjön meg az IQ-m húsz ponttal, legyek rendszerető és ne terhes, változtassam meg az egész személyiségemet.

Isabel nevetett. - Egy kicsit sajnáltatod magad.

Tracy a napszemüvege felett ráhunyorgott. - Furcsa pszichológus vagy.

- Tudom. Gondolkozz rajta, rendben? Kérdezd meg tőle és légy komoly. Ne gúnyolódj!

- Ne gúnyolódjak? Te nem ismeresz engem. Szóval, mi van közted és Ren között?

Isabel visszahanyatlott a székbe. - Inkább nem beszélnék róla.

- A doki vizet prédikál és bort iszik. Örülök, hogy nem én vagyok az egyedüli összezavarodott nőszemély ennek a medencének a partján.

- Mit mondhatnék azon kívül, ami nyilvánvaló: elment az eszem.

- Ren megbolondítja a nőket.

- Nem ismerek magamra.

- Másrésről neked nem olyan könnyű elcsavarni a fejedet, úgy hogy pontosan tudnod kell, mibe keveredtél. Ez némi előnyt jelent a többi nővel szemben.

- Anyaaaa! - Connor jelent meg a sarkon, bő kék rövidnadrágja ide-oda lötyögött futás közben.

- Szia, nagyfiú! - Tracy felállt, felvette, s csókokkal borította a kisfiú fagyitól maszatos arcát. Connor hátrafordult a válla fölött, s csillogó kis fogait Isabelre villantva rámosolygott.

Isabel szíve elszorult. Lehet, hogy Tracy élete felborult, de volt, ami vigasztalja.

Ren felkapta a FedEx borítékot az előcsarnok asztaláról, s gyorsan visszavonult a hálósobájába. Bezárta az ajtót a kis betolakodók ellen, s leült az ablak elé egy székre. Mikor lenézett az Éjjeli gyilkos felirattal ellátott éjkék borítékra, évek óta nem tapasztalt izgalom öntötte el. Howard végre befejezte a forgatókönyvet.

A kezdeti tárgyalásokból tudta, hogy Howard azzal az alapvető kérdéssel akarja felkelteni a nézők érdeklődését, hogy Kaspar Street egyszerű pszichopata-e, vagy ami sokkal zavaróbb, egy erőszakot elfogadott társadalom elkerülhetetlen mellékterméke. Még Szent Isabel is elismerően vélekedett volna erről a mondanivalóról. Elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogyan csillogott a haja a napsütésben és találkozott a pillantásuk alig egy órával ezelőtt. Szerette Isabel fűszeres, szexis, emberi jóságos illatát. De elterelte róla a figyelmét, hiszen vízvázasztóhoz ért a karrierjében. Hátradőlt és olvasni kezdett.

Két órával később hideg verejtékben úszott. Ez volt Jenks legjobb munkája. Nem csoda, hogy Hollywood minden színésze szerepet akart ebben a filmben.

De volt benne egy nagy változás, amit Jenks nem beszélt meg vele. Egyetlen briliáns vonással felerősítette a film témáját és horrorrá változtatta. Kaspar Street nem nőket gyilkolt, akiket szeretett, hanem gyerekeket molesztált.

Hátradőlt és behunyta a szemét. Zseniális volt az ötlet, de...

Semmi de. Ezután a szerep után a hollywoodi rendezők kapkodni fognak érte.

Elővett néhány papírlapot, hogy felvázolja elképzeléseit a karakter megformálásról. Mindig ez volt az első lépés, s szerette rögtön az első olvasás után megejteni, amikor még frissek voltak a benyomásai.

Kattogtatta a tollat. Általában tele volt ötletekkel, de Jenks változtatása kizökkentette, s semmi nem jutott eszébe. Idő kell, hogy megeméssze. Holnap majd megpróbálja újra.

Néhány órával később, ahogy visszafelé sétált a parasztházba, úgy döntött, nem szól Isabelnek a változtatásról. Nincs értelme felidegesíteni. Most nem. Amikor végre pontot tehetnek hosszú játszadozásuk végére.

Isabel fittyet hányt Ren javaslatára, és szexis helyett a legkonzervatívabb fekete nyáriruháját vette fel, majd fekete rojtos stólát kanyarított csupasz vállára. Éppen a macskákat etette, amikor mozgást hallott maga mögött. Nagyot dobbant a szíve. Megfordult, s egy entellektüelt pillantott meg az ajtóban. Borzas hajával, fémkeretes szemüvegével, tiszta, de gyűrött ingével és félvállán lógó hátizsákjával a férfi úgy festett, mint Ren Gage költő öccse.

Isabel elmosolyodott. - Már vártam, ki lesz ma a vacsorapartnerem.

Ren végigmérte Isabel visszafogott öltözkését és felsóhajtott. - Tudtam, hogy hiába is reménykedek miniszoknyában.

Kint Isabel Pandája mögött egy ezüstsínű Alfa-Romeo parkolt. - Ez honnan van?

- A kocsim még egy ideig nem lesz kész, ezt vettem vizsgálatásképpen.
- Az emberek édességgel vizsgáztatják magukat, nem kocsikkal.
- Csak az olyan szegények, mint te.

San Gimignano városa, mint egy korona ült a hegytetőn, tizennégy őrtornya drámaian rajzolódott ki a lemenő nap fényében. Isabel megpróbálta elképzelni, mit érezhettek az Észak-Európából Rómába igyekvő zarándokok, mikor először megpillantották a várost. A nagy kiterjedésű síkságok után San Gimignano erőt és biztonságot sugárzott. - Gyönyörű, nem?

- A legnagyobb épségben megmaradt középkori város Toscanában. Ha nem olvastad volna az útikönyvekben, szerencse a szerencsétlenségben.

- Hogy érted?
- Fontos város volt, mielőtt a pestis kiirtotta a lakosság nagy részét.
- Mint a várban.
- Kemény idők voltak antibiotikumok nélkül. San Gimignano elvesztette jelentőségét, mint fő megállóhely a zarándokúton. Szerencsénkre azok néhányan, akik túléltek, túl szegények voltak ahhoz, hogy modernizálják a várost, ezért áll még mindig ennyi őrtorony. - Egy turistabusz húzott el mellettük az ellenkező irányba. - Az új pestis. Turisták. A város azonban túl kicsi ahhoz, hogy éjszakára is marasztalja őket. Anna mesélte, hogy késő délutánra teljesen kiürül.

Ren megállt az ősi városfalon kívüli parkolóban, kiszállt és a vállára vetette a hátizsákot. Bár emögé az értelmiségi álruha mögé kevésbé tudott elbújni, nem keltett feltűnést, miközben bejárták az elnéptelenedett várost.

Elmesélte Isabelnek, amit egy, a tizenkettedik században román stílusban épült templom freskóiról tudott, s figyelemreméltóan türelmesen várt, amíg Isabel benézett a boltokba. Aztán egy keskeny, meredek úton felkaptattak a Roccához, a város ősi erődjébe, s felmásztak a toronyba, hogy gyönyörködjenek a távoli hegyek és mezők festői látványában a leereszkedő alkonyban.

Ren a szőlőskertekre mutatott. - Itt termesztik a vernaccia, a helyi fehér bor alapanyagát. Mit szólnál, ha megkóstolnánk a vacsorához, miközben túlesünk az általad várva-várt beszélgetésen?

Isabel libabőrös lett a férfi mosolyától, s legszívesebben megmondta volna Rennek, hogy felejtse el a bort és a beszélgetést, s bújjanak azonnal ágyba. De túlságosan sebzett volt ahhoz, hogy még egy pofont elviseljen, muszáj volt helyesen cselekednie.

A Hotel Cisterna étterme kőfalakkal, barackszínű asztalterítőkkel és újabb mesés toscanai kilátással kecsegtette őket. A sarokban álló asztaluktól leláttak San Gimignano vörös tetős házaira, a várost körbevevő házakra és gazdaságokra, ahol egymás után gyulladtak ki a fények.

Ren megemelte a poharát. - A beszélgetésre. Legyen kegyes rövidségű és örülden gyümölcsöző.

Miközben Isabel kortyolt egyet a vernacciából, emlékeztette magát, hogy az erőtlén nőket eltapossák. - Viszonyunk lesz.

- Köszönöm, istenem.
- De csak az én feltételeim szerint.
- Micsoda meglepetés.
- Muszáj mindenén gúnyolódnod? Mert ha igen, már most közlöm, hogy nem vonzó.
- Te éppolyan cinikus vagy, mint én.
- Ezért tudom, hogy milyen lehangelő.
- Haladjunk, jó? Biztos vagyok benne, hogy égsz a vágytól, hogy lefektesd a szabályokat.

Remélem, hogy a „lefejtetni” szó döntő jelentőségű, vagy túlságosan cinikus voltam?

- Tisztáznunk kell a következőket. - Isabel rá se hederített, hogy Ren szeme ragyog a vidámságtól. Nem érdekelte. Túl sok nő szívét törte össze a szeretője, s ő nem akart közéjük tartozni. - Először is... nem kritizálhatsz.

- Miért tenném?

- Mert én nem vagyok olyan lepedővirtuóz, mint te, s mert irányítok, ami neked nem tetszik.

- Rendben. Semmi kritika. Te pedig nem irányítasz. - Másodszor... nem veszek részt semmilyen perverz dologban. Csak egyszerű szexről van szó.

A férfi jégkék farkas szeme a tudós szemüveg mögött gyanakvóvá vált. - Nálad mi az egyszerű?

- Általánosan elfogadott.

- Értem. Se gruppén. Se játékszerek. Csalódott vagyok, de mit tehetek.

- Felejtsd el! Felejtsd el az egészet. - Isabel ledobta a szalvétáját. - Nem vagy az esetem, s nem értem, miért fordult meg a fejemben egy pillanatra is, hogy működhet ez a dolog.

- Sajnálom. Kezdtém unatkozni. - Ren áthajolt az asztalon, hogy visszategye a szalvétát Isabel ölébe. - Szigorúan ragaszkodsz a misszionárius pozitúrához vagy akarsz inkább felül lenni?

Ren megpróbált viccet csinálni a dologból. A férfiaknak tucatnyi módszerük volt arra, hogy megőrizték a felsőbbrendűségük illúzióját, de Isabel nem vette be egyiket sem. - Ez lehet spontán.

- Levetkőzhetünk?

- Te igen. Ami azt illeti, ez követelmény.

A férfi mosolygott. - Ha te nem akarsz levetkőzni, én nem bánom. Egy szép fekete neccharisnya és harisnyatartó segítene megőrizni a szemérmességedet.

- Csupa szív vagy. Nem kétséges, hogy ez az egész csak testiség. Érzelmek nélkül.

- Ha te mondd.

Most jött a legnehezebbje, de Isabel nem hátrált meg.

- Még egy dolog... én elhatárolódom az orális szextől.

- Miért is?

- Egyszerűen nem szeretem. Egy kicsit túl... világias.

- Korlátozod a lehetőségeimet.

Isabel nem engedett a negyvennyolcból. - Kell vagy nem kell.

Hogyne kéne, gondolta Ren, miközben nézte, ahogy Isabel makacsul összeszorítja a száját. A világ legszebb asszonyaival szeretkezett a filmvásznon és a filmvásznon kívül, de egyik gyönyörű arc sem élt annyira, mint az Isabellé. Értelmet, humort, határozottságot látott rajta. Ennek ellenére csak arra tudott gondolni, hogy felnyalábolja és a legközelebbi ágyba vigye. Sajnos dr. Fifi nem volt az a fajta felnyalábolható nő, nála mindennek terv szerint kellett mennie. Ren nem lepődött volna meg, ha Isabel előhúzza egy szerződést és aláírta vele.

Az Isabel nyakán pulzáló ér kissé felbátorította a férfit. Dr. Fifi mégsem volt olyan ura magának, mint mutatta. - Egy kissé elbizonytalanodtam.

- Miért? Megkapod, amit akartál.

Ren tudta, hogy vékony jégen táncol, mégsem akarta hagyni, hogy Isabellé legyen az utolsó szó. - De olyan, mintha hatalmas behajtani tilos tábla lenne a nyakadban.

- Csak nem szoktál hozzá, hogy a nők nyíltan megmondják, mit szeretnének. Elhiszem, hogy ijesztően hangzik.

Ki gondolta volna, hogy egy ilyen borotvaéles agy izgató lehet? - Pusztán a férfiúi büszkeségemen esett csorba. Szeretném azt hinni, hogy ellenállhatatlan vagyok a számodra.

- Ellenállhatatlan vagy.

- Meg tudnád ismételni egy kicsit nagyobb átéléssel?

- Fájó pont.

- Az ellenállhatatlanságom?

- Igen.

Ren elmosolyodott. - Rendben. Csak hogy összegezzük: semmi kritika és semmi orális szex. Ezt mondtad, ugye? Semmi perverzió.

A férfi remélte, hogy még egyszer ki tudja hozni Isabelt a sodrából, de őt keményebb fából faragták. - Ezt mondtam.

- Akkor az ostorról ne is kérdezzek.

Isabel válasza sem méltatta ezt az ostobaságot.

- Vagy a bilincsről.

- Bilincs?

Ez az érdeklődés szikrája volt? Isabel izgatottnak tűnt, de Ren nem volt olyan bolond, hogy elárulja, észrevette. - Felejtsd el. Tiszteletlen voltam és bocsánatot kérek.

- E-elfogadom.

A férfi hallotta, hogy Isabel hangja elcsuklott, s elnyomott magában egy kuncogást. Szóval Ms. Zsarnok talán nem idegenkedne tőle, ha gyengéden megkötöznék. Kezdetnek nem is rossz.

Miközben vacsoráztak, minden alkalmat megragadott, hogy megérintse Isabelt. Lábuk egymáshoz ért az asztal alatt. Megsimogatta a térdét. Eljátszott az ujjával és a saját tányérjáról etette. Egy elcsépett mozdulattal, amit valószínűleg az egyik filmjéből vett, végighúzta hüvelykujját Isabel alsó ajkán. Milyen számító tud lenni egy férfi! Minden trükk bevált.

Félretolta üres capuccinós csészéjét. A vacsora nagyon ízletes volt, de Isabel arra sem emlékezett, mit evett. - Végeztél? - kérdezte Ren.

Amikor Isabel bólintott, a férfi az éttermen át egy lépcsőhöz vezette, s felfelé irányította.

- Hová megyünk?

- Azt hittem, megnéznéd a piazzát madártávlatból.

Isabelnek mára már elege lett a városnézésből. Vissza akart menni a parasztházba. Vagy lehet, hogy Ren a kocsiban akarta. Még soha nem csinálta kocsiban, de ma hajlandó lett volna új tapasztalatokat szerezni. - Inkább kihagyom. Talán menjünk vissza a kocsihoz.

- Lassan a testtel. Tudom, hogy meg akarod nézni. - A férfi a könyökét fogva bevezette egy folyosóra, s elővett a zsebéből egy nagy kulcsot.

- Ez honnan van?

- Csak nem gondoltad, hogy hagyom, hogy időközben meggondold magad?

A szoba kicsi volt, aranyozott díszlécekkel, a mennyezetten kerubokat ábrázoló freskóval, s egy franciaágygal, egyszerű fehér ágytakaróval. - Csak ez volt üres, de azt hiszem, megteszi. - Ren letette a hátizsákját.

- Nagyon szép. - Isabel lerúgta a szandálját, nem akarta, hogy a férfi vegye le róla. Miután ráterítette a stóláját egy egyenes hátú szék támlájára, letette a táskáját, kivett belőle egy óvszert, s szertartásosan az éjjeliszekrényhez vitte. Ren persze nem állta meg nevetés nélkül.

- Nem vagy túl optimista. - A férfi levette a szemüvegét és félredobta.

- Van több is.

- Hogyne. - Ren bezárta az ajtót. - Ha már itt tartunk, nekem is.

Isabel emlékeztette magát, hogy a ma estének semmi köze a szerelemhez vagy a tartós kapcsolathoz. Szexről szólt, a Lorenzo Gage-dzsel való randevúztatás elkerülhetetlen következményéről. A férfi pillanatnyilag a játékszere volt. Egy gyönyörű játékszer.

Próbálta eldönteni, hol kezdjen hozzá. Vetköztesse le a férfit? Csomagolja ki, mint egy születésnap ajándékot? Vagy csókolja meg?

Ren a komódra tette a kulcsot és összehúzta a szemöldökét. - Listát készítesz?

- Miért kérded?

- Mert olyan listakészítő arcot vágsz.

- Idegesít? - Isabel átvágott a szőnyegen, átkarolta a férfi nyakát, s lehúzta magához a fejét, hogy elérje azt a csodálatos száját. Aztán megharapta Ren alsó ajkát, csak hogy tudja, egy vadmacskával van dolga.

Elmosolyodott, még szorosabban ölelte, s hogy begyógyítsa az apró sebet, nyitott szájával egy nyálas csókot nyomott rá, egész idő alatt ügyelve rá, hogy az ő nyelve irányítson.

Ren nem bánta.

Isabel átkulcsolta lábával a combját. Ren megfogta a fenekét és felemelte, aminek Isabel nagyon örült, mert így magasabb lett a férfinál, s szerette, ha ő van fölényben. Beleadott apait-anyait a csókba, s Ren combja közé csúsztotta a lábát.

A férfi határozottan élvezte a mozdulatot, s átvéve a kezdeményezést, elindult vele az ágy felé. - Előbb vetkőzz - suttogta Isabel a szájába.

- Vetkőzzek?

- Igen... lassan.

Ren lerakta az ágy szélére, s szexisen, vonakodva lenézett rá. Szépen ívelt ajka alig mozdult meg, amikor megszólalt. - Biztos vagy benne, hogy nem lesz sok?

- Teljesen.

- Nem akarom, hogy megerőltess magad.

- A legjobb formádat hozd.

Isabel látta a férfin, hogy remekül szórakozik, noha Rennek egyetlen fekete, lándzsás szempillája sem rezdült. Azt is tudta, hogy a férfi nem fogja befeszíteni az izmait és pózolni neki.

Ren lassan... egykedvűen... kigombolta az ingét. Komótosan, alig mozdítva az ujjait. Az ing szétnyílt. - Remek - mondta Isabel rekedt hangon. - Tetszik, hogy van egy saját filmsztárom.

Az ing a földre hullott. Ren az övéhez nyúlt, de ahelyett, hogy kioldotta volna, felvonta a szemöldökét. - Egy kis biztatást.

Isabel benyúlt a ruhája alá, levetette a fehérneműjét és félredobta.

- Pompás. Tetszik, hogy van egy saját szexis gurum. Mire a férfi kioldotta az övét, megszabadult a cipőjétől és a zoknijától, majd pár centire lehúzta a nadrágja cipzárját, Isabel szája kiszáradt. Kétségtelenül Oscar-díjas alakítás volt.

Várta, hogy kilépjen a nadrágjából, de a férfi megrázta a fejét. - Még egy kis biztatást.

Isabel hátranyúlt, s sokkal mélyebben lehúzta a cipzárját, mint Ren a magáét. Letolta a ruhát az egyik válláról, majd kikapcsolta a fülbevalóját.

- Szánalmas. - Ren levetette a nadrágját, s ott állt Isabel előtt éjkék selyemboxerben. - Ha többet akarsz látni, neked is mutatnod kell valamit.

A férfi ismét át akarta venni az irányítást, de mi örömük lett volna abban bármelyiküknek is? Isabel begörbített ujjal csalogatta Rent, amit még soha életében nem csinált, s álmában sem hitte volna, hogy egyszer majd meg fog tenni, de cseppet sem lepődött meg, amikor a férfi közelebb ment hozzá.

Hátradőlt a párnára, kitérte a karját, s úgy elöntötte a vágy, hogy azt hitte beleolvad az ágyba. Ren lehajolt és fellebbentette a szoknyáját. Nem teljesen, csak Isabel combja tövéig, de számára ez elég kihívó volt ahhoz, hogy libabőrössé váljon. A matrac besüppedt, amikor a férfi föléhajolt. Ren az alkarjára támaszkodott, hogy ne érjenek egymáshoz, s lehajtotta a fejét.

Nagyon csábító volt válaszolni a csókra való felkérésre. De a gondolat, hogy hatalmat gyakoroljon efölött a fekete hajú bestia fölött, túl vérpezsdítő volt ahhoz, hogy le tudjon mondani róla, ezért ellökte a férfit. Ren kötelességtudóan a hátára fordult. - Ez egyre jobb lesz - mondta.

- Az a cél.

Amikor Isabel felült rá, Ren nem tudta elfojtani ördögi mosolyát. - Örülsz?

- Nagyon - nevetett Isabel.

Egy kedvesebb, érzőbb férfi hagyta volna, hogy Isabel a saját feje után menjen, de Ren nem volt kedves, így szívní kezdte Isabel vállát ott, ahol előtte beleharapott. - Csak akkor játsz a tűzzel, ha nem félsz megégetni magad.

- Most megijedtem. S ha megijedek, teljesen beindulok. - Isabel felhúzta a térdét, s elhelyezkedett a férfi ágyékán.

Ren levegő után kapkodott.

Isabel kuncogott. - Lassítsak egy kicsit? Nem akarlak megrémíteni.

- Nem. Maradj csak ott, ahol vagy. - A férfi Isabel szoknyája alá nyúlt és megfogta a fenekét.

Isabel soha nem hitte volna, hogy ilyen izgató, ha a teste és az elméje egyszerre válik erogén zónává.

- Ott akarsz ülni egész este vagy megmozdulsz?

- Gondolkodom.

- Min?

- Hogy felkészültem-e rá, hogy felizgass.

- Még nem izgultál fel?

- Nem...

- Ez majd segít! - Ren lelökte magáról, s a hátára fordította. - Sose várd el egy nőtől, hogy férfimunkát végezzen.

Ren felhajtotta Isabel szoknyáját. Szétfeszítette a lábát. - Sajnálom, drágám, de ezt meg kell tenni. - Mielőtt Isabel tiltakozhatott volna, a férfi lecsapott rá a szájával.

Isabel fejében rakéták robbantak. Mélyen, rekedten felkiáltott.

- Nyugalom - mormolta Ren. - Észre sem veszed és vége.

Isabel próbálta összezárni a combját, de a férfi feje útban volt, s különben sem tudta volna megtenni, mert túlságosan élvezte.

Ren nyelve kutatta, ajka simogatta, Isabel pedig úgy érezte, mintha felemelkedett volna az ágyról. Lebegett.

Amikor magához tért, az éjkék boxer eltűnt. A férfi magára húzta, s benyomult, de nem egészen. Arca ellágyult, s kisimított egy fűrtöt Isabel arcából. - Muszáj volt.

Isabel legnagyobb megdöbbenésére, nem hagyta cserben a hangja, bár rekedt volt. - Mondtam, hogy ezt nem akarom.

- Büntess meg.

Ren teljes hosszában belehatolt, Isabel pedig forrón befogadta.

- Csak egyet húzok fel - intett a fejével a férfi az éjjeliszekrényen heverő óvszerre. - Reménykedj.

- Gyerünk, ne vess ki. Nem nevetsz már sokáig. - Isabel kibújt a ruhájából. Már csak egy fekete csipkés melltartó és a LÉLEGEZZ felirattal ellátott aranykarkötő volt rajta. Lassan mozogni kezdett, élvezve a hatalmát, s minden ízében nőnek érezte magát, aki képes kielégíteni egy ilyen férfit.

Ren sem maradt tétlen. Kikapcsolta Isabel melltartóját, félredobta és megfogta a mellét. Aztán keze a fenekére vándorolt és ott ingerelte, ahol a testük összeért. Végre lehúzta magához és megcsókolta. A csípője mozgott, s Isabel azt akarta, hogy a férfinak is ugyanolyan tökéletes legyen, mint neki, ezért lemondva saját teste sürgető követeléséről, visszafogta és kényszerítette magát, hogy lassabban mozogjon.

Ren izzadtságban fürdött. Izmai remegtek. Isabel még lassabban mozgott. A férfi eljuttathatta volna a csúcsra, de nem tette.

Isabel alig mozgott.

Épp csak megmoccant... épp csak összehúzta az izmait...

Míg ez is...

... túl sok nem lett.

San Gimignano harangjai halkán szóltak a reggeli esőben. A hotelszoba éjszaka kihűlt, Isabel pedig jól betakarózott a meleg, puha paplanba.

A múlt éjszaka olyan volt neki, mint egy zárandoklat. Belemosolygott a párnába és a hátára fordult. Hol átvette, hol kicsúszott a kezéből az irányítás, hol figyelmes volt, hol figyelmetlen, de minden perc csodálatos volt. Ren fáradhatatlan szeretőnek bizonyult - ami nem lepte meg. Ami meglepte, az az, hogy lépést tartott vele.

Most egyedül volt. Ásított, felkelt és a fürdőszobába indult. A férfi hátizsákja a fekete rojtos stólája alatt hevert, nyitva. Talált benne egy fogkefét és egy kupak nélküli fogkrémet. Ren előre eltervezett mindent, amit Isabel mindig is értékelt.

Gyorsan letusolt, bebugyolálta magát a hotel egyik fürdőlepedőjébe, s belenézett a hátizsákba, hátha Ren fésűt sem felejtett el hozni. De igen, egy piros csipkés tangát azonban talált.

A férfi bedugta a fejét az ajtón. - Vonzalmam jelképe. Mihelyt felvetted, kapsz reggelit.

- Még kilenc óra sincs. Szörnyen korán keltél.

- Kár vesztegetni az időt. Sok dolgunk van. - Ren mosolya elárulta, miféle tennivalóra gondol.

- Menj ki, amíg felöltözöm.

- Pontosan miért is?

Ren még soha nem látott olyan aranyosat, mint dr. Fifi vizesen a fürdőtől, göndör fürtökkel, sugárzó arccal szeplős orral. Formás testében és a hozzáértő ujjain libegő vörös tangában azonban nem volt semmi ártatlan.

Az elmúlt éjszaka örület volt. Isabel egyszer utasítgatta, máskor ernyedten és engedékenyen feküdt a karjaiban. Sokkal jobban érezte magát, mint bármelyik más nővel, s már alig várta, hogy újra kezdődjön a mulatság. - Gyere ide.

- Éhes vagyok. Mit hoztál?

- Semmit. Dobd le a törülközőt.

Isabel megpörgette az ujján a tangát. - Kávéillatot érzek.

- Csak képzelődsz.
- Nem hiszem. Töltsd ki, mindjárt jövök.

Ren becsukta az ajtót, elmosolyodott, s elővette a fehér papírzsákok, amiben a kávé és a zsemlek voltak. A boltos felismerte, s kénytelen volt autogramot adni az egész családjának, de túlságosan jó hangulatban volt ahhoz, hogy törődjön vele.

A fürdőajtó kivágódott, s majdnem kiköpte a kávé. Isabel ott állt a küszöbön a fekete stólában és a vörös tangában, amit Red tegnap hirtelen ötlettől vezérelve vásárolt.

- Így gondoltad?
- Felülmúltad minden képzeletemet.

Isabel elmosolyodott, megrántotta a vállát, s hagyta leesni a stólát.

Mire hozzájutottak a kávéhoz, már rég kihűlt.

- Szeretem San Gimignano-t - mondta Isabel, miközben hazafelé tartottak az esőben. - Legszívesebben ott maradtam volna örökre.

Ren elmosolyodott az orra alatt, s nagyobb fokozatba kapcsolta az ablaktörlőt. - Pénzt akarsz adni megint?

- Ha valakinek fizetnie kell szexuális szolgáltatásért, az te vagy, mert egész jó voltam. Ismerd el.

Isabel olyan elégedett volt magával, hogy a férfinak eszébe sem jutott lehűteni. - Elsőosztályú voltál.

- Én is így gondolom.

Ren nevetett, s szeretne volna megcsókolni, de Isabel rászólt, amikor levette a kezét a kormányról.

Isabel keresztbe tette a lábát és a szandálját billegtetette a lábujján. - Ha adni kellene egy számot, hányadik helyre sorolnál?

- Számot?
- Sorszámot.
- Azt akarod, hogy rangsoroljalak? - A férfi már azt hitte, hogy Isabel nem tud több meglepetéssel szolgálni.

- Igen.
- Nem gondolod, hogy ez megalázó?
- Nem, ha én kérem.

Ren nem volt ostoba, s átlátott a szitán. - Miért akarsz tudni?

- Nem azért, mert versenyezni szeretnék, ne ártasd magad. Csak tudni akarom egy elismert szaktekinétytől a jelenlegi szintemet. Hogy hova jutottam. S van-e hova fejlődnöm.

- Rendben. - Ren lazított. - Őszinte leszek. Nem te vagy az első. Nem baj?

- Folytasd.

A férfi bevett egy hajtúkanyart. - Az első helyezett egy nagyon jól képzett francia kurtizán volt.

- Á, egy francia.

- A második egy közép-keleti háremben nőtt fel, akivel szintén nem versenyezhetesz.

- Nem.

- A harmadik hely megosztott. Egy biszexuális cirkuszi guminő és egy vörös hajú, érdekes fetisizmussal bíró ikerpár között. A negyedik...

- Csak mondd a számot.

- Ötvennyolcadik.

- Ne fogd vissza magad. Mulass csak.

Isabel önelégülten a férfit mosolygott és mélyebbre süppedt az ülésben. - Egyébként csak vicceltem. Van elég önbecsülésem ahhoz, hogy ne szoruljak a véleményedre. Csak kínos helyzetbe akartalak hozni.

- Úgy látszik, nem én vagyok az egyetlen, aki kínos helyzetbe került.

- A tanga az oka. - Isabel a ruháján keresztül rángatta. - Komolyan mondom, hogy csak a kétségbeesett nők képesek felvenni ilyet.

- Nekem tetszett.

- Észrevettem. Ugye tudod, hogy vissza kell költöznöd a villába?

Isabel megint meglepte. - Miről beszélsz?

- Egy viszonyra kész vagyok, de egy együttélésre nem.

- Tegnap is együttéltünk.

- Az a múlt éjszaka előtt volt.

- Nem fogok visszabotorkálni a villába hajnali ötkor. - Ren a szükségesnél keményebben váltott sebességet. - S ha azt hiszed, hogy nem fogunk többet lefeküdni egymással, akkor rövid a memóriád.

- Nem azt mondtam, hogy alkalmanként nem maradhatsz nálam éjszakára. Csak nem lakhatsz a parasztházban.

- Nincs nagy különbség.

- De alapvető. - Isabel tudta, mi a különbség, s gyanította, hogy a férfi is. Megérintette a karkötőjét. Nem tud koncentrálni, amíg nem tisztázta le magában a dolgokat. - A kapcsolatunk kizárólag szexről szól. - Ren levette a szemét az útról, hogy gyilkos pillantást vessen Isabelre, de ő rá se hederített. - Az együttélés csak bonyolítja a dolgokat.

- Nem értem, mi olyan bonyolult.

- Amikor két ember együtt él, érzelmileg elkötelezik magukat.

- Várjunk...

- Jaj, ne nézz ilyen rémülten. Csak az én álláspontomat erősíted. Rövidtávú testi kapcsolatot létesítettünk érzelmi szálak nélkül. Csak a testemet kapod meg. Örölnöd kellene.

Ren még komorabb arcot vágott, amit Isabel nem tudott mire vélni, hiszen a férfi szempontjából épp a tökéletes kapcsolatot kínálta fel neki. Bizonyára azért duzzogott, mert ő alkotta meg a szabályokat. Tipikus férfi viselkedés. Rennel kapcsolatban azonban semmit sem lehetett biztosra venni. - Csak hogy világos legyen - folytatta Isabel. - Amíg szexelünk, addig hűségesek vagyunk.

- Nem fogalmaznál máshogy? Úgy ejted ki, mint egy influenza-baktériumtörzset. Különbözik sem kell, hogy kioktass a hűségről.

- Nem oktatlak ki.

Rennek nevetnie kellett.

- Rendben. Lehet, hogy kioktattalak. Most te jössz.

- Mondhatok én is valamit?

- Természetesen. Biztosan vannak feltételeid.

- Naná.

Isabel nézte, ahogy a férfi megpróbál kieszelni néhányat, s ellenállt a kísértésnek, hogy javaslatokkal álljon elő.

- Rendben, kiköltözöm, mihelyt visszaértünk. De ha „szexelünk”, utána nem megyek vissza a villába.

- Megbeszéltük.

- Ha pedig nem „szexelünk”, és kénytelen vagyok a villában tölteni az éjszakát azokkal a huligánokkal, akiket a nyakamba varrtál, ne várd, hogy másnap jó hangulatban legyek. Ha veszekedni akarok, veszekedni fogok.

- Remek. De nem mondhatod, hogy „Csend!”

- Csend!

- Még valami...

- Elég volt.

- Tegnap este megszegettél egy szabályt. De az, hogy nem tiltakoztam, még nem jelenti azt, hogy máskor is megszegheted.

- Melyik szabályt szegtem meg?

- Pontosan tudod.

- Beszélj csúnyán. Ez a szabály vonatkozik arra, amikor a térdedet...

- Ez.

- Bébi, amikor tévedsz, nagyot tévedsz. - Ren ördögien kuncogott. - Óriásit. Azon gondolkodom...

- Nem tudom. Még nem döntöttem el.

- Honnan tudod, mit akarok kérdezni?

- Megérzés. Férfi vagy és viszonzást vársz.

- Semmi vész. Nagyon boldog vagyok a dolgom jelenlegi állásával.

- Ezt jó tudni.

- Nem szeretném, ha kötelességednek éreznéd.

- Köszönöm. Nem fogom.

- Csak azért hoztam fel, hogy megnyugtassalak. Hogy tudd, ha úgy döntenék., légy merész, megígérem, hogy tökéletes úriemberként fogok viselkedni.

- Hogy is viselkedhetnél másképp?

- Úgy ismersz, mint a rossz pénzt.

Az eső miatt egészen kora délutánig nem tudtak kimozdulni a villából. Harry mobiltelefonját a fülére szorítva járkált egyik szobából a másikba, gondosan elkerülve azokat, ahol a felesége éppen tartózkodott. Tracy annyit játszott a Barbie babákkal, hogy végül legszívesebben letépte volna az anorexiás szukák fejét. Jeremyvel kártyázni próbált, mindhiába. A bokája kezdett bedagadni, ami azt jelentette, hogy ki kellett volna vonnia a sót a szervezetéből, de só nélkül, úgy érezte, élnie sem érdemes. Erre gondolva legszívesebben azonnal nekilátott volna egy jó nagy adag burgonyaszirom elfogyasztásának.

Nagysokára sikerült Connort elaltatnia, az eső elállt, s a gyerekek kiszaladtak játszani. A hála könnyei gyűltek volna a szemébe, ha nem látta volna meg, hogy Harry újabb telefonhívást kezdeményez a mobiljáról, s ez felbőszítette. Eszébe jutott, mit mondott Isabel, mit kérdezzon Harrytől, mi lenne az a három dolog, amivel boldoggá tehetné. S mi van az ő boldogságával? Ebben a pillanatban majdnem ugyanúgy gyűlölte Isabel Favort, mint Harryt.

A férfi elkövette azt a hibát, hogy éppen akkor ment el mellette, amikor Tracy felbukott a laptoptáskájában, amit Connor ide-oda hurbibált magával. Felkapta és hozzávágta. Harry nem kiabált, soha nem kiabált. Tracy volt a hangadó a családban. A férfi letette a telefont, s azzal a rosszálló tekintettel nézett rá, amivel a gyerekekre, ha rossz fát tettek a tűzre. - Biztosan megvolt rá az okod.

- Csak azt sajnálom, hogy nem egy szék volt. Egész délelőtt úgy esett, mintha dézsából öntötték volna, de te nem segítettél lefoglalni a gyerekeket.

- Konferencia-beszélgetést folytattam. Szóltam róla. Minden találkozót lemondtam és áttettem két előterjesztést, de ezt nem halaszthattam el.

Tracy tudta, hogy kritikus ponthoz érkeztek a munkában, s a férfi így is sokkal tovább maradt, mint remélni merete. A gyerekekkel is több időt töltött, mióta megérkezett, mint ő, de annyira sértve érezte magát, hogy nem tudott igazságos lenni. - Bárcsak én is megengedhetném azt a luxust magamnak, hogy bármikor felvehessem a telefont, amikor akarom. - Mióta ilyen hárpia?

Amióta a férje nem szereti.

- Nyugodj meg. Most az egyszer az életben legalább tegyél úgy, mintha képes lennél józanul viselkedni.

Harry eltaszította magától... mindig eltaszította. - Mi értelme lenne, Harry? Miért színlelek bármit is? Terhes vagyok, látni sem bírsz. Istenem, mennyire elegendem van belőled.

- Ne légy ilyen melodramatikus. Majd hozzászokom, hogy van még egy gyerekünk. Csak azért csinálsz a bolhából elefántot, mert unatkozol és el akarod foglalni valamivel magad.

Harry csak ócsárolta. Tracy egy perccel sem tudta tovább elviselni a ridegségét, azt, hogy milyen keveset jelent a férfinak a szerelmük.

- Eltúlzod a dolgokat, mert terhes vagy. A hormonjaid teljesen ésszerűtlenné teszik a viselkedésedet.

- Egy évvel ezelőtt nem voltam terhes. Akkor is ésszerűtlenül viselkedtem, amikor Newportba utaztunk és te egész idő alatt telefonáltál?

- Vészhelyzet volt.

- Mindig vészhelyzet van!

- Mit akarsz, mit tegyek? Mondd meg! Mit tegyek, hogy boldog légy?

- Csak legyél itt!

A férfi arckifejezése hideg és érzéketlen volt. - Próbálj uralkodni magadon.

- Legyek én is olyan robot, mint te? Nem, köszönöm.

Harry a fejét rázta. - Csak az időmet vesztegetem. Azzal, ha itt maradok.

- Akkor menj! Különb is ezt akartad. Tűnj el, hogy ne is lásd a te kövér, hisztérikus feleségedet.

- Lehet, hogy megteszem.

- Menj!

- Ahogy akarod! Elbúcsúzom a gyerekektől és elmegyek. - Harry félrerúgta a laptoptáskát és kiviharzott.

Tracy a székbe rogyott és sírt. Végül mégis megtette. Örökre elüldözte.

„Mondd meg. Mit tegyek, hogy boldog légy?”

Egy pillanatra eltöprengett, hogy vajon Isabel Harryvel is beszélt-e. De nem, a kérdés dühödt vagdalkozás volt. Tracy mégis azt kívánta, bárcsak megmondta volna neki az igazat.

Szeress, Harry. Csak szeress, úgy, ahogy régen.

Harry a villa előtt talált rá legidősebb fiára és legkisebb lányára. Miközben leemelte Brittanyt a szoborról - Jeremy addig piszkálta, hogy nem meri megtenni, amíg a kislány felmászott rá -, érezte, hogy kiverte a hideg veríték. Nem engedhette, hogy a gyerekei lássák a kétségbeesését, s kényszerítette magát, hogy mosolyogjon. - Hol van Steffie?

- Nem tudom - felelte Jeremy.

- Üljetek le. Mondanom kell valamit.

- Megint elmész, ugye? - Jeremy vádlón nézett rá élénk kék szemével, az anyjától örökölte.
- Visszamegy Zürichbe és elváltok.

- Nem válunk el. - Pedig ez lett volna a következő logikus lépés, s Harry mellkasa úgy összeszorult, hogy alig bírt levegőt venni. - Vissza kell mennem dolgozni, ennyi az egész. Minden rendben. Tényleg. - Megölelte és leültette őket egy padra, s elmagyarázta nekik a helyzetet, csak azt nem mondta, mikor látja őket újra, s vajon itt vagy Zürichben-e. Nem tudott gondolkodni, nem tudott előre tervezni. Hónapok óta nem aludta ki magát. Az elmúlt két éjszaka bóbiskolt egy keveset, miközben a gyerekek ott szorongtak mellette, de nem mélyen és békésen, mint ahogy akkor szokott, amikor Tracy átölelte, s álmában is érezte dús, fekete hajának vad egzotikus illatát.

- Észre sem veszítetek és újra látjuk egymást.

- Mikor? - Jeremy mindig is jobban hasonlított Tracyre, mint rá. A kemény külső alatt érző szív dobogott. Vajon mit érezhetett most?

- Minden nap telefonálok - mondta Harry, ez volt a legjobb válasz, amit adhatott.

Brittany szopni kezdte a hüvelykujját és lerúgta a cipőjét. - Nem akarom, hogy elmenj.

Hála istennek, hogy Connor aludt. Harry nem bírta volna ki, hogy a kisfiú átölelje a nyakát kis karjaival és ragacsos puszikat nyomjon az állára. A fia, akit nem akart, feltétel nélkül szerette. Hogy várhatta el Tracytól, hogy megbocsásson neki, amikor önmagának sem tudott? Ez az új terhesség pedig csak mégjobban összezavart mindent. Tudta, hogy szeretni fogja a csöppséget, mihelyt megszületik. A fenébe, Tracy elég jól ismerte ahhoz, hogy ő is tudja. De gyűlölte, hogy a feleségét csak egy újabb gyerek tehetette boldoggá. Ő nem.

Meg kellett volna keresnie Steffie-t, de félt közölni vele a hírt. A kislány is olyan aggodalmaskodó volt, mint ő. Míg a többiek egymással versengtek a figyelméért, ő gondterhelten ráncolva a homlokát a háttérbe húzódott, mintha nem érdemelt volna helyet a testvérei között. Harrynek néha a szíve szakadt meg miatta. Bárcsak tudta volna, hogyan acélozza meg.

Jeremy rugdosni kezdte a padot. Brittany a ruháját rángatta.

- Keressétek meg Steffie-t. Mindjárt visszajövök.

Biztatóan rájuk mosolygott, s elindult a parasztházba, Tracy volt férjéhez. Két nappal ezelőtt meg kellett volna tennie, de a gazember mindig kisiklott előle.

Ren a parasztház ajtajában állt, s Harry Briggsét nézte, ahogy közeledik. Az eső miatt lehűlt a levegő, épp futni készült, de úgy látszott, el kell halasztania.

Titokban mindig csodálta az olyan férfiakat, mint Briggs, akiknek az agya úgy vágott, mint a borotva, a szívük pedig olyan volt, mint a kő. Akiknek nem kellett a belső pöcegödrükben kutatva emlékeket és érzelmeket előrángatniuk ahhoz, hogy meggyőzzék a nézőket, képesek gyilkolni. Vagy gyereket molesztálni. Elhessegette magától a gondolatot. Más szemszögből kell néznie a dolgot. Ma este leül dolgozni és jegyzetelni fog.

Isabel Pandája mellett futottak össze. Harry hajszálvékony csíkos inget, élre vasalt nadrágot, kifényesített cipőt viselt, a szemüvegén azonban apró hüvelykujj lenyomat látszott. Ren a Panda oldalának dőlt, csak hogy idegesítse. A hűtlen gazember megkeserítette Tracy életét, nem érdemelt jobbat.

- Visszamegyek Zürichbe - jelentette ki Briggs keményen. - De előtte figyelmeztetlek, hogy tartsd távol magad Tracytól! Most nagyon sebezhető, s nem akarom, hogy bármivel is fájdalmat okozz neki.

- Megteszed helyettem te.

Briggs nyakán megfeszültek az izmok. - Komolyan beszélek, Gage. Megbánod, ha bármilyen módon megpróbálsz manipulálni.

- Unalmas vagy, Briggs. Ha ennyire érdekel, miért csaltad meg?

Harry arcán a büntudat legkisebb jele sem látszott, ami furcsa volt egy olyan aggodalmaskodó férfitől, mint Briggs. Rennek eszébe jutott, hogy Isabelnek fenntartásai voltak Tracy történetével kapcsolatban, s úgy döntött, körbeszimatol egy kicsit. - Nem különös, hogy hozzám menekül, amikor bántja valami? S tudod, mi furcsa még? Lehet, hogy én rossz férj voltam, de legalább távol tartottam magam más nőktől, amíg házasok voltunk. - Többnyire.

Harry válaszolni akart valamit, de Jeremy lekiabált a dombtetőről, s belefojtotta a szót. - Apa, mindenütt kerestük, de sehol nem találjuk Steffie-t.

Harry felkapta a fejét. - Megnéztétek a medencénél?

- Anya igen. Azt mondta, azonnal gyere!

Briggs rohanni kezdett.

Ren utána.

Steffie nem volt a medencénél, s nem bújt el a kertben. Szétszóródtak, hogy minden szobát átkutassanak a házban, beleértve a padlást és a borospincét is, de nem találták sehol. Harry arca hamuszürkévé vált, Ren felhívta a helyi rendőrőrsöt.

- Elviszem a kocsit és megnézem az úton - mondta Harry, miután Ren letette. - Jeremy, több szem többet lát. Te velem jössz.

- Én átkutatom a gyümölcsöst és a szőlőskertet - ajánlotta Ren. - Lehet, hogy Steffie a parasztházban bújt el, Isabel. Ellenőrizd. Tracy, te itt maradsz arra az esetre, ha visszajön.

Tracy megfogta Harry kezét. - Találd meg. Kérlek.

Egy pillanatig csak nézték egymást. - Meg fogjuk találni.

Isabel behunyta a szemét, s Ren tudta, hogy imádkozik, de most az egyszer örült neki. Steffie túl félős volt ahhoz, hogy elkóboroljon. De ha nem tekergett el és nem történt vele baleset, már csak egy lehetőség volt. Ren elűzte rossz gondolatait, amik ismét kezdték befészkelni magukat az agyába. Az *Éjjeli gyilkos* forgatókönyve nagy hatással volt rá.

- Minden rendben lesz - suttogta Isabel Tracynek. - Tudom. - Azzal megnyugtató mosollyal az ajkán elindult a parasztház felé.

Ren átvágott az esőáztatta kerten a szőlőskertbe, nyakában az izmok minden egyes lépéssel egyre feszültebbek lettek. Az az átkozott forgatókönyv... Emlékeztette magát, hogy nem a városban vannak, ahol pszichopáták leskelődnek a sikátorokban és elhagyott épületekben. Ez vidék.

Kaspar Street vidéken kapta el az egyik áldozatát, egy hétéves kislányt, aki éppen egy földúton biciklizett.

Ez csak egy film, az isten szerelmére!

Kényszerítette magát, hogy a valóságra koncentráljon a képzelete helyett, s gondolatban felosztotta a szőlőskertet. Délután három óra volt, de olyan felhős az ég, hogy alig lehetett látni. A sár a sportcipőjére tapadt, amikor elindult a sorok között. Tracy azt mondta, hogy Steffie piros rövidnadrágot visel. Várta, hogy felvillanjon előtte. Bárhol is legyen Steffie, remélte, hogy nincsenek ott pókok.

Street bevetette volna a pókokat.

Ren tarkója megfeszült. Most nem gondolhat Streetre. Gyerünk, Steffie. Hol vagy?

Az eső eleredt és úgy záporozott, hogy észre sem vette volna a raktárajtót, ha nem éppen abban a pillanatban megy el mellette, amikor egy villám átcikázott az égen. Két nappal ezelőtt még be volt zárva. Most résnyire nyitva állt.

Kitörölte szeméből a vizet. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy pókoktól féltő kislány bemenjen a raktárba, legalábbis önként. Nagyon erősnek kellett lennie, ha ki tudta nyitni az ajtót egyedül. De lehet, hogy segített neki valaki...

Kaspar Street nem hagyta nyugodni. Ren az ajtóhoz lepett. Amikor kinyitotta, észrevette, hogy nem is megy olyan nehezen. Az eső valószínűleg kimosta alóla a talajt.

Bent még a nyitott ajtó ellenére is vaksötét uralkodott. Bárcsak lenne nálam egy elemlámpa, gondolta, miközben megkerült egy halom dobozt.

- Steffie?

Csak az eső kopogását lehetett hallani. Beütötte a sípcsontját egy falárába. Elmozdult a földön, s a zajban majdnem nem hallotta meg.

A szipogást.

Vagy csak képzelődött. - Steffie?

Nem jött válasz.

Ellenállt a kísértésnek, hogy átrontson a rendetlenségen, meg se moccant, várt néhány másodpercet, s végül ismét meghallotta hátulról az elfojtott zokogást.

Nagy kő esett le a szívéről. Elindult, aztán megtorpant. Nem tudta, milyen állapotban van Steffie, s ha nem óvatos, csak még jobban megijeszti. Ezt semmiképpen nem akarta. „Nem akarsz félelmet ébreszteni a gyerekekben. Nehogy elmeneküljenek előled.” Ren gyomra összerándult. Csak egyszer olvasta el a forgatókönyvet, de jó memóriája volt, s már így is túl sok sor vésődött az emlékezetébe.

- Steffie? - Nagyon gyengéden beszélt. - Minden rendben lesz.

Mocorgást hallott, de a kislány nem válaszolt. - Semmi baj. Beszélhetsz.

- Szörny vagy? - suttogta egy vékony, ijedt hang a sötétben.

Ren behunyta a szemét. Még nem, kicsim, de egy hónap múlva már az leszek. - Nem, drágám. Ren vagyok.

A férfi várt.

- Kérlek, menj el.

Steffie félelmei közepette sem feledkezett meg a jó módról. „Az udvarias kislányok a legkönnyebb zsákmányok”, mondja Street a forgatókönyv szerint. „Annyira szeretnének másoknak megfelelni, hogy elhal bennük a túlélési ösztön.”

Fázott és bőrig ázott, mégis izzadni kezdett. Miért neki kellett megtalálnia? Miért nem találta meg az apja vagy Isabel? Olyan halkán mozgott, ahogy csak tudott. - Mindenki téged keres, kicsim. A szüleid aggódnak.

Neszezést hallott. Gyanította, hogy Steffie is arrébb húzódott, s félt közelebb engedni magához. De mitől félt?

Irtózott a gondolatától, hogy be kell cserkésznie. Még jobban gyűlölte, hogy az érzést máris hozzátette a színészi eszköztárát alkotó szemétkupachoz - ahová akkor nyúlt, amikor a legcsúnyább emberi tulajdonságokat kellett megformálnia. Minden színésznek volt tarsolya, de szerinte az övé volt a legocsmányabb.

Steffie csak végső kétségbeesésében jöhetett ide be. Hacsak nem maradt más választása... - Fáj valami? Bántott valaki?

Steffie ijedten hüppögött. - Rengeteg pók van itt.

Ren ahelyett, hogy érte ment volna és még jobban felzaklatta volna, az ajtóhoz lépett, nehogy a kislány kisurranhasson mellette. - Egyedül jöttél ide?

- Nem volt bezárva az ajtó, én pedig belöktem.

- Egyedül?

- Félttem a mennydörgéstől. De nem tudtam, hogy ilyen sötét lesz bent.

Ren nem tudta lerázni magáról Street kísértetét. - Biztos vagy benne, hogy nem valaki mással jöttél ide?

- Igen. Egyedül vagyok.

A férfi megnyugodott. - Az ajtó nagyon nehéz. Hogy csuktad be?

- Erősen toltam mind a két kezemmel.

Ren nagy levegőt vett. - Nagyon erős lehetsz. Hadd nézzem az izmaimat.

Steffie-t nem ejtették a feje lágyára. - Nem, köszönöm.

- Miért nem?

- Mert te... nem szereted a gyerekeket.

Most megfogtál. Kétségtelen, hogy változtatnia kell a gyerekekhez való hozzáállásán, mielőtt a forgatás megkezdődik. Street azért volt olyan szörnyeteg, mert bele tudta képzelni magát a kicsik világába. A gyerekek nem is sejtették, miféle gonosz lakozik benne, csak amikor már túl késő volt.

Ren kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba.

- Én szeretem a gyerekeket. Én is voltam gyerek. Persze nem olyan jó, mint te. Sokszor bajba kerültem.

- Azt hiszem, most én is bajba kerültem.

Mérget vehetsz rá. - A szüleid annyira örülni fognak, hogy megvagy, hogy nem lesz semmi baj.

Steffie meg se moccan, de Ren szeme hozzászokott a sötétséghez és látta, hogy a kislány egy felborult székhöz hasonló valami mellett kuporog. Még egy próbát tett, csak hogy teljesen biztos legyen benne. - Tényleg nem fáj semmi? Senki nem bántott?

- Nem. De a pókok Olaszországban nagyon nagyok.

- Igen, de ha akarod, megölöm őket. Tudom, hogy kell.

Steffie nem felelt.

Miközben a kislány megpróbált tisztába jönni Rennel, Tracy és Harry a pokol kínjait élhették át. Ideje volt komolyra fogni a dolgot. - Steffie, a mamád és a papád nagyon aggódnak. Vissza kell mennünk hozzájuk.

- Nem, köszönöm. Volnál szíves elmenni?

- Nem lehet. - Ren ismét elindult a kislány felé, lassan. - Nem akarlak megijeszteni, de vissza kell hogy vigyelek.

Szipogás.

- Fogadni mernék, hogy már éhes vagy.

- Tönkreteszél mindent. - Steffie sírni kezdett. Semmi hiszti. Csak néhány nyomorúságos nyeldekülés, amibe majd megszakadt a férfi szíve.

Ren megállt, hogy a kislány összeszedhesse magát. - Mit teszek tönkre?

- Mindent.

- Például? - Ren eloldalazott két láda között.

- Úgysem értenéd meg.

Most már olyan közel volt, hogy akár meg is érinthette volna Steffie-t, de nem tette. Inkább leguggolt a földre, hogy a magasságával ne rémítse meg a kislányt. - Miért?

- Cs-csak.

Ren rájött, hogy egyáltalán nem ért a gyerekek nyelvén. Semmit nem tud róluk, s fogalma sincs, mit csináljon. - Van egy ötletem. Ismered dr. Isabelt. Szereted, ugye? Úgy értem, jobban, mint engem.

Túl későn döbrent rá, hogy talán nem a legtalálóbban fogalmazott egy fölöttébb udvarias kislánynak. - Nem tesz semmit. Nem sértődöm meg. Én is kedvelem dr. Isabelt.

- Nagyon szép.

- Ő sok mindent megért. Elviszlek hozzá és neki elmondhatod, mi a baj.
- Nem hoznád őt ide?

Tracy nem buta gyereket nevelt. Ez nem lesz egyszerű.

Ren nekidőlt az egyik borosládának. - Azt nem lehet, kicsim. Veled kell maradnom. De ígérem, hogy elviszlek hozzá.

- Apának is meg kell tudnia?
- Igen.
- Akkor köszönöm, nem.

Mi ez az egész? Ren próbált könnyed hangot megütni. - Félsz az apádtól?

- Apádtól?

Ren csodálkozást hallott ki a kislány hangjából és megnyugodott. - Nagyon rendes fickónak tűnik.

- Igen. - A szóban benne volt az egész univerzum rejtélye. - De elmegy.
- Vissza kell mennie dolgozni. A felnőtteknek dolgozniuk kell.
- Nem. - Steffie hangja elcsuklott. - Ő örökre elmegy.
- Ki mondta?
- Hallottam. Veszekedtek, már nem szeretik egymást, és apa elmegy.

Szóval erről volt szó. Steffie kihallgatta Tracy és Harry veszekedését. Most mit tegyen? Nem azt olvasta valahol, hogy segíteni kell a gyerekeknek kifejezni az érzéseiket? - Örülj neki.

- De én nem akarom, hogy elmenjen.
- Én csak most találkoztam először a papáddal, úgyhogy nem ismerem nagyon, de annyit mondhatok, hogy soha nem fog örökre elhagyni.
- Egyáltalán nem fog elmenni, ha jól elbújok. Itt kell maradnia, hogy megkeressen.

Bingó.

Meg kellett hagyni, Steffie-nek volt vér a pucájában. Inkább szembenézett azzal, amitől a legjobban félt, minthogy elveszítse az apját. Közben azonban a szülei majd beleőrültek az aggodalomba. Ren nem volt büszke magára, de cselekednie kellett. - Ne mozdulj! Ott egy hatalmas mérges pók!

Steffie a férfi karjaiba vetette magát, s Ren már csak arra eszmélt, hogy a kislány reszketve, vizes ruhában, jéghideg lábbal a mellére borul. Átólelte és magához szorította. - Elment. Azt hiszem, nem is pók volt. Csak egy porgombolyag.

Ren Steffie karját dörzsölte, hogy felmelegítse. - Becsaptalak. - Kötelességének érezte, hogy bevallja. - Tényleg nem pók volt, de a szüleid nagyon aggódnak, s tudniuk kell, hogy jól vagy.

A kislány ekkor megpróbált szabadulni, de Ren továbbdörzsölte a karját, hogy megnyugtassa. Közben igyekezett kitalálni, mit csinálna Isabel. Bármit mondana, helyes lenne - beleérző, tökéletes.

A fenébe!

- A terved csődöt mondott, Steffie. Nem bujkálhatsz örökké. Előbb-utóbb enned kell valamit, s ott vagy, ahonnan elindultál.

- Ettől félttem.

A kislány egy kicsit megnyugodott, Ren pedig elmosolyodott. - Új tervet kell kieszelned. Amiben nincsenek buktatók. Azzal kell kezdened, hogy megmondod a szüleidnek, mitől borultál így ki.

- Lehet, hogy megbántom őket.

- S akkor mi van? Ők nem bántottak meg téged? Egy jó tanács: ha egész életedben úgy élsz, hogy ne bánts meg másokat, gyáva ember lesz belőled és senki nem szereti a gyávákat. - Ren szinte látta maga előtt, ahogy Isabel a homlokát ráncolja, de nem foglalkozott vele. Isabel nem volt itt, ő pedig próbálta a legjobbat kihozni magából. Azért helyesbített. - Nem azt mondom, hogy szándékosan sérts meg másokat. De harcolnod kell azért, ami fontos a számodra, s ha valaki közben megsértődik, az az ő baja. - Nem lett sokkal jobb, de igazat mondott.

- Dühösek lesznek.

- Nem akartam korábban említeni, de őszintén szólva azt hiszem, hogy a szüleid így is, úgy is dühösek lesznek. Persze nem mindjárt. Először örülnek majd és nyálas csókokkal borítanak el. De azután nagyon észnél kell lenned.

- Az mit jelent?

- Azt jelenti, hogy okosan kell viselkedned, nehogy bajba kerülj.

- Mit kell csinálnom?

- Miután összevissza csókolgattak, mérgesek lesznek, amiért elszöktél, s ez egy veszélyes szituáció. Arra kell fektetni a hangsúlyt, hogy hallottad őket veszekedni, s ez most nagyon fontos, közben esetleg pityereghetnél és vágathatnál savanyú képet. Meg tudod csinálni?

- Nem vagyok biztos benne.

Ren elmosolyodott. - Menjünk oda az ajtóhoz, ahol világosabb van és megmutatom. Jó?

- Jó.

Felemelte és az ajtóhoz vitte a kislányt. Steffie szandáljának az orra a sípcsontját verdeste. A kislány a nyakába kapaszkodott, már túl nagy volt ahhoz, hogy ölben vigyék, de megnyugtató érintésre vágyott. Amikor odaértek az ajtóhoz, Ren rá se hederítve a sárra, leült a földre és a lábára ültette Steffie-t. Az eső elállt, s a maszatos, könnyáztatta arcból egy komoly, kifejező szempár úgy bámult Renre, mintha ő lett volna a Mikulás. Ha Steffie tudta volna.

- Tehát a lényeg az, hogy soha többet az életben ne kelljen meghátrálnod, igaz?

A kislány komolyan bólintott.

- Amikor megnyugodtak, úgy döntenek majd, hogy meg kell büntetniük, nehogy még egyszer ilyesmit csinálj. Csak hogy tisztázzuk: ha még egyszer ilyesmire vetemedsz, engem nem lehet olyan könnyen manipulálni, mint a szüleidet, ezért jobb ha már most megígéred, hogy okosabban fogod a jövőben megoldani a problémáidat.

Újabb komoly bólintás. - Megígérem.

- Helyes. - Ren kisimított egy hajtincset Steffie arcából. - Amikor a szüleid arról kezdenek el beszélni, hogy viselned kell a tettered következményeit, azt jelenti, hogy meg akarnak büntetni, ezért el kell magyaráznod nekik, miért szöktél el. Nem szabad elfelejtened közölni velük, milyen rosszul esett, hogy veszekedni hallottad őket, mert lássuk be, itt van a kutya elásva. Amikor erről beszélsz, természetesen ismét szomorú leszel, ami nem baj, mert segít olyan megindító arcot vágnod, amelyet csak tudsz. Érted?

- Sírnom is kell?

- Nem árt. Hadd lássam, hogyan csinálod. Nézz rám nagyon szívfacsaróan.

Steffie felpillantott rá hatalmas, szomorú szemmel, aminél megindítóbbat Ren még nem látott, de ekkor rájött, hogy ez még csak a kezdet, s kis híján elnevette magát, amikor a kislány arca eltorzult, szája lefelé görbült és drámaian felzokogott.

- Túljátszottad, pajtás.

- Hogy érted?

- Valóságghűbbnek kell lenned. Csak gondoldj valami szomorú dologra, például, hogy bezárnak a szobádba életed végéig és elveszik az összes játékodat, s hagyd, hogy ez az érzés tükröződjön az arcodon.

- Vagy hogy apa örökre elmegy.

- Ez jó lesz.

Steffie egy kicsit gondolkodott, aztán egész nyomorúságos képet vágott, s még a szája is remegett.

- Remek. Megcsináltad. - Rennek gyorsan véget kellett vetnie a színjátszókörnek, mielőtt Steffie elragadtatja magát. - Adj egy ötöst.

Összecsapták a tenyerüket, s a kislány elmosolyodott. Mintha kisütött volna a nap.

Ahogy Ren felfelé vezette kézen fogva a nedves fűben a dombon, eszébe jutott a korábbi ígérete, s elhúzta a száját. - Ugye már nem kell beszélned dr. Isabellel? - Már csak az hiányzott neki, hogy Ms. Erénycsász aláássa a munkáját, őszinte megbánásra buzdítva a kislányt.

- Azt hiszem, már jól vagyok. De... - Steffie egy kicsit erősebben szorította a férfi kezét - ... ott maradnál, amíg beszélek a szüleimmel?

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

- Szerintem igen. Ha ott lennél, te is nézhetnél szívfacsaróan, tudod.

- Hidd el, hogy csak elrontanám a nagyjelenetedet. De megígérem, hogy utána találkozunk. S ha tömlöcbe akarnának vetni, becsempészek neked cukrot.

- Sosem vetnének tömlöcbe.

Steffie enyhén rosszalló pillantása Isabelre emlékeztette Rent, s elmosolyodott. - Látod? Akkor nincs mitől félned.

Briggs éppen akkor ért vissza, így mindnyájan ott gyülekeztek a ház előtt, amikor Ren a parasztház felől megérkezett Steffie-vel. Abban a pillanatban, ahogy meglátták, Tracy és Harry szaladni kezdtek. Letérdeltek a kavicsba, s majd megfojtották szegény gyereket.

- Steffie! Ó, istenem, Steffie!

Csókolgatták, megnézték, nem esett-e baja, aztán Tracy elpattant és Rennek is a nyakába akart ugrani. Még Briggs is kinyújtotta a karját, hogy megölelje, de Rennek sikerült elhárítania azzal, hogy lehajolt bekötni a cipőfűzőjét. Isabel közben büszkén nézte őket, amitől Ren a plafonon volt. Mégis mit várt Isabel? Hogy megöli a gyereket?

Ekkor jutott eszébe, hogy valamikor a Steffie-vel való beszélgetés folyamán megfeledkezett Kaspar Streetről.

Isabel viselkedése azonban a vágyát, hogy ismét eggyé váljon vele, nem lohasztotta le, noha alig pár órája szeretkeztek, s nem túlságosan örült azoknak a feltételeknek, amiket Isabel a kocsiban felvázolt. Nem mintha érzelmi húrokat akart volna pengetni, de muszáj volt Isabelnek ilyen ridegen fogalmaznia? Aztán ott volt ez a dolog Kaspar Streettel. Isabelnek

már az sem tetszett, hogy fiatal nőket gyilkolt. Mit fog csinálni, ha rájön, hogy gyerekeket molesztál?

Végre sikerült elvonszolni a többiektől azzal, hogy éhes, bőrig ázott és vacog a foga. Ahogy remélte, ez felébresztette Isabelben a női ösztönöket, s egy óra múlva ágyba vitte.

- Mérges vagy? - suttogta Steffie.

Harrynek egy Rhode Island nagyságú gombóc fojtogatta a torkát. Mivel egy hang sem jött ki rajta, csak megrázta a fejét. Steffie az ágyban feküdt összegömbölyödve, régi Teddy mackóját az arcához szorítva. Megfürdött és a kedvenc kék hálóingét vette fel.

- Nem vagyunk mérgesek - mondta Tracy az ágy másik széléről. - De még most is remegünk.

- Ren azt mondta, ha tömlöcbe vettek, becsempészik nekem cukorkát.

- Micsoda örült fickó. - Tracy elsimította a takarót. A sminkje órákkal ezelőtt lekopott, a szeme alatt sötét karikák húzódtak, mégis ő volt a legszebb nő, akit Harry valaha látott.

- Sajnálom, hogy megijesztettelek benneteket.

- Holnap délelőtt a szobádban maradsz.

Tracyt keményebb fából faragták, mint Harryt, aki teljesen megfélemezte a fenyegetéstől.

- Egész délelőtt? - Steffie olyan nyomorúságos képet vágott, hogy Harry kis híján ellentmondott Tracynek és megígérte, hogy inkább elviszi holnap fagyizni.

- Egész délelőtt - jelentette ki Tracy határozottan. Steffie gondolkodott, aztán remegni kezdett a szája. - Tudom, hogy csak azért, mert olyan szomorú lettem, amikor meghallottam, hogy veszekedtek apával, még nem kellett volna elszöknöm.

Harry gyomra összerándult, Tracy a homlokát ráncolta. - Fél tizenegyig - sietett közölni.

Steffie abbahagyta ajka remegtetését, aztán felnőtteken felsóhajtott, amivel mindig megnevettette az apját. - Azt hiszem, ezt elég jól megúsztam.

Tracy meghúzta lánya egyik hajfürtjét. - Szerintem is. Csak azért nem vetünk tömlöcbe, ahogy Ren mondta, mert allergiás vagy.

- És félek a pókoktól.

- Igen, félsz a pókoktól. - Tracy hangja megremegett, s Harry tudta, hogy mindketten ugyanarra gondolnak. Steffie-nek olyan fontos volt, hogy együtt maradjanak a szülei, hogy még a legnagyobb félelmével is képes volt szembenézni. A lányában több kurázsizás volt, mint benne.

Tracy megkapaszkodva az ágy támlájában, lehajolt és megcsókolta Steffie-t. Sokáig ott maradt behunyt szemmel, arcát a kislányéhoz szorítva. - Nagyon szeretlek. Ígérd meg, hogy soha többé nem csinálsz ilyet.

- Megígérem.

Harry végre rátalált a hangjára.

- S ígérd meg, hogy ha legközelebb aggódsz valami miatt, elmondod nekünk.

- Akkor is, ha megbántalak, ugye?

- Akkor is.

- Holnap... elmész?

Harry nem tudta, mit mondjon, ezért csak megrázta a fejét. Tracy benézett Connorhoz és Brittanyhez, akik egy szobában aludtak, legalábbis amíg fel nem keltek és át nem másztak az apjukhoz. Jeremy még a számítógépen játszott lent a földszinten. Harry és Tracy a délutáni szörnyű veszekedés után még nem maradtak kettesben, s a férfi most nem is akart, még nem, amíg fel nem dolgozta a történeteket, de a szülők nem mindig csinálhatták azt, amihez kedvük volt.

Tracy becsukta az ajtót és visszalépett a folyosóra. Hátát a falnak támasztotta, ahogy terhessége utolsó időszakaiban szokta, hogy ellazítsa megfeszült izmait. Korábban Harry megmasszírozta, de most egyszer sem.

Egyre több volt a rovasán.

Tracy a hasára tette a kezét. A szemtelen, túlonatlagos gazdag lány eltűnt, s a helyét egy fájdalmasan szép, űzött tekintetű asszony váltotta fel. - Mit fogunk tenni? - kérdezte.

Te mit fogsz tenni, akarta mondani Harry. Tracy hagyta el őt. Tracy volt, aki mindig elégedetlenkedett. A férfi levette a szemüvegét és megdörzsölte a szemét. - Nem tudom.

- Már beszélgetni sem tudunk.

- De tudunk.

- Csak sértegetjük egymást.

Harry másképp emlékezett. Tracynek volt felvágva a nyelve és heves a vérmérséklete. Ő mindig csak kitért előle.

- Én sértegettelek? - Visszatette a szemüvegét.

- Nem, te nem. - Tracy hangjában nem volt gúny, a férfi mégis összerándult.

- Azt hiszem, hogy azok után, ami ma délután történt, túl kellene lépünk a sérelmeinken, nem gondolod? - Bármennyire is a jó szándék vezette, vádaskodásnak tűnhetett, amit mondott, s már felkészült rá, hogy Tracy letorkolja, de ő csak behunytja a szemét és a falnak támasztotta a fejét.

- De igen, én is azt hiszem.

Harry szerette volna átölelni és könyörögni neki, hogy engedje el, de Tracy már eltökélte magát, s bármit mondott neki eddig, nem tudta jobb belátásra bírni. Ha a felesége nem tudja megérteni, nincs remény a számukra. - Ma bebizonyosodott, amit mindig is mondtam. Azt hiszem, most már mindketten tudjuk. Ideje megtenni, amit meg kell tenni.

- S mi az? - Tracy őszintén meghökkentnek látszott. Harry megpróbálta leplezni az idegességét. - Viselkedjünk felnőttek módjára.

- Te mindig úgy viselkedsz. Én vagyok az, aki vagdalkozom.

Ez igaz - Harry pontosan ezt akarta mondani, de Tracy lesújtott arckifejezése belefojtotta a szót. Miért nem tudja Tracy elfogadni a dolgokat, hogy tovább tudjanak lépni? Harry a megfelelő szavakat kereste, de túl sok érzelem kavargott benne.

Tracy behunyta a szemét egy percre. - Mondj valamit, amivel boldoggá tehetnék!

- Lásd reálsan a dolgokat. A házasságok változnak. Mi is változunk. Öregszünk, s az élet utolér bennünket. Soha nem lehet ugyanolyan, mint az elején, ne is várd. Elégedj meg azzal, ami van.

- Ennyi? Törődjek bele?

- Legyünk reálisak. A házasság nem mindig holdfény és rózsák. Én ezt nem beletörődésnek hívnám.

- Én igen. - Tracy ellökte magát a faltól. - Annak hívnám és nem fogok beletörődni. Nem fogok alakoskodni ebben a házasságban. Harcolni fogok érte, még ha én vagyok is az egyetlen, akinek van hozzá mersze.

Tracy felemelte a hangját, de nem kezdhettek el veszekedni megint Steffie közelében. - Itt nem beszélhetünk. - Harry megfogta a karját, s magával húzta a folyosón. - Nem értelek. Soha egyetlen egyszer sem értettelek a házasságunk alatt.

- Mert számítógép van az agyad helyén - szitkozódott Tracy, miközben befordultak a másik szárnyba. - Nem félek harcolni, és ha kell, körmöm szakadtáig fogok küzdeni.

- Csak jelenetet akarsz rendezni megint. - Harry megdöbbent, mennyire dühös, de nem tudott megnyugodni. Kinyitotta az első útjába akadó ajtót, behúzta Tracyt és felkapcsolta a villanyt. Nagy szoba volt nagy bútorokkal. A házigazda hálósobája.

- A gyerekeink nem fognak álházasságban élő szülők mellett felnőni! - ordította Tracy.

- Elég! - Ez düh, amit érzek, mondta magának Harry. Düh, nem kétségbeesés, a dühön úrrá tudok lenni. - Ha nem hagyod abba... Nem teheted. Abba kell hagynod, mielőtt mindent tönkreteszel.

- Hogy tehetnék...

A férfi majd felrobbant. - Azzal, hogy visszavonhatatlan kijelentéseket teszel.

- Például? Hogy már nem szeretsz? - Tracy szemét könnyek égették. - Hogy kövér vagyok, hogy mindig túlköltezem, hogy nem jó helyre teszem a kocsikulcsodat, s minden reggel úgy ébredsz fel, hogy miért nem egy olyan rendes és pedáns nőt vettél feleségül, mint Isabel? Ezt nem kellett volna mondanom?

Harry szeretne volna megrázni. - Soha nem fogjuk tudni tisztázni a dolgokat, ha nem higgadsz le.

- Ennél higgadtabb már nem tudok lenni.

A férfi ugyanazt a kétségbeesést hallotta Tracy hangjában, mint amit belül érzett.

Tracy soha nem hordott magánál zsebkendőt, s a kezefejevel törölte meg az orrát. - Ma azt kérdezted, mivel tehetnél boldoggá, én pedig ahelyett, hogy megmondtam volna, mit akarok, kitértem a válasz elől. Tudod, mit szerettem volna mondani?

Harry tudta, s nem akarta hallani. Nem akarta hallani, hogy milyen unalmas, hogy kopaszodik, hogy Tracy messze jobbat érdemel nála. Nem akarta hallani, hogy feláldozta a gyerekeit a karrierjéért, s Tracy azt kívánja, bárcsak jobb férjet választott volna.

A könnyek ezüstpatakokban folytak Tracy arcán. - Csak szeress, Harry. Ezt akartam mondani. Szeress úgy, ahogy régen. Amikor még különlegesnek tartottál, nem pedig púpnak a hátadon. Amikor még úgy gondoltad, hogy az ellentétek vonzzák, nem taszítják egymást. Azt akarom, hogy most is úgy nézz rám, mint régen, amikor nem hittél a szemednek, hogy a tiéd vagyok. Mintha én lennék a világ legcsodálatosabb teremtménye. Tudom, hogy azóta nagyon megváltoztam. Tudom, hogy terhességi csíkok vannak rajtam, tudom, mennyire szeretted régen a mellemet, ami most majdnem a térdemig lóg, és gyűlölöm, gyűlölöm, hogy nem szeretsz, és gyűlölöm, hogy könnyörögnöm kell neked!

Ez abszurd volt. Teljesen értelmetlen. Tracy olyan badarságokat beszélt, hogy Harry azt sem tudta, mit feleljen.

Kinyitotta a száját, de nem tudta, hol kezdje, becsukta, újrapróbálta. Túl késő volt. Tracy elrohant.

A férfi csak állt, földbegyökerezett lábbal, s igyekezett rájönni, mi söpört rajta keresztül. Tracy volt a mindene. Hogyan gondolhatja a felesége egy pillanatig is, hogy már nem szereti? Ő volt az élete értelme, ő volt számára a levegő. Nem Harry volt az... hanem Tracy, aki már nem szeretette.

Lerogyott az ágy szélére, s a kezébe temette az arcát. Tracy azt hiszi, nem szereti. Legszívesebben üvöltött volna.

Ajtónyikorgást hallott, s a tarkóján felállt a szőr, mert a hang nem a folyosó felől jött. Hanem a szoba másik végéből.

Harry felemelte a fejét. A fürdőszoba... Félelem öntötte el, ahogy az ajtó kinyílt, s kilépett rajta egy férfi. Magas, jóképű, dús hajú.

Ren Gage megrázta a fejét és szánakozva ránézett. - Hogy te milyen pancser vagy. Ő is tudta.

- Porcini!

Vizes faág csapódott Isabel arcába, ahogy Giulia nekiiramodott előtte az erdőben. Ezután a reggeli kirándulás után a tegnapi esőtől még mindig sáros talajon, a cipője már soha nem lesz a régi. Egy kidőlt fához sietett, s leguggolt Giulia mellé egy bársonyos barna laskagomba előtt.

- Mmm... a toscanai arany. - Giulia elővette a zsebkését, levágta a gombát és beletette a kosarába. Laskagombát soha nem nejlonzacskóba szedtek, mint Isabel megtudta, ugyanis a spórák és a gyökérdarabok csak a kosarakból tudtak elszóródni a földön, biztosítva a jövő évi termést. - Bárcsak Vittorio is velünk jöhetett volna. Mindig panaszkodik, amikor kora reggel felébresztem, de szeret gombászni.

Isabel is azt kívánta, bárcsak ott lenne Ren. Ha tegnap este nem kérte volna meg, hogy menjen vissza a villába, miután szeretkeztek, ki tudta volna ráncigálni az ágyból és elcsalni magával. Bár még alig több, mint huszonnégy órája voltak szeretők, Isabel azon kapta magát múlt éjjel, hogy a férfi után tapogatózik, s felébred, amikor nem találja. Ren olyan volt, mint a kábítószer. Veszélyes kábítószer. Heroinnal vegyes kokain. Ha véget ér a viszonyuk, kénytelen lesz elvonókúrára menni.

Hányszor fog még gombászni Toscana erdeiben? A nyirkos levegő, Ren hiánya és a hajolgatástól állandósult hátfájása ellenére jól érezte magát. Tiszta, ragyogó nap köszöntött rájuk, Steffie biztonságban volt, ő pedig szeretőt tartott

- Szagold meg! Nem leírhatatlan?

Isabel beszívta a gomba átható, földes illatát, s a szexre gondolt. Persze mostanában mindenről a szex jutott eszébe. Már alig várta, hogy visszaérjenek a parasztházba és lássa Rent.

A férfi elkedvetlenedett tegnap este, mielőtt elment. Először Isabel azt hitte, azért, mert kidobta, de Ren csak tréfálkozott ezen. Megkérdezte, mi a baj, de a férfi csak annyit mondott, hogy fáradt. Ám többről lehetett szó. Talán még mindig a Steffie-vel történetek hatása alatt állt. Egy biztos: Ren kiváló titkolózó volt, s ha nem akarta mások orrára kötni, mi zajlik benne, Isabelnek nem sok esélye maradt kideríteni.

Ismét elindultak a földet pásztázva, Giulia sétabotjával félrehúzva az aljnövényzetet a fák törzse körül. Az eső új életet lehelt a kiszáradt talajba, a levegőben rozmaring, levendula és vadzsálya illata szállt. Isabel talált egy csokor laskagombát egy halom levél alatt, s betette a többi közé a kosárba.

- Nagyon jól csinálod - mondta halkan Giulia. Egész reggel suttogott. A laskagomba nagyon értékes volt, a gombászás pedig titkos hadművelet. A kosárnak még fedele is volt, hogy elrejtse a kincsüket arra az esetre, ha találkozónának valakivel az erdőben, nem mintha bárkit is lóvá lehetett volna tenni. Giulia negyedszer ásított pár perc leforgása alatt.

- Kicsit korán van, ugye? - kérdezte Isabel.

- Tegnap éjjel Montepulcianóba mentem Vittorióhoz, előtte való éjszaka Pienzába. Csak nagyon későn értem haza.

- Mindig utána mész, ha nincs a városban?

Giulia néhány gallyat piszkált, ami alá az imént nézett be. - Néha. Bizonyos éjszakákon.

Ki tudja, mit jelentett ez.

Tíz óra felé hazaindultak, felváltva cipelve a kosarat. Ren a kertben állt farmerban és kopott pólóban, de rajta az is úgy állt, mintha a legutolsó divat szerint öltözött volna. Amikor a férfi észrevette, mosolya a reggeli hús levegő utolsó fuvallatát is elűzte, s még szélesebben vigyorgott, mikor megpillantotta a kosarat. - Majd én biztonságba helyezem.

- Nem-nem.

De Isabel elkésett. Ren már elvette a kosarat Giuliától és elindult vele befelé.

- Siessünk. - Isabel megragadta a nő karját, s berohantak a konyhába a férfi nyomában. - Azonnal add vissza. Te megbízhatatlan vagy.

- A lelkembe tapostál. - A szélhámus tekintete olyan ártatlan volt, mint egy ministránsfiúé.

- Pedig épp most akartam javasolni, hogy főzzük meg vacsorára négyünknek. Előételnek gombakrémes pirítóst, aztán gombás spagettit. A nagyobbakat megsüthetnénk grillen.

- Igen! - Giulia úgy ugrált örömeiben, mint egy kisgyerek. - Vittorio ma este jön haza. Tudom, hogy most rajtunk lenne a sor, hogy vendégül lássunk, de ti jobban főztök, s mindkettőnk nevében elfogadom a meghívást.

- Nyolckor várunk. - A gomba eltűnt a szekrényben.

Giulia elégedetten elbúcsúzott. Ren az órájára pillantott, parancsolóan felvonta a szemöldökét és öntelten az emeletre mutatott. - Te. Felfelé. Most. Gyorsan.

De nemcsak Ren értett a tréfához. Isabel ásított. - Nincs kedvem.

- Nyilvánvalóan keményebb eszközökhöz kell folyamodnom.

- Tudtam, hogy remek napunk lesz.

A férfi nevetve bevonszolta a nappaliba, a falhoz nyomta és úgy csókolta meg, hogy Isabel beleszédült.

Tracy lesétált a parasztházhoz Martával és Connorrrel. Harry félóra múlva megjelent a többi gyerekkel. Idegileg kimerültnek és levertnek látszott, s Isabel meglepődött, amikor Ren odament hozzá, hogy beszéljen vele.

Steffie végig az apja mellett maradt, csak egyszer szakadt el tőle, hogy Rennel csevegjen. A férfi úgy tűnt, élvezzi a társaságát, ami meglepő volt azok után, mennyit panaszkodott a gyerekek miatt. Talán a tegnapi incidens megváltoztatta a véleményét. Még Brittanyhez is lehajolt beszélgetni, pedig a kislány levetette a pólóját.

Amikor Jeremy észrevette, milyen népszerűek a húgai, rendetlenkedni kezdett, de a szülei túl csüggedtek voltak ahhoz, hogy felfigyeljenek rá. Ren megdicsérte, milyen izmos.

Ekkor érkezett meg Vittorio és Giulia. Vittorio megállt a liliumfa alatt, Giulia kisírt szemmel lépett oda hozzájuk. - Ugye nem bánjátok, ha ma este mégsem jövünk el vacsorázni? Nem érzem jól magam. De így legalább több gomba marad nektek.

Isabelnek eszébe jutott, milyen izgatottan várta korábban Giulia a vacsorát. - Nagyon sajnálom. Segíthetek valamiben?

- Tégy csodát.

- Azt nem tudok, de imádkozni igen.

Giulia halványan elmosolyodott. - Akkor sokat imádkozz.

- Könnyebb lenne, ha tudná, miért - szólt közbe Ren. Giulia odafordult a férje felé, hogy könnyörgő pillantást vessen rá, Vittorio azonban megrázta a fejét. Isabel látta, hogy Giulia arca elkomorul a bánattól, s úgy döntött, legfőbb ideje, hogy erőszakos legyen. - Nem tudunk segíteni, ha nem vagy őszinte.

Giulia a kezét dörzsölte. - Nem tudtok segíteni.

- Valami baj van?

- Látsz nálam gyereket? Igen, baj van.

Vittorio meghallotta és odasietett. - Elég legyen, Giulia.

Isabel Giulia vállára tette a kezét, Ren pedig olvasva a gondolataiban, útját állta Vittoriónak. - Beszélgessünk.

Isabel gyorsan a kocsijához vezette Giuliát. - Autózzunk egyet.

Giulia zokszó nélkül beszállt a Pandába. Isabel kitolatott és rákanyarodott az útra. Csak pár perc után szólalt meg.

- Biztosan jó okod volt rá, hogy titkolózz előttünk.

Giulia fáradtan megdörzsölte a szemét. - Te nagyon okos vagy. Senki nem szereti, ha ostobának tartják.

- Ettől félsz? Hogy ha kiderül az igazság, ostobának fognak tartani? Vagy Vittorio tiltotta meg, hogy beszélj?

- Azt hiszed, azért hallgatok, mert Vittorio megparancsolta? - Giulia felnevetett. - Nem. Nem miatta.

- Akkor miért? Nyilvánvaló, hogy segítségre szorulsz. Talán Ren és én más szemszögből látjuk a dolgokat.

- Vagy nem. Nagyon rendesek voltatok velem.

- Ezért vannak a barátok.

- Ti jobb barátaim voltatok nekem, mint én nektek.

Isabel érezte Giulia belső vívódását.

- Nem csak rólam van szó - mondta végül Giulia. - Az egész faluról, s meg fognak haragudni rám. - Kivett egy zsebkendőt a csomagból, amit Isabel az ülésen hagyott, és mérgesen kifújta az orrát. - Nem érdekel. Elmondom. S ha azt mondod, ostobaság... nem hibáztatlak.

Isabel várt. Giulia lemondóan felsóhajtott. - Az *Ombra della Mattin*á-t keressük.

Beletelt néhány másodpercbe, míg Isabelnek eszébe jutott az etruszk fiú fogadalmi szobra, az *Ombra della sera* a Guarnacci Múzeumban. Lelépett a gáزرól, hogy egy teherautó megelőzhesse. - Mit jelent az *Ombra della Mattina*?

- Reggeli árnyék.

- A volterrai szobrot Éjjeli árnyéknak hívják. Nem véletlenül, ugye?

- Az *Ombra della Mattina* a párja. Egy női szobor. Harminc évvel ezelőtt a falu lelkésze találta meg, amikor rózsabokrokat ültetett a temető kapujához.

Ahogy Ren sejtette. - A falu népe pedig nem akarta átadni a kormánynak.

- Nem kapzsi emberek műkincslopásáról van szó. Bárcsak ilyen egyszerű volna.

- De ez egy nagyon értékes műtárgy.

- Igen, de nem azért, ahogy te gondolod.

- Nem értem.

Giulia a gyöngy fülbevalóját babrálta. Nyúzottnak és elcsigázottnak látszott. - Az *Ombra della Mattina* különleges erővel bír. Ezért nem beszélünk róla kívülállóknak.

- Miféle erővel?

- Azok, akik nem Casalleonóban születtek, nem tudják megérteni. Még közülünk sem hisznek benne mindannyian. Akkor még mi is nevettünk rajta, amikor anyánk elmesélte a szobor történetét. - Giulia végre Isabelre nézett. - Három évvel ezelőtt az *Ombra della Mattina* eltűnt, s azóta egyetlen nő sem képes teherbe esni a városban és annak harminc kilométeres körzetében.

- Három év alatt senki nem esett teherbe?

- Csak azok, akiknek a gyermeke nem a városban fogant meg.

- S te tényleg azt hiszed, hogy ezért az eltűnt szobor a felelős?

- Vittorio és én egyetemet végeztünk. Mit higgyünk, hallgassunk vagy ne a józan eszünkre? De a tények még tények maradnak... Csak azok a nők voltak képesek teherbe esni, akik Casalleone határain kívül fogantak meg, s ez nem mindig olyan egyszerű.

Isabel végre megértette. - Ezért utaztál mindig Vittorio után. Gyereket szeretnétek.

Giulia a kezét tördelte az ölében. - A barátaink, Cristina és Enrico, akik szeretnének egy második gyereket, estéről-estére a nonnára hagyják a lányukat, hogy elmehessenek a városból. Sauro és Tea Grifasi elutaznak vidékre, hogy a kocsiban szeretkezzenek, aztán hazajönnek. Anna is ezért szomorú. Bernardo és Fabiola nem tudják megajándékozni unokával.

- A gyógyszerháros terhes. Láttam.

- Hat hónapig lakott Livornóban. A férje minden este ingázott. Most válnak. - Giulia megdörzsölte a szemét. A csattanó még hátra volt. - Az öreg Paolo lopta el a szobrot.

- Paolóról az a hír terjedt el, hogy nem szerette a gyerekeket - magyarázta Isabel Rennek aznap este, miközben ott álltak a konyhában, s egy nedves ronggyal a gombáról törölgették a földet. - Nem szerette, ha zajongtak, és kifogásolta, hogy a gyerekek iskoláztatására sokat kell költeni.

- Az én emberem. Szóval úgy döntött, csökkentti a város gyermekeinek számát, és ellopta a szobrot. Teljesen elment az eszed, hogy te ezt elhiszed?

- Giulia igazat beszélt.

- Nem kétlem. Azt nem tudom felfogni, hogy komolyan veszed a szobornak tulajdonított erőt.

- Isten útjai kifürkészhetetlenek. - Ren óriási rendetlenséget csapott a konyhában, mint mindig, s Isabel nekilátott letakarítani a pultot.

- Kímélj meg ettől.

- Mióta a szobor eltűnt, senki nem esett teherbe Casalleonében.

- Mégsem érzek leküzdhetetlen vágyat, hogy kidobjam az óvszereidet. Nem sérti ez a tudományos érzékenységedet egy kicsit?

- Egyáltalán nem. - Isabel a mosogatóhoz vitt egy halom piszkos edényt. - Alátámasztja, amit eddig is tudtam. Hogy az elme csodálatos dolog.

- Azt mondd, hogy tömeghisztéria tört ki a városban? A nők azért nem esnek teherbe, mert azt hiszik, hogy nem tudnak teherbe esni?

- Nem elképzelhetetlen.

Ren elmosolyodott és lehajolt, hogy egy csókot nyomjon Isabel orrára, de onnan letévedt a szájára, arról a mellére, s több perc eltelt, mire levegőhöz jutottak. - Főzz - mondta Isabel erőtlenül. - Erre a gombára vártam egész nap.

A férfi felnyögött és fogta a kését. - Meg kell hagyni, többet kiszedtél Giuliából, mint én Vittorióból. De a szobor három évvel ezelőtt tűnt el. Miért vártak mostanáig, hogy Paolónál kezdjék el keresni?

- A város lelkésze a parókián tartotta a szobrot... - Nem csodálatos, ahogy megfér egymással a pogányság és a kereszténység?

- Mindenki tudta, hogy ott van, de a helyi hatóságok szemet hunytak felette. Paolo éveken át dolgozott a templomban, de csak néhány hónappal ezelőtt, amikor meghalt, hozták vele összefüggésbe a szobor eltűnését. Eszébe jutott az embereknek, mennyire nem szerette a gyerekeket.

- Nagyon gyanús - forgatta Ren a szemét.

- Marta mindig védte. Szerinte Paolo jó apja volt a lányának. Évekkel ezelőtt még az Államokba is elutazott, hogy megnézzé újszülött unokáját. Voltak, akik visszakoztak és újabb történetek kaptak szárnyra.

- Gyilkosság?

- Semmi véres. Egy nappal az érkezésem előtt Anna ideküldte Giancarlót, hogy tűntessen el egy kupac törmelék a régi fal mellől. S mit gondolsz, mit talált, amikor véletlenül elmozdított egy követ?

- Lélegzetviassafojtva várom.

- A szobor márványtalapzatát. Ugyanazt, ami aznap tűnt el, hogy a szobrot ellopták. A város felbolydult. Eltervezték, hogy lebontják a falat, de homokszem került a gépezetbe.

- Te.
- Pontosan.
- Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha kezdettől fogva megmondják az igazat.
- Kívülállóok vagyunk, miért bíztak volna bármelyikünkben is? Különösen benned.
- Kösz.
- Mi értelme lett volna megtalálniuk a szobrot, ha mi világgá kürtöljük? - érvelt Isabel. -

Az egy dolog, hogy a helyi hatóságok eltúrték, hogy egy felbecsülhetetlen értékű etruszk szobor álljon egy parókiában, de más hivatalnokok nem lettek volna ilyen gavallérok. Mindenki attól félt, hogy a szobor az Ombra della Sera mellett fogja végezni egy üvegvitrinben Volterrában.

- Ott lenne a helye. - Ren szétnyomott egy cikkely fokhagymát.
- Paolo építette a falat, ő hagyta ott a törmeléket is. - Nem megdönthetetlen bizonyíték. De

ha a szobor nincs a falban, akkor hol van?

- A házban nincs - felelte Isabel. - Anna és Marta a pincétől a padlásig átkutattak mindent. Fontolóra vették, hogy felássák a kertet, de Marta azt mondta, észrevette volna, ha Paolo ott rejtett volna el valamit, s nem engedte. Számos hely van a fal mellett vagy az olajfaligetben vagy a szőlőskertben, ahol áshatott egy gödröt és elrejtette benne a szobrot. Javasoltam Giulianak, hogy szerezzenek egy fémdetektort.

- Kezd tetszeni a dolog.
- Helyes. - Isabel levette a törülőkendőt, amit a derekára kötött. - Mára elég a beszédből.

Kapcsold ki a sütőt és vetkőzz.

Ren felszisszent és elejtette a kést. - Majdnem elvágtam az ujjam.

- Még jó, hogy csak az ujjad. - Isabel elmosolyodott és elkezdte kigombolni a blúzát. - Ki mondja, hogy nem vagyok spontán?

- Én nem. Rendben, már kapok levegőt. - A férfi a nyitott gombokat bámulta. - Hány óra?

- Majdnem nyolc.

- A fenébe. Mindjárt itt vannak a vacsoravendégek. - Ren Isabel felé nyúlt, de ő összehúzta a szemöldökét és kitért előle.

- Azt hittem, Vittorio és Giulia lemondták a ma estét.

- Meghívtam Harryt.

- Nem is kedveled Harryt. - Isabel újabb lépést hátrált és begombolta a blúzát.

Ren felsóhajtott. - Honnan veszed? Remek fickó. Nyitva hagynál egy párat? Tracy is jön.

- Meglep, hogy elfogadta a meghívást. Ma rá se nézett Harryre.

- Nem mondtam meg neki, hogy Harry is itt lesz.

- Szép estének nézünk elébe.
- Tracy reggel óta kerüli Harryt. Szegény fickó kissé ideges.
- Ő mondta?
- A férfiak összetartanak. Nekünk is vannak érzéseink.

Isabel felvonta a szemöldökét.

- Rendben, lehet, hogy egy kicsit kétségbe van esve, és én vagyok az egyeden, akivel beszélni tud. Teljesen hülye a nőkhöz, és ha nem segíték nekik, örökre itt maradnak.

- Ez a teljesen hülye tizenegy év óta házas és öt gyermek apja, míg te...

- Támadt egy ötletem, ami neked is tetszeni fog. Ennek az ötletnek egyébként semmi köze Briggsék harcához, ha csak az nem, hogy meg kell szabadulnunk tőlük, hogy véghezvigyük.

- Miféle ötlet? - Isabel lehajolt, hogy felvegyen néhány gombadarabot, amit a férfi a földre ejtett.

- Egy kis szexuális jelmezes dráma. De szükségünk van a villára, hogy hiteles legyen az alakítás, ami azt jelenti, hogy az egész családnak és az összes bébi-szitternek el kell tűnnie.

- Jelmezes dráma? - Isabel hagyta, hogy a gombadarabok visszahulljanak a földre.

- Szexuális jelmezes dráma. Éjszaka játszódik. Gyertyák égnek. Ha szerencsénk van, villámlik és mennydörög. A gátlástalan Lorenzo herceg szemet vet egy bátor parasztlányra a faluból, egy lányra, aki már nem fiatal...

- Hé!

- De ettől csak még vonzóbb a férfi számára.

- Helyes.

- A parasztlány messze földön híres erkölcsösségéről és dolgosságáról, ezért visszaveri a herceg közeledéseit annak ellenére, hogy ő a legjóképűbb nemes a birodalomban. Mit a birodalomban, egész Itáliában.

- Csak Itáliában? Esélye sincs.

- Említettem már, hogy Lorenzo herceg a legokosabb nemes is a birodalomban?

- Ó, igen, ez határozottan bonyolítja a dolgot.

- Mit tehetett mást, mint hogy megfenyegette, felgyújtja az egész falut, ha nem hódol be neki.

- A gazember. A parasztlány természetesen azt válaszolta, hogy inkább megöli magát.

- Amit a herceg egy pillanatig sem hitt, hiszen a jó katolikusok nem lesznek öngyilkosok.

- Ez igaz.

Ren a levegőben hadonászott a késsel. - A darab azzal az éjszakával kezdődik, amikor a parasztlány elmegy a herceg elhagyatott, gyertyafényes villájába. Ez véletlenül ugyanaz a villa, ami a dombtetőn áll.

- Hihetetlen.
- A parasztlány azt a ruhát viseli, amit a herceg küldött neki délután.
- Látom a lelki szemeim előtt. Egyszerű és fehér.
- Tűzpiros és kihívó.
- Amitől csak még inkább szembetűnő a lány erkölcsi tisztasága.
- A herceg nem vesztegeti az időt bevezetővel. Felcipeli az emeletre...
- A karjába veszi és felviszi.
- A parasztlány nem éppen pehelykönnyű, de feljutnak valahogy. Amint a hálósobába érnek, a herceg megparancsolja a lánynak, hogy vetkőzzön le lassan... ő pedig nézi.
- Természetesen a herceg is levetkőzik közben, mivel a villában nagyon meleg van.
- A hálósobában pedig főként. Említettem már, milyen jóképű?
- Azt hiszem, igen.
- Eljön az idő, hogy a lány behódoljon neki.
- Érzem, hogy ez a rész nem fog tetszeni.
- Azért mert mindig te akarsz irányítani.
- S egészen véletlenül, a parasztlány is.

Ren bólintott. - Éppen amikor a herceg készenáll, mit pillant meg a lány a szeme sarkából? Egy bilincset.

- Volt bilincs a tizennyolcadik században?
- Béklyó. Egy béklyó hever a keze ügyében.
- Kapóra jön.
- Miközben a herceg vágytól csillogó tekintete máshová tapad - Ren Isabel mellére szegezte saját vágytól csillogó tekintetét -, a lány megragadja a béklyót és rákattintja a...
- Kopogtam, de senki nem válaszolt.

Szétrebbentek, s látták, hogy Harry áll az ajtóban nyomorúságos arccal. - Régen mi is csináltuk ezt a béklyós dolgot - morogta. - Remek volt.

- Á. - Isabel megköszönte a torkát.
- Kopoghattál volna - zsémbelt Ren.
- Kopogtam.

Isabel fogott egy üveg bort. - Nyissátok ki. Hozok poharakat.

A férfi alig töltötte ki az italokat, megjelent Tracy. A gyűlölet felborzolta az idegeit, mikor meglátta a férjét. - Ő mit keres itt?

Ren megcsípte az arcát. - Isabel hívta meg. Én mondtam neki, hogy ne tegye, de azt hiszi, ő mindent jobban tud.

Más esetben Isabel megvédte volna magát, de örültekkel volt dolga, így mi értelme lett volna?

- Így a legjobb - jelentette ki Harry. - Úgyis egész nap próbáltam beszélni veled, de elmenekültél.

- Mert elegendő van belőled.

Harry arca megrándult, de nem hátrált meg. - Menjünk ki, Tracy. Csak pár perc. El akarok mondani valamit, négy szemközt.

Tracy hátat fordított neki, átölelte Ren derekát, s a karjára hajtotta a fejét. - Soha nem lett volna szabad elválnom tőled. Istenem, milyen jó szerető voltál. A legjobb.

Ren Harryre pillantott. - Biztos vagy benne, hogy nem akarsz elválni? Mert pillanatnyilag azt kell mondanom, gondold meg.

- Biztos vagyok benne. Nagyon szeretem.

Tracy mint egy levegőbe szimatoló állat, felemelte a fejét, s eldöntötte, hogy amit érez, az bűz.

Harry magába roskadtan Isabelhez fordult, komor tekintete egy olyan férfi benyomását keltette, akinek nem maradt veszténivalója. - Reméltem, hogy megbeszélhetjük kettesben, de nyilvánvaló, hogy ez nem fog sikerülni, s mivel Tracy nem figyel rám, neked mondom el, ha nem bánod.

Tracy figyelt, Isabel pedig bólintott. - Mindenképpen.

- Abban a pillanatban beleszerettem, ahogy az ölembe öntötte az italát. Azt hittem, véletlen volt. Még mindig nem akarom elhinni, hogy nem. A bulin hemzsegték a jobbnál jobbképűbb fickók, akik kezüket-lábukat törték igyekezetükben, hogy magukra vonják a figyelmét, de nekem eszembe sem jutott próbálkozni. Nem azért, mert olyan szép volt, ő a legszebb nő, akit valaha láttam, hanem a kisugárzása miatt. Az energiája miatt. Le sem tudtam róla venni a szemem, s közben féltem, hogy észreveszi. Aztán az ölembe borította az italát, én meg azt sem tudtam, mit mondjak.

- Azt mondta, „az én hibám”. - Tracy hangja elakadt. - Én öntöttem le, és az idióta kért bocsánatot. Már akkor tudnom kellett volna.

Harry még mindig Isabelhez beszélt. - Nem tudtam gondolkodni. Mintha novokaint fecskendeztek volna az agyamba. Mély kivágású ezüstruhát viselt, a haját feltűzte, de néhány

tincs lekunkorodott a nyakára. Még soha nem láttam ehhez foghatót. Hozzá foghatót. - A poharába bámult. - De bármilyen gyönyörű is volt aznap este... - Elvékonyodott a hangja. - Bármilyen gyönyörű is volt... - Nagyot nyelt. - Sajnálom. Képtelen vagyok rá. - Letette a poharát a pultra, s eltűnt a kertajtón át.

Tracy vállt vont, mintha nem érdekelné az egész. - Látjátok, kivel kell élnem? Amikor már kezdem elhinni, hogy van nyelve, magába zárkózik. Akár egy számítógéphez is feleségül mehettem volna.

- Szamárság - jelentette ki Ren. - Egyetlen férfi sem öntené ki a szívét egy volt férj előtt. Egész nap próbálkozott, hogy beszéljen veled.

- Nagy ügy. Én éveken át próbálkoztam.

Isabel a kert felé pillantott. - Harry az a fajta férfi, aki nem szívesen beszél az érzéseiről.

- Mondok egy újat mindkettőtöknek - szólt közbe Ren. - Nincs olyan férfi, aki szívesen beszél az érzéseiről. Punktum.

- Te olyan vagy - tiltakozott Tracy. - Te elmondod, mit érzel, de Harrynek időszakos érzelmi szorulása van.

- Én színész vagyok, többnyire baromságokat beszélek. Harry szeret téged. Csak a vak nem látja.

- Akkor én vak vagyok, mert nem látom.

- Igazságtalan vagy - mondta Isabel. - Tudom, hogy azért, mert megbántva érzed magad, de ez nem helyes. Adj neki egy esélyt, hogy nézőközönség nélkül elmondhassa, mi nyomja a lelkét. - Az ajtóra mutatott. - Hallgass az eszedre, amikor meghallgatod, mert a szíved olyan sebzett, hogy arra nem hagyatkozatsz.

- Semmi értelme, nem érted? Azt hiszed, nem próbáltam?

- Próbáld meg még egyszer. - Isabel határozottan az ajtó felé lökte Tracyt.

Tracy makacskodott, de azért kiment.

- Még az előételig sem jutottunk el, és én már legszívesebben mindkettőjüket megfojtanám - fakadt ki Ren.

Harry a fedett lugasnál állt zsebre tett kézzel, szemüvegkeretén megcsillantak a lemenő nap utolsó sugarai. Tracy ugyanazt az ismerős bizsergést érezte, mint tizenkét éve, közvetlenül azelőtt, hogy a férfi ölébe borította az italát.

- Isabel küldött ki. - Tracy maga is hallotta, hogy ellenséges a hangja, de ő ma már egyszer könyörgött a férfinak, s még egyszer nem fog.

Harry kivette a kezét a zsebéből, a lugasnak támaszkodott, s nem nézett Tracyre. - Amit mondtál... csak egy újabb ködösítés volt? Az, hogy kövér vagy és terhességi csíkjaid vannak, miközben nagyon jól tudod, hogy napról-napra szebb leszel? Az, hogy azt mondom, nem szeretlek, amikor ezerszer elmondtam, mit érzek?

Gépiesen ömlöttek belőle a szavak. - Szeretlek, Tracy. - Érzelmek nélkül. - Szeretlek, mert... - Csak. - Szeretlek, Tracy.

- Mondani és meggyőzni nem ugyanaz.

A férfi lassan felé fordult. - Soha nem az én szerelmem volt kérdéses. Kezdetől fogva a tiéd.

- Az enyém? Én csíptelek fel! Ha rajtad múlt volna, sosem ismerjük meg egymást. Én láttalak meg, én rohantalak le és csavartam el a fejed.

- Nem voltam olyan nagy szám!

Harry soha nem kiabált, s Tracy nem tudott megszólalni a döbbenettől.

A férfi otthagya a lugast. - Gyerekeket akartál. Számodra nem én voltam a fontos. Csak az, hogy gyerekeid legyenek. Engem csak azért akartál, hogy az apjuk legyek. Valahol a tudatalattimban mindig tudtam, hogy erre ment ki a játék, de becsaptam magam. Nem is volt nehéz, amíg még csak Jeremy és Steffie volt meg. Amikor Brittany megszületett, még el tudtam hitetni magammal, hogy kettőnkéről szól, hogy magam miatt kellek neked. Ha nem jött volna Connor, s te nem egy olyan macska mosolyával az arcodon járkáltál volna, ami épp most falt fel egy kanárit, talán tovább ámítottam volna magam. De minden csak a terhességért és a gyerekekért volt. Próbáltam lenyelni és úgy tenni, mintha én lennék életed nagy szerelme, és nem csak a spermaforrásod, de egyre nehezebben ment. Minden reggel, amikor rád néztem, azt kívántam, hogy úgy szeress, ahogy én téged, de te észre sem vettél. Igazad van. Magamba zárkóztam. Nehogy beleőrüljek. De amikor most teherbe estél, és majd kibújtál a bőrodból örömdben, már nem tudtam tettetni magam. Akartam, de nem tudtam. Egyszerűen... - A férfi hangja elakadt. - ... nem tudtam.

Tracy megpróbálta felfogni, de túl sok egymásnak ellentmondó érzelem kavargott benne ahhoz, hogy tisztán lásson. Megkönnyebbülés. Düh, amiért Harry olyan korlátolt volt. S öröm. Ó, igen, öröm, hogy mégis veszve minden. Nem tudta, hol kezdje. - Mi van a fogkrémmel?

Harry úgy nézett rá, mintha Tracy minden átmenet nélkül meghibbant volna. - Fogkrém?

- Mindig elfelejtetek fogkrémet venni. Az örületbe kergetlek azzal, hogy elveszítem a kulcsomat. Azt mondtad, hogy ha még egyszer elrontok egy csekket, elveszed tőlem a csekkfüzetem. S emlékszel arra a horpadásra a lökhárítódon, amiről azt hitted, hogy akkor történt, amikor Jeremyt elvitted Little League-be? Én csináltam. Connor behányt a kocsimba, nem volt időm kitakarítani, elvittem a tiédet, Brittanyval kiabáltam a Target parkolójában, s nekitoltam a bevásárlókocsit a lökhárítónak. Ehhez mit szólsz?

Harry pislogott. - Ha készítenél bevásárló listát, nem felejteneél el fogkrémet venni.

Jellemző volt Harryre, hogy nem értette meg. - Soha nem fogok bevásárló listát írni, soha nem fogom tudni, hova tettem a kulcsomat, soha nem fogok megjavulni.

- Tudom. Azt is tudom, hogy ezer férfi van, aki szívesen sorba állna neked fogkrémért és hagyná, hogy behorpaszd a lökhárítóját a bevásárlókocsiddal.

Talán mégis megértette.

Isabel azt mondta Tracynek, az eszére hallgasson, ne a szívére, de ez nem volt olyan könnyű Harry Briggsszel kapcsolatban. - Tudtam, hogy jó apa leszel, s lehet, hogy ezért szerettem beléd. De akkor is szeretnélek, ha egy gyerekünk sem lenne. Benned minden megvan, ami belőlem hiányzik. Nem azért akartam több gyereket, mert te nem vagy elég jó nekem. Azért akartam, mert annyira szeretlek, hogy másokban is látni akartalak.

Harry szemében remény csillant, de továbbra is szomorú maradt. Tracy rájött, hogy a férfi bizonytalansága mélyebbről fakad, mint az övé. Mindig is a férjét tekintette a legokosabbnak a világon, ezért nem könnyen emésztette volna meg a gondolatot, hogy ő még nála is okosabb. - Ez az igazság, Harry. Minden szó igaz.

- Nehéz elhinni. - A férfi majd felfalta a szemével Tracyt, noha minden pórusát ismerte. - Nézz ránk. Mellettem tucatszor elmehetnél az utcán, észre sem vennél. Te viszont... a férfiak nekimennek a postaládának, ha meglátnak.

- Soha nem ismertem senkit, aki ennyit foglalkozott volna a külsőségekkel. - Tracy megfélemezett róla, hogy az eszével gondolkodjon. - Nekem tetszik, ahogy kinézel. Órákon át tudnák bámulni. Régen a galaxis legvonzóbb férfijának a felesége voltam, s megkeserítettük egymás életét. Igazad van, bármelyik férfit felszedhettem volna azon a bulin, de egyikhez sem vonzódtam. S amikor az öledbe öntöttem azt az italt, meg sem fordult a fejemben, hogy a gyermekeim apja leszel.

Tracy érezte, hogy a férfiban kezd engedni a feszültség, de még nem fejezte be. - Egyszer én is megöregszem, s ha látnád a nagymamámat, tudnád, hogy nyolcvanéves koromra talán olyan csúnya leszek, mint a bűn. Nem fogsz szeretni akkor? Neked csak a külső számít? Mert ha igen, nagyobb bajban vagyunk, mint gondoltam.

- Természetesen nem. Én nem... soha...

- Visszatérve a ködösítésre. Mindig azt hittem, hogy kettőnk közül te vagy az, aki tisztán lát, de hozzám képest úgy látszik, csak a sötétben tapogatózol.

Harry elmosolyodott, s Tracy rájött, végre megértette. Szerette volna lecsókolni a férfi arcáról a félelmet, de ő is rettegett, s a baj sokkal nagyobb volt köztük annál, hogy egy csókkal el lehessen intézni. Nem akarta a házassága hátralévő részét azzal tölteni, hogy a szerelmét bizonygatja Harrynek. Az sem volt ínyére, hogy a férfi ilyen fontosnak tartotta a megjelenését. Az arcon, amit annyira szeretett, máris az öregedés jelei mutatkoztak. Mit fog szólni Harry, ha az egész testére áttérjednek?

- Ennyi év házasság után azt hittem volna, hogy jobban ismerjük egymást.

- Én nem tudok így élni. Bármilyen is okozza kettőnk közt a nézeteltérést, egyszer s mindenkorra meg kell oldani.

- Nem tudom, hogyan.

- Egy jó házassági tanácsadóval. Minél hamarabb beszélünk eggyel, annál jobb. - Tracy lábujjhegyre állt, megcsókolta a férfit, és a parasztház felé fordult. - Isabel! Ki tudnál jönni egy percre?

Isabel és Ren kint feküdtek egy vastag paplanon, ami hideg éjszakákon felmelegítette őket. Isabel felnézett a liliomfán függő gyertyatartóban sercegő gyertyákra. Ren a hajába suttogott.

- Nehéz vagyok?

- Egy perc. - Furcsa, de egyáltalán nem zavarta, hogy Ren alatt feküdt. Sőt, biztonságban érezte magát ezzel a veszélyes férfival.

- Csak hogy tisztázzuk azt a régi szexuális kudarcunkat... Azt hiszem, bizton állíthatjuk, hogy feledtetni tudtam. - A férfi legördült róla.

Isabel elmosolyodott. Felkönyökölt, s ujjával a férfi mellkasára rajzolgatott. - Még életemben nem ettem ilyen finom gombás spagettit.

- Még jobb lett volna egy órával korábban. Hónapok óta veszekednek. Nem értem, miért pont ma találták ki, hogy házassági tanácsadásra van szükségük.

- Nem vagyok házassági tanácsadó.

- De még mennyire nem. Megesketted őket a gyerekeik életére, hogy nem fognak lefeküdni egymással.

- Neked ezt nem lett volna szabad hallanod.

- Nem vagyok süket, a szomszédos szobában voltam.

- A testi kommunikációjuk jól működik, a nyelvire kell koncentrálniuk. Boldognak látszottak a vacsoránál, nem?

- Amennyire két ember boldog lehet, akik tudják, hogy nem egyhamar fognak testi örömhöz jutni. S nem gondolod, hogy a lista, amit összeállítasz velük, csak még jobban összezavarja a dolgokat?

- Majd meglátjuk. Egy dolgot nem említettem, s azt hiszem, örülni fogsz neki... - Isabel rágni kezdte a férfi vállát, nem azért, hogy manipulálja, bár ez is közrejátszott benne, hanem mert ott volt előtte, s nagyon ínycsiklandozónak tűnt. - Egy időre összeköltözünk.

Ren csak annyira emelte fel a fejét, hogy gyanakvóan végigmérje. - Mielőtt táncra perdülnék, hallhatnám a többit is?

A gyertyatartó lengedezett a fejük felett a gyenge szélben. - Holnap reggel átköltözöm a villába. Csak pár napra.

- Jobb ötletem van. Ideköltözöm én.

- Igazság szerint...

- Nem! - Ren olyan gyorsan ült fel, hogy majdnem feldöntötte Isabelt. - Mondd, hogy nem ajánlottad fel ennek a két idegbetegnek a kisházat.

- Csak pár napra. Magányra van szükségük.

- Nekem van szükségem magányra. Nekünk van szükségünk magányra. - Ren visszahanyatlott a paplanra. - Megöllek. Isten bizony. Ezúttal megteszem. Van fogalmad róla, hányféleképpen tudom elvenni egy ember életét?

- Biztosan sokféleképpen. - Isabel lecsúsztotta a kezét a férfi hasára. - De remélem, hogy sokkal kellemesebb dologra összpontosítod az energiádat.

- Olcsó vagyok, de nem könnyű préda.

- Pedig úgy tűnik. - Isabel lejjebb barangolt az ujjával, míg egy igazán érzékeny pontot nem talált.

A férfi felnyögött. - Rendben, olcsó vagyok és könnyű préda. De ezúttal menjünk be az ágyba. - Megfogta Isabel fejét, mikor az a hasára szorította az ajkát. - Határozottan szükségünk van egy ágyra.

Isabel az orrával becézte a férfi köldökét. - Egyetértek.

- Az örületbe kergetsz, doki. Ugye tudod?

- Pedig még nem ismered, milyen, amikor erkölcstelen vagyok.

Ren a következő napot azzal töltötte, hogy megpróbálta lebeszélni Tracyt és Harryt, hogy átköltözzenek a parasztházba, de nem járt szerencséivel. Csak akkor érzett elégedettséget, amikor véletlenül kihallgatta Isabel utolsó tanácsait.

- Ne felejtsetek el - mondta, mikor Ren belépett abba a helyiségbe a villában, aminek az ő dolgozószobájának kellett volna lennie. - Semmi szex. Előbb még sok problémát meg kell oldanotok. Ezért ajánlottam fel nektek a parasztházat. Esténként zavartalanul átbeszélhetitek a gondjaitokat.

Ren visszalépett a folyosóra, de még látta, hogy Tracy vágyakozó pillantást vett Harry felé. - Neked fogalmad sincs, milyen nehéz - mondta Tracy. - Nem gondolod, hogy...?

- Nem. A szex elkendőzi a problémáitokat. Könnyebb rámaszni valakire, mint beszélgetni vele.

Ren arca megrándult. „Rámaszni.” Miért kell Isabelnek így fogalmaznia? Alig két héttel ezelőtt még úgy beszélt a szexről, mint valami szent dologról, de azóta szabadosabb lett. Nem mintha Ren panaszkodott volna. Szerette Isabel fogékonyságát. Szerette, hogy Isabel örömet talált benne, örömet talált az együttléteikben. De volt valami a viselkedésében, ami bökni kezdte a csőrét.

Tudta, hogy ésszerűtlen, amit gondol. Talán lelkiismeret-furdalása volt. Bosszantotta, hogy nem szólt Isabelnek a változtatásokról az Éjféli gyilkos forgatókönyvében, s az hogy emiatt lelkiismeret-furdalást érzett, még jobban bosszantotta. Isabelnek semmi köze nem volt a karrierjéhez semmi köze nem volt hozzá. Ő hozta a szabályokat, s igaza volt, mint mindig. Ez csak szex.

Kihasználták egymást. Kihasználta Isabelt, hogy társasága, szórakozása legyen. Kihasználta, hogy segítsen neki Tracyvel kapcsolatban, és enyhítse a Karli miatti büntudatát. S persze kihasználta, hogy lefeküdhessen vele, de ez Isabel könyvében nem volt bűn.

A fenébe, nem akarta megbántani, hiszen már hosszabb volt a bűnlajstroma, mint azt Isabel gondolta volna - kábítószeres, nők, akikkel érzéketlenül bánt. Néha, amikor Isabel azzal az ártatlan szemmel nézett rá, szerette volna megmondani neki, hogy ő nem az a fajta jó fiú, de egy szót sem szólt, mert önző gazember volt és nem akarta, hogy Isabel elmenjen. Még nem. Amíg meg nem kapta, amit akart, és el nem tudta engedni.

Egy biztos volt: mielőtt Isabel tudomást szerez az új forgatókönyvről és Kaspar Street kislányok iránti ferde vonzalmáról, ki fog sétálni az ajtón, de mielőtt odaér, a nyakába zúdítja mind a négy alaptörvényt.

Vacsora után Tracy közölte a gyerekekkel, hogy Harry és ő csak reggel mennek vissza a villába, s ha bármire szükségük van éjjel, Marta majd gondoskodik róluk. Ren az este hátralévő részében bosszankodott. Olyan hálósobában szeretett volna aludni Isabellel, aminek az ajtaja előtt nem settenkedett fél tucat ember. Isabel azonban kimentette magát azzal, hogy jegyzeteket ír az új könyvéhez.

Ren a dolgozószobájába ment és megpróbált dolgozni Street figuráján, de nem tudott koncentrálni. Súlyozott, aztán játszott egy ideig Jeremy Game Boyával. Később sétált egyet, de ez sem oldotta szexuális feszültségét. Végül feladta és lefeküdt, de csak a párnáját csapkodta és az idősebb Briggseket szidta, akik bevackolták magukat a kisházba az ő helyükre.

Nagy nehezen elaludt, de nem sokára arra ébredt, hogy egy meleg test bújik hozzá. Épp ideje volt. Szerette simogatni Isabel meztelen bőrét, miközben ő aludt. Elmosolyodott, közelebb húzta magához, de valami nagyon nem stimmelt. Kipattant a szeme, felült és elkiáltotta magát.

Brittany arca ráncokba szaladt. - Kiabáltál. Miért kiabáltál? - Anyaszült meztelenül feküdt a takarón.

- Nem aludhatsz itt! - reccsent rá Ren.

- Zajt hallottam. Megijedtem.

Fele annyira sem, mint Ren. Ki akart ugrani az ágyból, aztán eszébe jutott, hogy nem csak Brittany meztelen. Fogta a takarót és a dereka köré tekerte.

- Álmos vagyok - tiltakozott a kislány.

- Hol a hálóinged? Mindegy. - Ren olyan szorosan tekerte rá a lepedőt, hogy Brittany úgy nézett ki, mint egy múmia, aztán felnyalábolta.

- Hova megyünk?

- Egy jó tündérhez. - Ren megbotlott a takaróban és majdnem elejtette a kislányt. - A fenébe!

- Azt mondtad...

- Tudom, mit mondtam. S ha megismétled, leesik a nyelved. - Valahogy sikerült kiprélésődnie az ajtón és anélkül eljutnia a folyosón Tracy régi szobájáig, hogy leesett volna róla a takaró, de akkora zajt csapott, hogy Isabel felébredt.

- Mi...?

- Fél, meztelen és a tiéd. - Ren leejtette Brittanyt Isabel mellé.

- Ki az? - dugta ki a fejét Steffie Isabel másik oldalán. - Brit'ny?

- Aput akarom! - nyafogta Brittany.

- Minden rendben, kicsim. - Isabel haja kócos volt. Ren még soha nem találkozott olyan nővel, aki ennyire ne lett volna tudatában a szexuális kisugárzásának, bár sok férfinak sem tűnt fel. Nem úgy Vittorio testvérének, a mézesmázás dr. Andreának. Egy percig sem tudta megtéveszteni Rent, amikor beállított azzal az ürüggyel, hogy megmondja Isabelnek, megvannak a fémdetektorok. Szoknyapecér.

Isabel hálóinge lecsúszott az egyik válláról, s láthatóvá vált mellének domborulata, annak a mellnek, aminek pont ebben a pillanatban Ren kezében kellett volna lennie. Isabel a férfi takarója felé bökött. - Szép szoknya.

Ren visszanyerte méltóságát. - Reggel majd beszélünk.

Miközben visszafelé ment a szobájába, emlékeztette magát, hogy elrejtőzni jött Olaszországba. Ehelyett partit adott a házban.

A helyzet hajnal előtt csak súlyosbodott. Szétfeszítette a szemhéját és látta, hogy egy láb lóg ki a szájából. Nem az övé.

Egy lábujjacska furakodott be az ajkai közé. Megrándult az arca és megpróbált megfordulni, ám ekkor a másik láb állon vágta. Ekkor érezte meg a nedves foltot a csípője alatt.

Pelenkás Fiú közelebb húzódott hozzá. Ennyit arról, hogy Marta majd gondoskodik este a gyerekekről. Ren mérlegelte a lehetőségeit. Ha felébreszti a kisfiút, zűrzavar támad, amit a háta közepére nem kívánt - megnézte az órát - hajnali négykor. Beletörődve egy szárazabb területre húzódott, és kényszerítette magát, hogy visszaaludjon.

Néhány óra múlva valami beledöfött a mellkasába. - Apát akarom!

A szemhéjain át beszűrődő fényből látta, hogy reggel van, de nem régóta. Hol a pokolban lehetett Marta? - Menj vissza aludni - morogta.

- Anyut akarom!

Ren megadta magát a sorsnak, kinyitotta a szemét és végre megértette, miért vállalják ezeket a megpróbáltatásokat a szülők. Pelenkás Fiú olyan aranyos volt, mint egy angyal. Sötét fürtjei a fejére tapadtak, arcán rózsafoltok ütköztek ki az alvástól. A lepedő gyors átvizsgálása nem mutatott újabb nedves foltokat. Ami csak azt jelenthette...

Ren kipattant az ágyból, magára kapott egy rövidnadrágot, s megfogta a gyereket. Connor döbbszerűen feljajdult. Ren a fürdőszobába vitte, mint egy krumpliszákot.

- Jeremyt akarom!

Óvatosan levette a pelenkát, megnézte, aztán kinyitotta a spalettát és kidobta az ablakon. - Pisi idő. - Lemutatott a vécére. - Ide kell.

Connor lebiggyesztette alsó ajkát, s pont úgy nézett ki, mint az anyja házasságuk alatt majdnem mindig. - A vécé rossz.

- Engem nem érdekel.

Connor arca eltorzult. - Anyut akarom!

Ren felcsapta az ülőkét. - Végezd el a dolgod, aztán beszélünk.

Connor rámeredt.

Ren a legszívtelenebb pillantással nézett vissza rá. Connor a kádhoz sétált és bemászott. Ren karba tette a kezét és az ajtófélfának támaszkodott. Connor a csappal játszott. Ren megvakarta a mellét. Connor kezébe vette a szappant.

Ren a körmét vizsgálta. - Én egész nap ráérek, kemény fiú.

Connor egy ideig a szappant nézte, aztán letette és belepisilt a kádba.

- Ez tilos! - Ren megragadta a hóna alatt és a vécé elé állította. - Itt. Most.

Connor a nyakát tekergette, hogy felnézzen rá.

- Hallottad. Fiú vagy vagy lány?

Connor alaposan meggondolta. Az orrát túrta, a köldökét vizsgálta. Aztán belepisilt a vécébe. Ren elvigyorodott. - Ez az, pajtás.

Connor elmosolyodott, futásnak eredt az ajtó felé, aztán megtorpant. - Kaki!

- Ó, ember... biztos?

- Kaki!

- Ez egyáltalán nem hiányzott. - Ren felemelte a kisfiút, lehajtotta az ülőkét és ráültette.

- Kaki!

De milyen...

Amikor a fiú végzett, Ren a csap alá tartotta egy ideig, aztán visszament a hálósobába, ahol keresett egy biztostűt és egy kisebb fürdőnadrágot. Ráadta a gyerekre, amennyire tudta, aztán összehúzott szemöldökkel ránézett. - Ez az enyém, és ha belepisilsz, megbánod. Megértetted?

Connor a szájába dugta a hüvelykujját, lehajtotta a fejét, hogy szemügyre vegye a fürdőnadrágot, aztán elégedetten kuncogni kezdett.

A nadrág száraz maradt.

A következő napok eseménytelenül teltek. Harry és Tracy reggel megjelentek, hogy gondjaikba vegyék a gyerekeket. Isabel és Ren a délelőtt egy részét a parasztháznál töltötték, ahol segítettek a többieknek abban a fáradtságos munkában, amit a terület fémdetektorokkal való átvizsgálása jelentett. Isabel aztán visszavonult a laptopjával.

Ren visszatért a villába, ahol Jeremy mindig ott sündörgött körülötte. A kisfiú soha nem szólt egy szót sem, de Rennek nem tartott sokáig, hogy rájöjjön, harcművészeti fogásokat akar tanulni tőle. Jeremy okos volt, s Ren nem bánta. Harry és Tracy általában Isabellel konzultáltak, de ha hamar végetért a tanácsadás, Harry szíves-örömeest csatlakozott hozzájuk. Ren élvezettel nézte, ahogy Jeremy átadja apjának a tudását.

Néha elgondolkodott, mennyire más lett volna az élete, ha olyan ember az apja, mint Harry Briggs. Bármennyire sikeres lett is, nem sikerült kivívnia az apja elismerését. Egy színész,

különösen egy filmsztár túl közönséges, túl otromba volt az ő ízlésének - mindez annak az embernek a szájából, aki Ren revütáncos, kábítószeres anyjának a férje volt.

Szerencsére Ren már évek óta nem adott az apja véleményére. Mi értelme lett volna egy olyan ember elismeréséért küzdenie, akit soha nem tisztelt?

Anna a nyakára járt, hogy tartsanak fiestát a szüret után. Ren alig három hetet töltött Olaszországban. A jövő héten Rómába kell utaznia, hogy pár napra találkozzon Jenksszel, rá néhány héttel pedig kezdődik a forgatás. Nem beszélt róla Isabelnek - sem a római utazásról, sem arról, hogy meddig marad még a villában -, ő pedig nem kérdezte. Miért tette volna? Mindketten tudták, hogy a kapcsolatuk tisztavirág-életű.

Talán elhívja magával. Isabel szemével látni az ismerős helyeket neki is új élményt jelentene. De nem hívhatja el. A világ összes álruhája sem tudná megmenteni attól, hogy egy szemfüles paparazzo észre ne vegye őket, s ha meglátják vele, Isabel még azt a kevés jóhírért is elveszti, amije maradt.

Arról sem szabadott megfélekeznie, hogy Isabel különben sem menne el vele, ha rájön, miről szól valójában az Éjféli gyilkos.

Ismét felbosszantotta magát. Isabel nem tudta, mit jelent neki ez a szerep, ahogy azt sem volt hajlandó megérteni, hogy nem valamiféle önmagáról kialakított torz kép miatt játssza a rossz fiúkat. Egyszerűen nem tudott azonosulni a hősökkel, s ennek semmi köze nem volt hányattatott gyermekkorához. Nos, nem sok. Egyébként is, mióta van joga ítélkezni felette annak, aki csaló könyvelőket alkalmaz és szemétládákkal jegyzi el magát?

Az is csoda, hogy mostanra még nem hűlt ki a kapcsolatuk, bár nehéz volt bármi hidegre gondolnia Isabellel kapcsolatban. Nem, ha ennek a viszornak vége lesz, nagy lánggal fog kiégni. A gondolat lesújtó volt.

Nem akart ide visszajönni úgy, hogy Isabel nincs itt, mégis azt mondta Annának, hogy szervezze meg a fiestát.

- Ugye te nem úgy gondolod, hogy a terhes nőknek nincs szükségük a szexre? - vádolta Tracy Isabelt. - Mert ha igen, nézd meg jól ezt a férfit, és mondd meg nekem, hogy állhat neki ellent bármelyik nő is, akár terhes, akár nem?

Harrynek sikerült egyszerre látszania boldognak és zavartnak. - Ilyen tapasztalataim nincsenek... de tényleg, Isabel, szükségtelen tovább húzni. Határozottan szükségtelen. Eleget beszélgettünk, és a lista, amit összeállítottunk, sokat segített. Nem is tudtam... nem

gondoltam... - Mosoly terült el az arcán. - Álmomban sem hittem volna, mennyi mindent szeret bennem.

- Nekem pedig fogalmam sem volt, hogy ennyi mindent becsül bennem. Bennem! - Tracy megborzongott az örömtől. - Azt hittem, mindent tudok róla, de csak a felszínt karcolgattam.

- Tartsatok ki még egy kicsit - mondta Isabel. - Miféle házassági tanácsadó vagy te? - torkollta le Tracy.

- Semmilyen. Kezdetől fogva megmondtam. Ti ragaszkodtatok hozzám, nem?

Tracy sóhajtott. - Csak nem akarunk mindent elrontani megint.

- Akkor vitassuk meg a mai listát. Gyűjtöttetek húsz olyan tulajdonságot, amit irigyeltek a másokban?

- Huszonegyet - dicsekedett Tracy. - Én a péniszt is belevettem.

Harry nevetett, megcsókolták egymást, Isabel pedig féltékeny volt. A házasság sok örömet adott, ha valaki túl tudta élni a válságait.

- Gyorsan! Elmentek!

Isabel leejtette a tollát, amikor Ren berontott a villa szalonjába, ahol egy gyönyörű tizenennyolcadik századi íróasztalnál éppen egy New York-i barátjának írt levelet. Mivel a Briggs család épp most indult el Casalleonébe vacsorázni, nem kellett kérdeznie, kihez beszél a férfi.

Fel akarta venni a tollat, de mielőtt elérhette volna, Ren elrántotta az íróasztaltól. A férfi mostanában nagyon szeszélyes volt, az egyik pillanatban mintha legszívesebben kitekerte volna a nyakát, a másokban olyan volt, mint most, eleven ördög. Minél több időt töltött vele, annál inkább érezte, hogyan viaskodik Renben az az én, amilyennek hitte magát és az, amelyik már nem érezte jól magát a rossz fiú bőrében.

A férfi az ajtó felé bökött a fejével. - Indulás. Úgy számolom, két óránk van, amíg visszajönnek.

- Hová?

- A kisházba. Itt túl sokan vannak.

Lerohantak a dombról, be a házba, fel az emeletre. Amikor felértek, Isabel a kisebbik hálószoza felé tuszkolta a férfit. - Tiszta lepedő.

- Nem mintha sokáig az maradna.

Isabel levetkőzött, amíg Ren bezárta az ajtót, behúzta a spalettát és felkapcsolt egy lámpát. A kis teljesítményű égő félhomályba vonta a szobát.

A férfi az éjjeliszekrényre ültette a zsebeit, s megszabadult a ruháitól. Isabel a keskeny ágyon hevert, majd az oldalára fordult, amikor Ren mellé feküdt. A férfi a nyakát cirógatta, és levette róla a karkötőt. - Azt akarom, hogy teljesen meztelen légy. - Isabel mellbimbója megmerevedett a férfi rekedt, követelőző hangjára. Behunyta a szemét, miközben Ren belecsókolt a tenyerébe. - Meztelen, ezt az egyet kivéve...

Ren az éjjeliszekrény felé nyúlt. A következő másodpercben hideg fém kulcsolódott Isabel csuklójára.

Isabel kinyitotta a szemét, s rémülten felsikoltott. - Mit csinálsz?

- Átvesszem az uralmat. - Megfogta Isabel bilincsbe vert és még szabad csuklóját és a feje fölé tolta.

- Azonnal hagyd abba!

- Inkább nem. - Ren átfűzte a láncot a fejtámla egyik rácsán, aztán Isabel másik csuklóját is hozzálakatosolta.

- Az ágyhoz bilincselte!

- Olyan romlott vagyok, hogy néha magam is meglepődöm.

- Ez igazi bilincs.

- FedEx-szel rendeltem. - A férfi végighúzta ajkát Isabel karján a hónalja fölött. Isabel a bilincset rángatta, s libabőrös lett.

- Nem tudod, milyen szabályai vannak a megkötözésnek? - zihálta Isabel, miközben Ren rátalált az egyik mellbimbójára, a szájába vette és megszívta. - Vannak... előírások!

- Sosem törődtem túlságosan az előírásokkal.

Ren továbbingerelte Isabel szegény, védtelen mellbimbóit, de ő nem volt hajlandó addig átadni magát az édes kínzásnak, amíg el nem mondta, amit akart. - Nem lenne szabad igazi bilincset használnod, csak olyat, amit nagyon könnyen ki lehet nyitni. Az a minimum, hogy párnázott legyen. A partnerednek pedig bele kell egyeznie, hogy megkötözd.

- Tényeg? - Ren hátraült a sarkára, széttárta Isabel térdét és lenézett rá.

Isabel megnyalta a száját. - Most mondom. A férfi a fürtjei közé túrt. - Tudomásul vettem.

Isabel az ajkába harapott. - Kutatást végeztem... a doktorimhoz.

- Értem. - A férfi erotikus hangja megremegettette Isabel idegvégződéseit. Úgy érezte, mintha Ren hüvelykujja egy simogató, meleg, nedves toll lenne. - Meg kell egyezni egy jelszóban is... ahhh... ha túl messzire mennénk.

- Rendben. Van is pár ötletem. - Ren abbahagyta a simogatást, Isabel fölé hajolt és a fülébe suttogott.

- Nem lehet szexuális töltetű. - Isabel végighúzta a térdét a férfi belső combján.

- Abban mi a jó? - Ren Isabel mellét kezdte becézni.

Isabel megfogta az ágytámla rácsait. - Olyasmi kell, mint „brokkoli” vagy „karburátor”. Komolyan beszélek, Ren... - Felnyögött, mielőtt visszafoghatta volna magát. - Ha az mondom brokkoli”, az azt jelenti, hogy... aahhh... túl messzire mentél és abba kell hagynod.

- Ha azt mondd „brokkoli”, biztos, hogy abba fogom hagyni, mert kiábrándulok. - Ren otthagya Isabel mellét - Nem tudnád azt mondani „csődör” vagy „bika”? Vagy... - Ismét Isabel fülébe suttogott.

- Ez szexuális. - Isabel megemelkedett egy kicsit, hogy a férfinél dörzsölje a combját. Ren annyira kemény volt hogy beleborzongott. A férfi végigsimított a hónalján és újabb javaslatot tett.

Isabel csuklóján megfeszült a bilincs. - Nagyon szexuális.

- Mit szólsz ehhez? - A férfi suttogása mély dorombolássá vált.

- Ez obszcén.

- Remek. Legyen ez.

Isabel felemelte csípőjét az ágyról. - Az én jelszavam a „brokkoli”.

Ren elhúzódott. Hátraült a sarkára Isabel széttárt lába közé úgy, hogy hozzá se érjen és várt. Szeme ördögien csillogott, de így is beletelt pár másodpercbe, míg Isabel rájött, mit akar. Mikor tanulja már meg befogni a száját? Próbálta összeszedni a méltóságát, ami a jelenlegi kitárulkozott helyzetében nem volt könnyű. - Figyelmen kívül hagyhatod.

- Biztos?

Hát nem egy öntelt fráter? - Biztos.

- Ha nem vetted volna észre, meztelen vagy, ágyhoz bilincsel, menekülésre képtelen, akit mindjárt megerőszakolnak.

Isabel felhúzta a térdét. - Ühüm.

Ren a selymes fürtök között barangolt, élvezte a látványt.

- Tudod, én nem csak nők bántalmazásával keresem a kenyerem. Mindenre fenyegetést jelentek, aki az igazságot, az igazságszolgáltatást és az amerikai utat testesíti meg. Csak egy zöltség tud megvédeni tőlem.

Isabel széjjelebb tette a lábát, hogy megmutassa, nem egészen védtelen. Ugyanakkor ígéretet tett magának, hogy amint ennek vége, nem nyugszik addig, amíg ő is bilincsbe nem veri Rent. Ha nem csal a megérzése, a férfi nem fog nagyon tiltakozni.

- Értem, mit akarsz mondani. - Ren ujja Isabelbe csusszant. - Most maradj nyugton, hogy megerőszakolhassalak.

Meg is tette. Mesterien. Előbb az ujjaival, aztán a testével. Főlé heveredett és belehatolt. Addig kínoztá, amíg Isabel könyörögni nem kezdett. Pedig még soha nem érzett ilyen biztonságot, ilyen gyönyört. Rabja lett a férfi érintésének.

- Még ne, drágám. - Ren még egyszer szenvedélyesen megcsókolta és mélyebbre hatolt benne. - Még nem vagyok kész.

Dehogynem. A férfi izmai megfeszültek, mintha ő lett volna megbilincselve. Még mélyebbre merült Isabel combjainak bőséjében. Isabel átkulcsolta Ren derekát a lábával. Együtt mozogtak, együtt kiáltottak fel...

A bilincs, ami a földhöz kötötte őket, elszakadt. De a férfi ugyanolyan fogoly lett, mint Isabel.

Amíg a férfi aludt, Isabel felkelt, s felvette a földön heverő bilincset a hozzáillő kulccsal. Lenézett Renre. Vastag szempillái lándzsás félholdként sötétlettek arcán, haja a homlokába hullott. Kiment a fürdőbe, s egy törölköző alá rejtette a bilincset és a kulcsot. Haragudnia kellett volna

Renre amiért ezt tette vele, de egy pillanatig sem neheztelt rá. Mi történt azzal a nővel, aki másokat akart irányítani? Ahelyett, hogy tehetetlennek érezte volna magát és dühös lett volna, odaadta neki mindenét. A szerelmét is.

Belekapaszkodott a mosdó szélébe. Beleszeretett Renbe. Bámulta magát a tükörben, aztán lesütötte a szemét. Alig három hete ismerték egymást, s ő, aki a legnagyobb óvatossággal kezelte a romantikus kapcsolatokat, fülig szerelmes lett.

Megmosta az arcát. Mi van azzal a nővel, aki arra kötelezte el magát, hogy egészséges kapcsolatokat fog ápolni, aki esküt tett, hogy nem fogja a szülei viharos életét élni? A Rennel való viszonyának az lett volna a célja, hogy új életre keltse a szexualitását. Ehelyett a szívét keltette életre.

Komoran bámulta a szappant. Ki kell találnia valamit.

Igen. Mintha bármelyik terve is bevált volna.

Most egyszerűen nem szabad ezen gondolkodnia. El kell fojtania magában a szerelmet. A tagadás nem mindig rossz. Talán ha nem töpreng az érzésein, elmúlnak.

Vagy talán nem.

- Csokitortát vagy meggyespitét kérsz?

Isabel megállt a villa kertjében, s nézte, ahogy Brittany egy homoktányért nyújt Ren felé.

A férfi minden figyelmét a gallyakból és levelekből álló tárgynak szentelte. - Azt hiszem, meggyes pitét. S talán egy pohár whiskyt, ha nem nagy gond.

- Ezt nem mondhatod - figyelmeztette Steffie. - Teát kérjél.

- Vagy szörpöt - helyeselt Brittany. - Szörpünk van.

- Nem, Brit'ny. Csak tea vagy kávé.

- A tea jó lesz. - Ren elvett egy képzeletbeli csészét a kislánytól, olyan pontos mozdulatokkal, hogy Isabel szinte látta a kezében.

Elidőzött rajtuk a tekintete. Furcsállotta Ren odaadását, amivel a lányokkal játszott. A fiúkkal másképp viselkedett. Amikor Connort dobálta, vagy a frissen javított Maserati motorháztetője alá nézett be Jeremyvel, azt félvállról vette. Az is furcsa volt, hogy a lányok bármilyen játékra rá tudták venni, még erre a képzeletbeli teadélutánra is. Ennek utána kell majd járnia.

Bement a villába, elővette a laptopját, s kiült vele a rózsakert egyik székébe. Meleg volt, inkább kora augusztusi idő, mint késő szeptemberi, a levegőben rózsailat szállt.

A laptopot nézte az ölében, de nem nyitotta ki. Minden jegyzet, amit eddig papírra vetett, mintha csak az előző könyvek ismételése lett volna. Az a kínos érzése támadt hogy már mindent megírt a magánéleti válságkezelésről amit tudott.

- Hát itt vagy - közeledett felé Ren. Megtámaszkodott a fémszék támláján, amiben Isabel ült, s lehajolt, hogy hosszan megcsókolja. Aztán megfogta a mellét. - Itt és most!

- Csábító, de nincs nálam a bilincs.

A férfi elengedte Isabel mellét, és durcásan elnyújtózott a vele szemközti székben. - Ma este a kocsiban szeretkezzünk, ahogy minden falubeli.

Isabel a nap felé fordította arcát. - Csak ránk ne találjon a női rajongótáborod.

- Esküszöm, hogy ezeknek a kislányoknak radarjuk van.

- Elbűvölően kedves voltál velük. Meglep, hogy ennyi időt áldozol rájuk.

Ren tekintete elkomorult. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Csak amit mondtam.

- Nem akarok róluk beszélni.

Isabel felvonta a szemöldökét. Ren éppolyan jól tudott távolságot tartani az emberektől, mint magához vonzani őket, bár hogy ezt most miért csinálta, arról Isabelnek fogalma sem volt. - Valaki nincs túl rózsás kedvében.

- Sajnálom. - Ren kinyújtotta a lábát és keresztbe rakta, a mozdulat azonban sokkal inkább számító, mint hanyag volt, mintha kényszerítette volna magát, hogy lazítson. - Említette Tracy és Harry, hogy bérelnék egy házat a városban?

Isabel bólintott. - A zürichi lakásuk csak tetézte a problémáikat. Túl kicsi volt annyiuknak. Úgy döntöttek, jobb ha Tracy és a gyerekek itt maradnak, ahol otthonosabban érzik magukat, Harry pedig hétvégente majd ingázik.

- Csak én találom idegesítőnek, hogy a jelenlegi szeretőm ad házassági tanácsokat a volt feleségemnek?

- Úgy látszik, nem nagy titokban. Egyikőjük mindenről beszámol neked.

- Amit én egyáltalán nem erőltetek. - Ren megfogta Isabel kezét, és oda sem figyelve játszani kezdett vele. - Miért csinálod? Mi hasznod belőle?

- Ez a munkám.

- Szabadságon vagy.

- Ebben a munkában nincs pihenés.

- Minden munkában van pihenés.

- Itt nem állíthatod meg az időt.

Ren összehúzta a szemöldökét. - Honnan tudod, hogy segítesz? Nem önhittség azt képzelni, hogy tudod, mi a legjobb másoknak?

- Azt hiszed, önhitt vagyok?

A férfi a fűben hajladozó fűszálakat nézte. - Nem. Törtető és nagyképpően fontoskodó. De nem, önhitt nem.

- Igazad van. Van valami önhittség abban, ha az ember azt képzei, hogy tudja, mi a legjobb másoknak.

- Mégis csinálod.

- Néha azért figyelünk mások hibáira, hogy a magunkéra ne kelljen. - Isabel azon kapta magát, hogy a hüvelykujja a szája felé tart, s visszajejtette a kezét az ölébe.

- Te is?

El kellett gondolkodnia. - Azt hiszem, azért jöttem Olaszországba, hogy ezt megtudjam.

- S hogy haladsz? - Nem túl jól.

A férfi megpaskolta a lábát. - Ha gondod támad megtalálni a hibáidat, csak szólj. Az biztos, hogy rendmániás vagy, mindent manipulálsz és irányítani akarsz.

- Nagyon megható, de erre magamnak kell rájönnöm.

- Ha ez vigasztal, szerintem átkozottul jó ember vagy.

- Kösz, de én magasabbra teszem a mércét, mint te. Ren nevetett, aztán megszorította Isabel kezét és együttérző pillantást vetett rá. - Szegény, dr. Fifi. Micsoda gond spirituális vezetőnek lenni.

- Nem akkora, mint hozzá nem értő spirituális vezetőnek lenni.

- Te értesz a munkádhoz. - A férfi megsimogatta Isabel arcát a hüvelykujjával.

Isabel nem akarta, hogy Ren együtt érezzen vele. Napok óta próbálta meggyőzni magát, hogy nem szerelmes belé, s a tudatalattija csak azért ébresztett benne ilyen érzéseket, hogy ne legyen büntudata a szex miatt. De ez hazugság volt. Szerette Rent, pontosan ezekért a pillanatokért. Hogy tudta valaki, aki tökéletes ellentéte, ilyen jól megérteni? Amikor együtt voltak, úgy érezte, kiegészítik egymást. Rennek szüksége volt valakire, aki az erkölcstelenségére emlékeztette, neki pedig szüksége volt valakire, aki megóvjá az önelégültségtől. De tudta, hogy a férfi másképp látja a kapcsolatukat.

- Ren! - Két kislány vágott át a bokrokon.

A férfi hátrahajtotta a fejét és felnyögött. - Mondtam, hogy radarjuk van.

- Már mindenhol kerestünk - kiáltotta Steffie. - Gyere, építsünk házat.

- Hív a kötelesség. - Ren megszorította Isabel kezét és felállt. - Ne légy túl szigorú magadhoz, rendben?

Mintha az olyan könnyen menne... Isabel nézte, ahogy a férfi eltűnik. Az egyik énje szerette volna elűzni az iránta érzett szerelmet, a másik szeretett volna örökre ragaszkodni hozzá. Jól megérdemelt önsajnálát kezdett bugyogni benne.

Istenem. Miért nem tudtál egy olyan lelkitársat küldeni nekem, mint Harry Briggs? Miért olyat kellett, aki nők meggyilkolásával keresi a kenyerét? Szép kis barát vagy.

Félretette a laptopját. Túlságosan elkalandoztak a gondolatai ahhoz, hogy írni tudjon. Akár a parasztházhoz is lemehetne, hogy átvegye a lapátot a többiektől. Talán kidolgozza magából azt a sok negatív energiát.

Andrea Chiara ott volt, amikor odaért. Őt és Vittoriót egy fából faragták, de az orvos nem volt olyan ártalmatlan, mint Vittorio, Isabelbe pedig belebújt a kisördög, és azt kívánta, bárcsak itt volna Ren, hogy lássa, hogyan csókol neki kezét dr. Andrea.

Isabel lopva a villa felé sandított, de Rent sajnos sehol nem látta. Tracy bukkant fel, mikor éppen úgy gondolta, hogy már kivette a részét a keresésből. A nő szeme izgatottan csillogott.

- Most tudtam meg Giuliától, hogy három nap múlva beköltözhetünk a házba, amit kibéreltünk.

- Annyira örülök.

- Harry nagyon fog hiányozni, de minden este beszélünk majd telefonon, s így akár tizenhét órát is dolgozhat anélkül, hogy úgy érezné, haza kell rohannia a családjához, mert ha nem, megharagszom. A legjobb az egészben az, hogy hétvégente csak a miénk lesz, mobiltelefon nélkül.

- Azt hiszem, jól hangzik.

- A szüléshez közeledve innen irányítja majd a munkát. A gyerekekkel madarat lehetne fogatni, úgy örülnek neki, hogy nem kell visszamenniük Zürichbe. Sokkal gyorsabban tanulnak olaszul, mint én, s kezdenek ragaszkodni Annához és Martához. Te is itt leszel még egy hónapig, Ren három hétig. Remekül fogjuk érezni magunkat.

Három hét. Ren egy szót sem szólt neki. Ő is rákérdezhetett volna, de reménykedett benne, hogy a férfi majd mond valamit, és nem tesz úgy, mintha nem lenne számukra jövő, noha tényleg nem volt. Ren nem az a fajta nőcsábász volt, akinek a média beállította, de voltak kapcsolatai. Évek múlva csak úgy fog rá emlékezni, mint egy toscanai kalandra. Isabel gyűlölte, hogy sebezhetővé tette magát, de nem bújhatott ki a bőréből.

Tracy az olajfaliget felé mutatott, ahol dr. Andrea éppen cigarettaszünetet tartott. - Kértem dr. Nedves Álomtól jövő hétre időpontot. Anna szerint nőcsábász híre ellenére kiváló orvos. Még az is lehet, hogy élvezni fogom a vizsgálatot, miközben a lábam a kengyelben lóg.

- Hadd szolgáljak én is egy jó hírrel. Azt hiszem, itt az ideje feloldani a szextilalmat.

Tracy megdörzsölte a hasát és elmélázott. - Rendben.

Isabel igazán nem ilyen reakcióra számított. - Valami baj van?

- Nem. - Tracy benyúlt kötött felsője alá vakarózni. - De... megtennéd, hogy nem szólsz róla Harrynek?

- Egy házasságban nem titkolózunk a másik előtt, nem emlékszel?

- Tudom, épp ez az, Isabel. Imádok beszélgetni vele. Tegnap este a bálnákról fecsegtünk és nem is a testemmel összefüggésben. Összeszámoltuk, hány fajt ismerünk. Felidéztük, milyen ajándékokat adtunk egymásnak, s tetszett-e vagy sem. Elmeséltük, mi volt a legfélelmetesebb film, amit gyerekkorunkban láttunk. Bármennyire is keresztbe tett lábbal járkáltam egész héten a felajzottságtól, a beszélgetésekről nem akarok lemondani. Végre Harry nem csak a külsőmmel foglalkozik.

Isabel szíve megdobbant. Bármilyen érzelmi zűrzavarban is, de Tracy és Harry valami csodálatosat éltek meg. -Feloldom a tilalmat - mondta. - Hogy elmondod-e Harrynek vagy sem, azt a lelkiismeretedre bízom.

- Pompás - duzzogott Tracy.

Tracy váltott néhány szót Andreával, aztán visszament a villába. Egy ideig olvasni tanította a lányokat, aztán próbált történelemórát tartani Jeremynek, de nem tudott koncentrálni. Mit kezdjen Isabel engedményével?

Még mindig ezen vívódott, amikor Harryvel este kéz-a-kézben visszatértek a parasztházba. Elkényeztetett gazdag lány volt, gyűlölte az erkölcsi dilemmákat, de a házassága nem fog működni, ha nincs elég bátorsága szembenézni a kihívásokkal. Miközben beléptek a konyhaajtón, úgy döntött, itt az ideje, hogy kipróbálja azokat a tanácsokat, amiket Isabel adott nekik, ezért megfogta Harry mindkét kezét és egyenesen a szemébe nézett.

- Harry, van valami, amit el kellene mondanom, de nem akarom. Nagyon jó okom van rá, s szeretném, ha megengednéd, hogy magamban tartsam.

Tracy tudta, hogy a férfinak időre lesz szüksége, hogy átgondolja, s boldogan merült el az ismerős arc tanulmányozásában, amíg várt.

- Élet-halál kérdése? - kérdezte végül Harry.

Most Tracynek kellett eltöprengenie. - Majdnem, de nem egészen.

- Örülnék, ha tudnám?

- Igen.

- De nem akarod elmondani.

- Nem. Most nem. De hamarosan.

A férfi felvonta a szemöldökét. - Mert...?

- Mert nagyon szeretlek. Szeretek veled beszélgetni. Nagyon fontos nekem, hogy beszélgessünk, s attól félek, hogy ha megtudod, amit nem akarok neked elmondani, már nem fogunk annyit beszélgetni, s úgy érezném, hogy csak a külsőm miatt szeretsz.

Harry szeme felcsillant. - Isabel feloldotta a szextilalmat! Tracy leejtette a kezét és toppantott. - Gyűlölök őszintének lenni.

A férfi nevetett, a karjába kapta és homlokon csókolta. A baba rugdalózott közöttük. - Nem te vagy az egyetlen, aki szeret beszélgetni. S mostanra azt is tudod, hogy akkor is szeretni

foglak, ha csúnya leszel. Kössünk üzletet: ahány percet meztelenül töltünk, háromszor annyi időt beszélgetünk. Ami rengeteg beszélgetést jelent tekintve, hogy mit érzek.

Tracy elmosolyodott. Már a férfi bőrének puszta illatától gyorsabban vert a szíve. De mi van, ha végül odajutnak, ahonnan elkezdték? Kemény lecke volt megtanulni, mibe kerül helyrehozni a kapcsolatukat. Talán itt volt az ideje bízni a házasságukban.

- Kezdjük az elején. Ruhástól. Deréktól lefelé nem érünk a másikhoz.
- Rendben. S aki előbb hibázik, megmasszírozza a másikat tetőtől-talpig.
- Benne vagyok. - A fenébe! Tracy imádta masszírozni a férjét.

Harry kézen fogta, s a kandalló előtti kanapéhoz vezette, de még meg sem ölelte, amikor Tracy felnyögött. - Pisilnem kell. Mindig pisilnem kell. Ha még egyszer megemlítem a terhességet, hagyj meghalni egy hegy tetején. A férfi nevetett. - Veled megyek.

Miközben követte az emeletre Tracyt, arra gondolt, mivel érdemelte ki a feleségét. Olyanok voltak, mint a tűz és a víz. Bekísérte a fürdőbe. Tracy nem tiltakozott, amikor leült a kád szélére. Amíg Isabel nem íratta meg velük a listát, Tracynek fogalma sem volt róla, hogy Harry minden alkalmat megragad, hogy csatlakozhasson hozzá, amikor a vécén ül, pusztán a dolog intimitása miatt. Tracy majd megpukkadt a nevetéstől, amikor a férfi megpróbálta elmagyarázni neki, de Harry tudta, hogy megértette.

- Kedvenc zöldséged? - kérdezte Tracy. - Tudom, a borsó.
- Zöldbab. Nem szétfőzve. Kicsit ropogósán. - Harry kinyújtotta a kezét és megfogta Tracy lábát. Most már tisztában volt vele, hogy ki kell mondania, amit érez, nem pedig feltételezni, hogy Tracy úgyis tudja. - Én is szeretek beszélgetni. - Aztán az őszinteség arra sarkallta, hogy hozzátegye. - De ebben a pillanatban sokkal jobban érdekel a szex. Istenem, Tracy, milyen rég szeretkeztünk. Tudod, mit jelent melletted lennem?

- Igen, mert elmondtad. - Egymásra mosolyogtak, aztán néhány perc múlva bementek a hálósobába. Mihelyt beléptek az ajtón, Tracy tréfálkozni kezdett. - Mi van, ha teherbe ejtesz?

- Elveszlek feleségül. Ahányszor csak akarod.

A férfi megcsókolta.

- Ez a baba az utolsó. Esküszöm. Elköttem a petevezetékem.
- Felőlem lehet még gyerekünk. Egy párat még megengedhetünk.
- Öt elég lesz. Mindig ötöt akartam. - Tracy a férfi szája sarkát harapdálta. - Ó, Harry, annyira örülök, hogy nem haragszol emiatt a baba miatt.

- Tudod, hogy soha nem a baba miatt haragudtam. - Harry megsimogatta Tracy arcát. - Gyűlölöm, hogy kételyeim vannak magammal kapcsolatban.

- Azt hittem, eloszlattam.

A férfi körberajzolta Tracy állát. Az ajka duzzadt volt a csókoktól, s Harry gyanította, hogy az övé is az. - Nem kockáztatunk többet, rendben? Hathavonta házassági tanácsadó, akár szükségünk van rá, akár nincs. Azt hiszem, meg kellene mondanunk Isabelnek, hogy semmilyen más pszichológussal nem vagyunk hajlandóak dolgozni, csak vele.

- Rá fog jönni, ha évente kétszer bekopogtatunk hozzá.

Az alapoknál kezdték. Először csak zárt szájjal csókolóztak, de ez nem tartott sokáig. Amikor Tracy ajka szétnyílt, a férfi nem tévázott, s mézédessé szájába dugta a nyelvét. Játszadoztak, de többre vágytak. Harry érintése követelőzővé vált, s Tracy mellére fonta a kezét. - Derékon felül - suttogta.

Lehúzta Tracyról a blúzt, aztán kikapcsolta a melltartóját. Harry szája kiszáradt, mikor lenézett a nő duzzadt mellbimbójára. Tudta, hogy érzékenyek, de azt is, hogy Tracy ennek ellenére kívánta, hogy megérintse. Tracy megdöbbsen, mikor meglátta, milyen előkelő helyen szerepel mellének az ingerlése terhesség idején a férfit izgató testrészek listáján. Harrynek soha nem jutott volna eszébe, hogy elmondja. Úgy gondolta, Tracynak tudnia kell abból, hogy képtelen róla levenni a kezét.

Tracy rekedten felkiáltott, amikor a férfi lehajtotta a fejét és a szájába vette. Kinyújtotta a kezét és Harry lába köze csúsztotta. - Hupsz. Vesztettem.

A férfiban elszabadult a vágy, repültek róluk lefelé a ruhák. Tracy meglökte, s a férfi az ágyra esett. Haja fekete felhőként borult egyik vállára, miközben elhelyezkedett Harry fölött, kissé megemelkedve, hogy a férfi hozzáférjen, ahogy szeretne. Harry simogatta az ujjával, fel-le mozogva a nedves völgyben, mielőtt elmerült benne.

A gondolat, hogy mit veszítettek majdnem, felkorbácsolta a szenvedélyüket. Bejárták egymás testét. Pillantásuk összeakadt, élvezték, amit láttak.

- Örökké szeretni foglak - suttogta Harry.

- Örökké.

Testük rátalált a ritmusra, feleslegessé vált a beszéd. Együtt merültek el a gyönyör feketeségében.

A villa kétszáz éves ebédlőasztala roskadozott az ételek alatt. Díszes ovális tányérokra sült báránycombok, zsályával és fokhagymával töltött gyöngytyúkok kellették magukat.

A helyiség magas boltívei és vallási témájú freskói ellenére a hangulat felszabadult volt. A Briggs gyerekek apró raviolikat kergettek a tányérjukon és házi pizzaszeletekkel tömték a bendőiket. Ren repetázott a mogyorós tésztából, Isabel pedig belakmározott a kint grillezett ropogós, de belül puha és szaftos hússzeletekből.

Ren, mint igazi olasz, aki imád enni és imád összejönni a barátaival, ürügyül használva Briggsék holnapi kiköltözését, meghívta az egész társaságot vacsorára. Vittorio és Giulia is ott ültek az asztalnál Massimo, Anna és a többiek között. Dr. Andrea Chiara feltűnően hiányzott az eseményről, pedig Isabel indítványozta, hogy hívják meg.

Massimo a vendemmiáról beszélt, ami két nap múlva vette kezdetét, Anna és Marta pedig fel-felugráltak az asztaltól, hogy újabb és újabb fogásokat tálaljanak. A szoborról senki nem beszélt. Átkutatták az olajfaligetet a fémdetektorokkal, de semmit nem találtak.

- Mindig olyan kedves vagy hozzá - mondta halkán Giulia Isabelnek Tracyre célozva, aki az asztal másik végén ült, halló távolságon kívül. - Ha Vittorio első felesége lenne én gyűlölném.

- Akkor nem, ha Vittorio is olyan igyekezettel próbálna megszabadulni tőle, ahogy Ren.

- Akkor is... - Giulia legyintett. - Tudom, hogy téged nem lehet becsapni. Csak féltékeny vagyok rá. Vannak nők, akik már attól teherbe esnek, ha ránéznek egy férfira. Még Paolo unokája, Josie is gyermeket vár.

- A kicsikre vigyáztam, amikor említetted Rennek, hogy beszéltél vele. Mit mondott?

- Hogy terhes. Másodjára. - Giulia halványan Isabelre mosolygott. - Néha úgy érzem, mintha az egész világ terhes lenne. Kezdem sajnálni magam, ami nem jó.

- Nem tudott semmit a szoborról?

- Nagyon keveset. Miután az édesanyja meghalt, csak nehezen tudott szót érteni Paolóval, mivel alig beszél olaszul. De tartották a kapcsolatot, Paolo ajándékokat is küldött neki.

- Ajándékokat? Gondolod, hogy...

- Szobrot nem. Megkérdeztem.
- Azért érdemes lenne megtudni, miket kapott. Talán találunk egy támpontot. Egy könyvbe rejtett térképet, egy kulcsot, valamit.
- Erre nem gondoltam. Ma este felhívom.
- Kaki! - kiáltotta Connor az etetőszékéből, éppen amikor az almáslepény megérkezett. Harry és Tracy egyszerre ugrottak.
- Férfi akarok! - A kisfiú Renre bökött az ujjával, aki elhúzta a száját.
- Kihagynám, pajtás. Menj apáddal.
- Veled!

Tracy úgy csapkodott a karjával, mint egy megtévelyodott csirke. - Ne vitatkozz velem!
Különben B-A-L-E-S-E-T lesz.

- Nem meri. - Ren gyilkos pillantást vetett Connorra.

A kisfiú a szájába vette a hüvelykujját és szopni kezdte.

Ren felsóhajtott és megadta magát.

- Beletelt egy időbe, míg rávette magát, de egy nap alatt átszokott a vécére - dicsekedett Tracy Fabiolának, miközben Ren elvitte Connort az asztaltól. - Négy gyerek után, azt hiszem, az embernek már a kisujjában van a nevelés.

Ren felhorkant a szomszéd szobában.

Telt-múlt az idő. Kezdtél hideg lenni a nyitott ajtón át beáramló szélben, Isabel pedig a parasztházban hagyta a pulóverjét, amikor ma reggel visszavitte a holmiját. Felállt és egy pillanatra félbeszakítva a beszélgetést Ren és Vittorio között az olasz politikáról, megérintette a férfi vállát. - Felmegyek, kölcsönveszem az egyik pulóveredet.

Ren oda se figyelve bólintott, s folytatta a diskurzust.

A villa házigazdájának hálósobájában sötét, nehéz bútorok, kézzel faragott gardrób szekrény, aranyozott tükör és baldachinos ágy állt. Tegnap délután ezek közé az oszlopok közé vonultak vissza Rennel egy pásztorórára, míg a Briggs család városnézésen vett részt. Isabel borzongva vette fontolóra a lehetőséget, hogy talán szexmániás lett. De tudta, hogy ez inkább Lorenzo Gage-mánia.

A komódhoz akart menni, amikor megakadt a szeme valamin az ágyon. Közelebb lépett, hogy megnézzze, mi az.

Ren már így is több bort ivott a kelleténél, ezért kihagyta a grappát. Józan akart lenni, amikor a magáévá teszi Isabelt éjjel. Úgy érezte, mintha egy hatalmas óra kezdett volna ketyegni a fejük felett, visszaszámlálva, mennyi idejük van még együtt. Alig egy hét múlva Rómába kell utaznia utána pedig örökre eltűnik. Isabelt kereste, aztán eszébe jutott, hogy felment a hálósobába egy pulóverért.

Megszólalt a riasztó az agyában. Felugrott az asztaltól és a lépcsőhöz rohant.

Isabel felismerte a férfi lépteit a folyosón. Jellegzetes járása volt, kimért léptei langaléta termete ellenére kecsesek és könnyedek. Ren belépett az ajtón és zsebre dugta a kezét. - Találtál pulóvert?

- Még nem.

- Van egy szürke a szekrényben. - A férfi átvágott a szőnyegen. - Ez a legkisebb.

Isabel az ágy szélén ült, kezében a forgatókönyvvel. - Mikor kaptad meg?

- Jobban szeretnél kéket? Azt? Pár napja. A kék tiszta, de a szürke is csak párszor volt rajtam.

- Egy szót sem szóltál róla.

- Dehogynem. - Ren a fiókban kotorászott.

- Azt sem mondtad, hogy megkaptad.

- Ha nem vetted volna észre, egy kissé kaotikus állapotok uralkodnak itt.

- Ennyire nem.

A férfi vállat vont, kihúzott egy pulóvert, aztán keresni kezdett egy másikat.

- Miért nem említetted?

- Annyi minden történt.

- Szoktunk beszélgetni. Egy szóval sem említetted.

- El is felejtettem.

- Ezt kötve hiszem, azok után, hogy olyan fontosnak tartottad.

Alig lehetett észrevenni, de Ren mintha összehúzta volna magát, akár egy kígyó, mielőtt lecsap. - Kezd úgy hangzani, mint egy kihallgatás.

- Te mondtad, hogy alig várod már, hogy elolvasd a végső változatot. Furcsa, hogy nem is említetted, hogy megérkezett.

- Nekem nem furcsa. A munkám csak rám tartozik.

- Értem. - Isabel pár pillanattal ezelőtt még örömmel gondolt az együttléteikre, most azonban szomorú és csalódott volt. Ren úgy tekintette, mint az ágyasát, nem a barátját, de még a szeretőjét sem, mert igazi szeretők nem csak a testüket osztották meg egymással.

A férfi kerülte a pillantását. - Különbem sem szereted a filmjeimet. Miért érdekelne?

- Mert téged érdekel. Mert beszéltünk róla. Mert én is meséltem a munkámról. Válassz. - Isabel ledobta a forgatókönyvet és felállt.

- Túl nagy ügyet csinálsz ebből. Csak... Jenks változtatott egy-két dolgon, ennyi az egész. Még nem dolgoztam fel. Igazad van. Mondanom kellett volna valamit. De nem akartam megint belemenni a témába. Egy kicsit belefáradtam, Isabel, hogy mentegetőzzem a kenyérkeresetem miatt.

Előbb düh, aztán büntudat, most pedig támadás. Klasszikus. Isabel vissza akart vágni, de az egészséges kapcsolatok nem így működtek, ő pedig azt akarta, hogy ez a kapcsolat olyan egészséges legyen, hogy a lélegzete is elálljon tőle.

- Rendben. - Megérintette a karkötőjét és nagy levegőt vett. - Ítékeztem feletted, amit nem lett volna szabad. De nem szeretem, ha kirekesztesz az életedből.

A férfi belökte a komód fiókját a térdével. - Jézusom, úgy beszélsz, mintha mi... mintha nekünk... A fenébe!

- Kapcsolat? - Isabelnek izzadt a tenyere.

- Ezt próbáltad kibökní? Úgy beszélek, mintha ez egy kapcsolat lenne?

- Nem. Persze, hogy ez egy kapcsolat. Nagyszerű kapcsolat. Boldog vagyok. De...

- Csak szex, igaz?

- Hé! Te állítottad fel a szabályokat, ne engem hibáztass.

- Szerinted téged hibáztatlak?

- Szerintem úgy beszélsz velem, mint egy betegeddel. Isabel nem bírta tovább. Nem tudott nyugodt és higgadt maradni. Rennek igaza volt. Ő állította fel a szabályokat, s most megszegte. De akkor még minden más volt.

Átfogta a karját maga előtt. - Elnézést. Nyilvánvalóan túlléptem egy határon.

- Túl sokat vársz, ez minden. Én nem vagyok szent, mint te, soha nem is színleltem, úgyhogy légyszíves szállj le rólam..

- Kérlek. - Isabel az ajtóhoz ment, de mielőtt odaért volna, a férfi utánaszólt.

- Isabel...

Egy szent visszafordult volna, hogy megbeszéljék a dolgot, de Isabel nem volt szent, s továbbment.

Ren a sötét átjáróban állt, s a holdfényben fürdő kert márványszobrai nézte. A villában csend volt, csak Dexter Gordon szívszaggató szaxofonmuzsikája szólt. Harry és Tracy ma estére visszaköltöztek a villába, hogy Isabel egyedül lehessen a kisházban, de órákkal ezelőtt lefeküdtek. Ren megdörzsölte a szemét. Dr. Isabel Favor, aki a dolgok megbeszélésének nagy híve, hátat fordított neki és elsétált. Nem mintha hibáztatta volna érte. Szemét módon viselkedett vele.

Az amazonjának túl sok gyenge pontja volt, s ő kezdte megtalálni egymás után mindet. De vagy te falsz fel másokat, vagy téged falnak fel. Nem hagyhatta, hogy Isabel megint beleásson a pszichéjébe, s kutasson önutálatának zsebeiben, amit azóta hordozott magában, amióta az eszét tudta. Isabel határozta meg a kapcsolatuk minőségét. „Ez csak szex”, mondta. „Egy rövidtávú testi kötelék”

Cigarettára gyújtott. Miért kell Isabelnek ilyen átkozottul követelőzőnek lennie? Ki fog térni a hitéből, ha megtudja, hogy gyerekeket fog molesztálni az új filmjében. S nem csak ezért, hanem mert azt is tudja, mennyi időt töltött a lányokkal. Egy szempillantás alatt összerakja a képet, s rájön, hogy csak tapasztalatszerzésre használta a gyerekeket. Akkor aztán elszabadul a pokol, s Isabel még annyira sem fogja tisztelni, mint most. Mélyen leszívta a füstöt. Ez volt a büntetése, amiért egy erényes nővel kezdett. Az a sok ütődött jóság magába szippantotta, s most fojtogatta. Ha nem voltak együtt, nem volt olyan finom az étel; nem szólt olyan édesen a zene. Mostanra meg kellett volna unnia Isabelt. De ehelyett unatkozott nélküle.

Egy egyszerű bocsánatkéréssel visszakönyöröghetné magát a kegyeibe. Isabelnek eszébe sem jutna haragot tartani, s vele ellentétben, fogalma sem volt, hogyan kell duzzogni. Megérdemelte volna, hogy bocsánatot kérjen tőle. De aztán mi lesz? Isabel beleszeretett. Ren még magának sem akarta bevallani, de rá volt írva Isabel arcára. Látta a szemében, hallotta a hangjában. Ő volt a legokosabb nő, akit ismert, de akkor hogyan tudott beleszeretni egy olyan férfiba, aki láthatatlan szégyenfoltokkal szennyezte be a bőrét, ahol csak megérintette. S ami a legrosszabb, amiért Ren képtelen volt megbocsátani magának, hogy örömmel fogadta egy erényes nő szerelmét.

Ismét feltámadt benne a düh, bár célt tévesztett. Isabel sok szempontból jobban ismerte bárki másnál, miért nem védte magát? Olyan férfit érdemelne, akinek makulátlan a múltja. Egy cserkész, egy diáktanács elnökét, valakit, aki a tavaszi szünetben ahelyett, hogy lazálna, szegényeknek épít házakat.

Egy utolsót szívott a cigarettájából, s kipöccintette a csikket a lodzsára. A gyomrát égette a sav. Minden valamirevaló rossz fiú kihasználta volna a helyzetet. Kiélvezte volna, amíg lehet, aztán lelkiismeret-furdalás nélkül továbbállt volna. Á rossz fiúkat könnyű volt kiismerni. De mit tett volna egy hős?

A hős továbbállt volna, mielőtt még nagyobb fájdalmat okoz a hősnőnek. A hős a lehető leggyorsabban szakított volna a hősnővel a megkönnyebbülésnek azt az érzését plántálva belé, hogy hála istennek megszabadult egy gazembertől.

- Hallottam, hogy szól a zene.

Ren megfordult, s látta, hogy Steffie trappol felé a márványpadlón. Most aludt itt utoljára. Ha a gyerekek elmennek, béke és nyugalom költözik a villába, kivéve, amikor majd eljönnek úszni, amit Ren ajánlott fel nekik.

A kislány fakó sárga hálóinget viselt. Miközben odament hozzá, a férfi tudta, hogy minden színészi képességére szüksége lesz, hogy eljátssza Street szerepét, mert bármennyi kutatást végzett is, nem értette, hogy bánthat valaki egy gyereket. - Miért keltél fel?

Steffie felhúzta a hálóingét a combjáig, s Ren észrevett a lábán egy karcolást. - Brit'ny megrúgott álmában és összeicsikart a lábujja körmével.

A férfi italra vágyott. Nem akarta, hogy az éjszaka kellős közepén tündérhajú kislányok keressenek nála vigaszt.

Napközben más volt a helyzet. El tudott vonatkoztatni és figyelt. De éjjel nem, amikor ezerévesnek érezte magát. - Túléled. Menj vissza aludni.

- Morcos vagy.

- Menj anyádhoz.

Steffie összehúzta a szemöldökét. - Bezárták az ajtót.

Ren elmosolyodott. - Az élet nem könnyű.

- Mi van, ha találkozom egy pókkal? - méltatlankodott Steffie. - Ki fogja megölni?

- Te, pajtás.

- A-a.

- Tudod, mit csináltam gyerekkoromban, amikor pókot láttam?

- Eltapostad.

- Nem. Felvettem és kivittem a szabadba.

A kislány szeme elkerekedett a rémülettől. - Miért?

- Szeretem a pókokat. Volt egy tarantulám. - Persze elpusztult, mert nem gondozta, de ezt nem akarta Steffie orrára kötni. - A legtöbb pók nagyon aranyos.

- Hátborzongató vagy. - A kislány leguggolt, hogy lekaparjon a nagylábujja körméről egy kék körömlakkfoltot. Ren aggódott érte, milyen sebezhető. Akárcsak Isabelnek, Steffie-nek is meg kellett volna edződnie.

- Ideje leszokni erről a számárságról, Stef. Unalmas már ez a pókos história. Okos vagy és elég nagy ahhoz, hogy ne rohangálj be éjszaka közepén a szüléidhez, mint egy kisbaba.

A kislány azzal a gögös pillantásával nézett rá, amit az anyjától tanult. - Dr. Isabel azt mondta, hogy beszélünk kell az érzéseinkről.

- Már mindnyájan tudjuk, mit érzel a pókok iránt, eleget hallottuk. Különb is csak érzelmi átvitel miatt irtózol tőlük.

- Ő is ezt mondta. Mert aggódom anya és apa miatt.

- Most már nem kell aggódnod miattuk.

- Szerinted a pókoktól sem kell többé félnem? - A kislány egyszerre nézett vádlón és hitetlenkedve, de Ren reményt is látott csillogni a szemében.

- Nem kell szeretned őket, de ne foglalkozz velük annyit. Jobb szembenézni azzal, amitől félünk, mint megfutamodni előle.

Képmutató. Szembenézett ő valaha is a bensejében tátongó évtizedes ürességgel?

Steffie megvakarta a csípőjét. - Tudod, hogy itt fogunk iskolába járni?

- Hallottam. - Jeremy nyilvánvalóan fellázította a testvéreit anyjuk házitanítói próbálkozásai ellen, aminek a vége az lett, hogy Harry kiállított egy csekket a helyi tisztviselőknél, hogy a gyerekek Casalleonéba járhassanak iskolába november végéig, amíg el nem mennek. Amikor Harry a véleményét kérte, Ren rámutatott, hogy eleget tudnak olaszul ahhoz, hogy ne lehessen eladni őket, s szerinte érdekes élmény lesz a számukra.

- Elveszed feleségül dr. Isabelt?

- Nem!

- Miért? Kedveled.

- Mert dr. Isabel túl jó nekem, azért.

- Te is jó vagy.

- Csak azért hiszed ezt, mert naiv vagy.

Steffie ásított és megfogta a férfi kezét. - Vigyél fel az ágyba.

Ren lenézett rá, aztán egy pillanatra magához szorította. - Rendben, de csak mert unatkozom.

Másnap reggel mindnyájan összegyűltek a villa előtt, hogy elbúcsúzzanak Briggséktől, nem mintha messzire költöztek volna. Ren odacsúsztatott Jeremynek egy pár CD-t, amit a kisfiú szeretett, hagyta, hogy Connor nyálas puszt nyomjon az arcára, megcsodálta Brittany utolsó cigánykerekeit, s még egyszer Steffie lelkére kötötte, hogy ne legyen anyámasszony katonája. Isabel térült-fordult, mindenkivel beszélgetett, csak vele nem. Ren egyáltalán nem lepődött meg, hogy még mindig haragszik. Isabel árulásnak tekintette, hogy nem szólt a forgatókönyvről.

Amikor a kocsit eltűnt az úton, Isabel intett Annának, aztán sarkon fordult és elindult a kisház felé. Ren nézte, ahogy elmegy, s a reggelire elfogyasztott zsemle összeállt a gyomrában. - Várj! Van itt nálam valami a számodra.

Isabel megfordult. Derekára fekete pulóvert kötött, minden rendben volt rajta, csak a férfi iránti érzései nem.

Ren felkapta a forgatókönyvet, amit a korlát rácsai között hagyott, odavitte hozzá és átnyújtotta. - Fogd.

Isabel nem szólt. Ránézett.

- Olvasd el.

Isabel nem gúnyolódott, ahogy Ren tette volna. Csak bólintott, és a hóna alá csapta.

Miközben nézte, ahogy elmegy, a férfi azzal nyugtatta magát, hogy helyesen cselekedett. Isabel nagyon fog hiányozni neki. Minden... csak az a marcangoló tudat nem, hogy megrontotta.

A szőlőskertben töltötte a délelőttöt, nehogy elszívja az egész csomag cigarettát, ami megmaradt. Miközben Massimót hallgatta, próbált nem gondolni arra, vajon melyik jelenetet olvashatja Isabel ebben a pillanatban és hogyan reagálhat rá.

Amikor már nem bírta tovább, visszament a villába, de az nyomasztóan üres volt a gyerekek nélkül. Éppen eldöntötte, hogy úszik egyet, amikor megjelent Giulia Isabelt keresve.

- A parasztházban van - mondta Ren.

- Odaadnád ezt neki? Azt javasolta, hívjam fel még egyszer Paolo unokáját és kérdezzem meg, milyen ajándékokat kapott a nagyapjától. Beszéltem Josie-val tegnap este, ez minden, amire emlékszik.

Ren elvette a papírt, s áttanulmányozta. Hasznos lakberendezési és kerti eszközök listája volt: agyagedények, kandallóhoz való szerszámok, éjjeli lámpa, kulcstartó, bor, olíwabogyó. Megveregette a papírt az ujjával. - Ez a lámpa... talán a talpában...

- Alabástrom és túl kicsi. Rákérdeztem.

- Egy próbálkozást megért. - Ren összehajtotta a papírt és zsebre tette. Bár nem hitt a szobor erejében, sajnálta, hogy nem tud segíteni a megtalálásában. Mint a birtok tulajdonosa úgy érezte, ki kellene találnia valamit.

Miután Giulia elment, úszni indult. A víz hideg volt, de nem dermesztően, amit most szívesen vett volna. Úszott néhány hosszt, aztán a hátára fordult, s ekkor vette észre Isabelt a napernyő alatt.

Az egyik napozószéken ült, lábait maga alá húzva. Szalmakalapja árnyékba vonta az arcát, a forgatókönyv az ölében hevert. Ren lemerült, s gyáva kísérletként, hogy elodázza az elkerülhetetlent, olyan messzire jött fel tőle, amennyire csak tudott. De végül kimászott a partra és fogott egy törölközőt.

Isabel nézte, ahogy közeledik. Rent máskor mulattatta, hogy Isabel csak nagy erőfeszítések árán tudta levenni a szemét az ágyékáról, most azonban nem volt jókedvében.

- Remek forgatókönyv - mondta Isabel. Nyilvánvalóan azt tervezte, hogy előbb megnyugtatja, s csak azután szedi ízekre. Ren életunt filmsztárt játszva elterült mellette, hátrahajtotta a fejét és behunyta a szemét, hogy ne süssön bele a nap. - Igen.

- Nem volt nehéz rájönni, miért nem akartad, hogy lássam.

A mogorvaság volt a legegyszerűbb módja, hogy csúnya pontot tegyenek ennek az egésznek a végére. - Nincs szükségem rá, hogy kioktass.

- Nem foglak. Én nem állnék sorba, hogy megnézzem ezt a filmet, de tudom, hogy kivétel vagyok. A kritikusok imádni fogják, ahogy a nézők is.

Ren kinyitotta az egyik szemét. Isabel ahelyett, hogy nyíltan a szemébe mondta volna, hátulról támadott mellbe.

- Most már értem, miért voltál olyan izgatott miatta - folytatta. - Ez a szerep mérföldkő lesz a karrieredben. Most értél meg arra, hogy eljátszd.

Ren nem bírta tovább és felugrott a székből. - Gyerekeket fogok molesztálni!

Isabel pislogott. - Tudom, hogy nem ezt írtad alá, de ez óriási kihívás. - Volt mersze rámosolyogni. - Kivételes tehetség vagy, Ren, s egész pályafutásod alatt erre vártál.

A férfi félrelökött egy széket az útjából. Ebben a pillanatban szinte gyűlölte Isabelt. Olyan könyörtelenül ésszerű, olyan kegyetlenül tisztességes volt. - Úgy látszik, elkerülte a figyelmedet, hogy azért töltöttem annyi időt Tracy lányaival, hogy tapasztalatszerzésre használjam őket.

- Nem, rájöttem.

- Steffie-t és Brittanyt! Azokat a nagyszerű kislányokat. Nem érted? Megpróbáltam Street bőrébe bújni és az ő szemén keresztül nézni őket.

Isabel kalapjának a karimája eltakarta az arcát, s Ren nem látta, mi játszódik le rajta. De aztán Isabel felemelte a fejét, így a férfi nem maradt le mindenről. Tekintete együttérzést sugárzott. - El tudom képzelni, milyen szörnyű lehetett.

Isabelnek nem volt elég, hogy lehúzza róla a bőrt. A csontjáig kellett hatolnia. - A rohadt életbe! - Ren gyűlölte a jóságát, a részvétét. Gyűlölt mindent, ami elválasztotta Isabeltől. El akart menekülni, de a lába földbegyökerezett, s már csak arra eszmélt, hogy Isabel átöleli a derekát.

- Szegény Ren. - Isabel a férfi mellére hajtotta a fejét. - Hiába gúnyolódsz, imádod a lányokat. Borzalmas lesz felkészülni erre a szerepre.

Ren szeretne volna ellökni, de Isabel gyógyír volt a sebeire, s inkább magához húzta. - Bízta bennem.

- Mert meg lehet bízni benned.
- Kihasználtam őket.
- Lelkiismeretesen végzed a munkádat. Természetes, hogy meg kell ismerned a gyerekeket ahhoz, hogy el tudd játszani ezt a szerepet. Egy pillanatig sem jelentettél fenyegetést rájuk.
- Istenem, én tudom, de... - Isabel nem fogja elhagyni. Ren tudta, hogy ez azt jelenti, előről kell kezdenie mindent. De nem ma, nem most.

Ellentmondott a józan észnek, de beszélni akart róla. - A forgatókönyv... sokkal jobb, mint az eredeti változat. Lesz alkalom, amikor a nézők szó szerint drukkolnak majd Streetnek, pedig egy szörnyeteg.

- Ettől csodálatos és rémisztő.
- Megmutatja, milyen csábító a gonosz. Aki látja a filmet, magába fog nézni. Jenks egy zseni. Tudom. Csak... - Rennek kiszáradt a szája.
- Megértelek.
- Úgy nyafogok, mint egy kisgyerek.
- Mindig is nyafogtál, de olyan jó színész vagy, hogy mindenkit megtévesztesz.

Isabel remélte, hogy meg tudja nevetetni a férfit, de Renben túlságosan kavartak az érzelmek ahhoz, hogy jókedve legyen. Hát ezért volt olyan tüskés mostanában. Szerette volna eljátszani a szerepet, ugyanakkor irtózott tőle.

- Street a főszereplő. Nathan, a hős, mellékfigura.
  - Régen soha nem okozott gondot elvonatkoztatnod a szerepeidtől, most sem fog.
- Isabel meg akarta nyugtatni, de mintha csak még jobban feldúlta volna Rent.
- Nem értelek - mondta a férfi. - Gyűlölnöd kellene. Nem te vagy az, aki meg akarja váltani a világot?

- Az az én életem. A művészet azonban nem ilyen egyszerű. A művészek úgy értelmezik a világot, ahogy ők látják, nem lehet mindig csak a jót megmutatni.

- Szerinted ez a film művészi alkotás?

- Igen. Neked is ez a véleményed, különben nem vennél részt benne.

- Én csak... bárcsak... A pokolba! Remélem az ügynököm elintézte, hogy a nevem a cím fölé kerüljön.

Isabelt nem tévesztette meg a férfi kitörése és megsajnálta. Az, hogy Ren szemmel láthatóan vívódott, azt jelentette, végre beleunt a sötét oldal szerepeibe. Ha ennek vége, talán hajlandó lesz eljátszani a hőst. Itt volt az ideje, hogy másképp gondoljon magára, úgy is mint színész és úgy is mint magánember.

A tekintete azonban most csak cinizmusról árulkodott. - Szóval feloldozol a bűn alól, amit elkövetni készülök?

- Filmezni nem bűn. Különben sem vagyok olyan helyzetben, hogy feloldozást nyújtsak.

- Csak tehozzád fordulhatok.

- Ó, Ren. - Isabel odalépett hozzá és kisimított egy hajtincset a férfi homlokából. - Mikor fogod elfogadni magad olyannak, amilyen vagy, és nem olyannak, amilyennek hiszed magad?

- Milyen naiv vagy.

Isabel emlékeztette magát, hogy a férfi szeretője, nem pedig a pszichológusa, s nem az ő dolga lelket önteni belé, különösen amikor a kisujját sem mozdította, hogy önmagát meggyógyítsa. El akart húzódni, de Ren megragadta a karját, s olyan erősen szorította, hogy szinte fájt. - Menjünk.

Isabel látott valamit az arcán, ami kétségbeesésre hasonlított. Ren bevonszolta a parasztházba, a hálósobába. Isabel tudta, hogy valami baj van, de a férfi szenvedélye rá is átragadt, s ugyanolyan sietősen rángatta le magáról a ruhákat, mint Ren.

Amikor belezuhantak az ágyba, magára vonta a férfit. Azt kívánta, bárcsak Ren eloszlatná azt a rossz előérzetét, hogy hamarosan vége lesz ennek az egésznek, s egyikük sem fogja tudni megakadályozni. A férfi a térdhajlata alá nyúlt és széttárta a lábait. Isabel orgazmusa örömtelen volt - árnyék vetődött a napra.

Ren törölközőt tekert a derekára és lement a konyhába. Sok fajta reakciót várt Isabeltől a forgatókönyvre, de a megértés - nem beszélve a bátorításról -, nem szerepelt köztük. Szerette volna, ha Isabel csak egyszer úgy viselkedik, ahogy várja tőle, de az, hogy ilyen

kiszámíthatatlan volt, csak újabb magyarázatot szolgáltatott arra, miért nem tudott betelni vele.

Kezdte úgy érezni, mintha... a „pánik” szó cikázott át az agyán, de elhessegette. Még soha nem esett pánikba, még abban a filmben sem, amelyiknek a végén meghalt. Csak... bizonytalan... igen, bizonytalanság, amit érez.

Hallotta fentről, hogy Isabel vizet enged a kádba. Remélte, hogy le tudja mosni magáról a szégyenfoltokat, amiket rajta hagyott - amiket Isabel nem láthatott, de ő tudta, hogy ott vannak.

Megtapogatta a csípőjét cigaretta után kutatva, de rájött, hogy csak egy törölköző van rajta. A mosogatóhoz akart menni, hogy igyon egy pohár vizet, de megakadt a szeme egy kupac levélen, ami a pulton hevert. Mellette egy bélelt válaszborítékon Isabel New York-i kiadójának a címét olvasta. Beleolvasott a legfelsőbe.

Kedves dr. Favor!

Még soha nem írtam híres embernek, de hallottam az előadását, amikor Knoxville-ben járt, s teljesen megváltoztatta az életfelfogásomat. Hétéves koromban kezdtem elveszíteni a látásomat...

Ren elolvasta a levelet, aztán belenézett a következőbe.

Kedves Isabel!

Remélem, nem bánod, ha a keresztneveden szólítalak, de úgy érzem, mintha a barátom lennél, s gondolatban már nagyon régen megírtam neked ezt a levelet. Amikor a gondjaidról olvastam az újságban, határoztam el, hogy a valóságban is papírra vetem. Négy évvel ezelőtt, amikor a férjem itthagyott engem és a két gyereket, olyan depressziós lettem, hogy nem tudtam felkelni az ágyból. Aztán az egyik barátom kikölcsönözte az egyik hangkazettádat a könyvtárból, és elhozta nekem. Arról szólt, hogy hinniünk kell önmagunkban, és megváltoztatta az életemet. Most órákat veszek...

Ren megsimogatta a hasát, de az émelygésének semmi köze nem volt ahhoz, hogy elfelejtett enni.

Kedves Ms. Favor!

Tizenhat éves vagyok, néhány hónappal ezelőtt öngyilkos akartam lenni, mert azt hittem, homoszexuális vagyok. Valaki otthagya a könyvét a Starbucksban, én pedig hazavittem. Megmentette az életemet.

Ren leült az asztalhoz, és azon kapta magát, hogy izzad.

Kedves Isabel Favor!

Kérem, küldjön magáról egy aláírt fényképet. Nagyon sokat jelentene nekem. Amikor elvesztettem az állásomat...

Dr. Favor!

A feleségem és én magának köszönhetjük a házasságunkat. Anyagi gondjaink voltak és...

Kedves Miss Favor!

Még soha nem írtam híres embernek, de ha maga nem lett volna...

Minden levél azután íródott, hogy Isabel tönkrement, de a feladók nem törődtek vele. Csak az számított nekik, mit tett értük Isabel.

- Szánalmas, ugye? - Isabel az ajtóban állt, éppen a köntösét kötötte meg.

Ren gyomrából a torkába liftezett a görcs. - Mire mondod?

- Két hónap. Tizenkét levél. - Isabel a köntös zsebébe mélyesztette a kezét és elszomorodott. - Fénykoromban postaládaszám jöttek.

A levelek a földre hullottak, mikor Ren felpattant az asztaltól. - Nem az számít, kit mentesz meg, csak hogy hányat?

Isabel furcsán nézett rá. - Csak azt akartam mondani, hogy rengeteget vesztettem.

- Semmit nem vesztettél! Olvasd el ezeket a leveleket. Csak olvasd el őket, s ne sajnáld annyira magad!

Ren szemét módon viselkedett, s minden más nő megsértődött volna. De Isabel nem. A Szent Nő nem. Még arcizma sem rándult. Csak állt ott szomorúan, amitől a férfinak mintha kést forgattak volna a szívében.

- Talán igazad van.

Isabel elfordult. Ren már éppen bocsánatot akart volna kérni, mikor meglátta, hogy Isabel lehunyja a szemét. Ezzel nem tudott mit kezdeni. Tudta, mit csináljon, ha egy nő sír, ha egy nő kiabál, de mit kezdjen azzal, aki imádkozik? Bármennyire is ellenkezett a természetével, ismét arra gondolt, mit tenne egy hős. - Vissza kell mennem. Holnap találkozunk a vendemmián.

Isabel nem nézett rá, nem válaszolt, s a férfi nem hibáztatta. Miért beszélt volna a gonosszal, amikor Istent is választhatta beszélgetőpartneréül?

Másnap reggel csak Massimo előzte meg Rent, s nem azért mert a férfi sokkal korábban kelt, mint a többiek, hanem mert le sem feküdt. Egész este zenét hallgatott és Isabelről gondolkodott.

Isabel mint egy varázslat, mint egy földreszállt angyal, úgy jelent meg a kora reggeli ködben. Új farmert viselt, a térde alatt még látszott a hajítás. A flaneling, amit a pólója fölé vett, csakúgy, mint a baseballsapka, az övé volt. Mégis csinos volt benne. A férfinak eszébe jutottak a rajongói levelek, s valami égni kezdett a bensejében, a mellkasában.

Kocsiajtó csapódott, megérkezett Giancarlo, megmentve Rent attól, hogy egy kurta hellónál melegebb fogadtatásban kelljen részesítenie Isabelt. A többiek is kezdtek gyülekezni, Massimo pedig parancsokat osztogatott. Megkezdődött a vendemmia.

Isabel rájött, hogy a szüretelés piszkos munka. Ahogy a nehéz fürtöket dobálta a kosárba vagy a paniere-be, ahogy itt nevezték, szőlőlé csurgott az ingujja alá, a metszőollója pedig olyan ragacsos lett, hogy úgy érezte, mintha a tenyeréhez ragasztották volna. Az ujját ráadásul könnyen összetévesztette a fürtök szárával, s hamarosan be is kellett kötnie sebtapasszal.

Ren és Giancarlo járták a sorokat, fogták a megrakott kosarakat, beleborították a műanyag ládákba, amiket a traktor után kötött utánfutóra pakoltak. A szállítmányt a szőlőskert szélén álló régi kőépülethez vitték, ahol egy másik csapat préselni kezdte a szőlőt, az erjesztő kádba csurgatva a mustot.

Felhős, hideg idő volt, Ren azonban pólóra vetkőzött. Megjelent Isabel mellett, hogy elvigye a kosarát, ami éppen megtelt. - Nem muszáj csinálnod.

Isabel elhajtott egy méhet, ami ott zümmögött a feje körül. - Mikor szüretelhetek legközelebb egy toscanai szőlőskertben?

- A dolog romantikája nagyon hamar meg fog kopni.

Máris megkopott, gondolta Isabel, mikor a férfi megtörölte a homlokát és elment.

Isabel a méhet nézte, amely a kézfejen landolt. Ren nem ment vissza este a parasztházba. Telefonált a villából, hogy dolgoznia kell. Isabelnek is azt kellett volna tennie, de csak merengett. Ren sötét múltja pókhálóként tapadt a férfit, s a reményét is elfojtotta annak, hogy közös jövőjük legyen.

Estére a fele termést leszüretelték, s Isabel visszament a házba. Nem beszélt Rennel, aki borozgatni invitálta a férfiakat. Amikor Tracy telefonált, hogy vacsorázni hívja, lemondta. A fáradtságtól semmi máshoz nem volt ereje, csak hogy egyen egy sajtos szendvicset és bezuhanjon az ágyba.

Korán eljött a reggel, izmai tiltakoztak, amikor a másik oldalára fordult. Fontolóra vette, hogy nem kel fel, de élvezte a tegnapi sürgés-forgást. Úgy érezte, végre csinált valamit. Régóta nem volt ilyen.

A második nap gyorsabban ment a munka. Vittorio is segített. Tracy megjelent Connorral, s elmesélte Isabelnek a gyerekek első napját az iskolában, csakúgy, mint Harry előző esti telefonhívását Zürichből. Fabiola szegényes angoltudásával arról panaszkodott neki, hogy nem tud teherbe esni. Ren azonban alig szólt hozzá. Isabel azon töprengett, azért dolgozik-e a férfi mindenki másnál keményebben, mert övé a szőlőskert, vagy mert kerülni akarja.

A nap lemenőben járt. Amikor már csak pár sor volt hátra, Isabel az italos asztalhoz ment. Miközben töltött magának egy pohár vizet, harsogó nevetésre kapta fel a fejét. Három férfi és két nő közeledett a villa felől.

Ren letette a lábát, amit kiürített, és intett nekik. - Éppen időben jöttetek.

A férfiak közül ketten adoniszok voltak, mindketten amerikai akcentussal beszéltek.

- Ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez.

- Hol a sör?

A vörös hajú cicababa, fején drága napszemüveggel arcon csókolta Rent.

- Szia, bébi. Hiányoztál.

- Örülök neki. - A férfi megsimogatta az arcát, aztán a másik nőnek, Pamela Anderson hasonmásának is.

- Meghalok egy cukormentes kóláért. Az ügynököd volt olyan szívtelen, hogy nem állt meg.

A harmadik férfi sovány és alacsony volt, negyvenes évei közepén járhatott. Napszemüvege sportpánton lógott a nyakában, fülére mobiltelefont szorított. Sikertelenül elmutogatnia Rennek, hogy a hívó egy idióta és mindjárt leteszi.

A vörös hajú torokhangon felnevetett és végighúzta mutatóujját Ren csupas mellkasán. - Istenem, drágám, hogy nézel ki? Ez igazi kosz?

Isabel felháborodott. Az Ren melle volt, amin garázdálkodott. Szemügyre vette a vörös hajú csípőnadrágját, körömcipőjét, nyakig érő lábát és fedetlen köldökét. Miért nem említette Ren, hogy meghívta őket?

Isabel elég messze állt ahhoz, hogy Ren tudomást se vegyen róla, de a férfi odakiáltott neki.
- Isabel, ismerkedj meg a barátaimmal.

Tracy folyton azzal ugratta, milyen csinos mindig, Isabel azonban ebben a pillanatban egyáltalán nem érezte magát annak. Miközben feléjük közeledett, azt kívánta, bárcsak megállíthatná az időt annyira, hogy letusolhasson, megcsinálhassa a frizuráját, kisminkelhesse magát, felvehessen valami elegáns ruhát és odaballaghasson martinivel a kezében. - Bocsássanak meg, ha nem fogok kezét.

- A Los Angeles-i barátaim - mondta Ren. - Tad Keating és Ben Gearhart. A telefonos ürge az ügynököm, Larry Green. - A vörös hajúra mutatott. - Savannah Sims. - Aztán a Pamela Anderson-hasonmásra. - Ő pedig Pamela.

Isabel nagyot nézett.

- Csak hasonlítok rá. Nem vagyunk rokonok.

- Isabel Favor. A szabadságát tölti a parasztházban.

- Édes istenem! - sikítozott Pamela. - A könyvklubunknak két könyved is megvolt tavaly.

Az, hogy valaki, aki úgy néz ki, mint Pamela, elég okos is legyen ahhoz, hogy könyvklubba járjon, elég indok volt Isabelnek arra, hogy utálja, de felülemelkedett rajta. - Örömmel hallom.

- Író vagy? - kérdezte Savannah. - Milyen édes.

Ő megérdemelte, hogy utálja.

- Nem tudtam, hogy jöttök - mondta Ren -, de ma este bulizhatunk egyet. Isabel, gyere át a villába, miután rendbeszedted magad. Ha csak nem vagy túl fáradt.

Isabel gyűlölte, amikor huszonegy év felettiek igeként használták a „buli” szót. S még jobban gyűlölte, hogy Ren úgy viselkedett vele, mint egy kívülállóval. - Egyáltalán nem vagyok fáradt. Ami azt illeti, alig várom. Huj-huj. Tuti-buli.

Ren elfordította a fejét.

Amikor visszament a házba, Isabel gyorsan letusolt, aztán lefeküdt, hogy aludjon egy kicsit, de mély álomba merült. Már elmúlt kilenc, amikor felébredt. Lerázta a pókhálót és öltözni kezdett. Mivel dögösségben nem is versenyezhetett a nőekkel, meg sem próbált. A legegyszerűbb fekete ruháját vette fel, kifésülte a haját, felrakta a karkötőjét, fogta a stóláját, s elindult a villába.

Mivel inkább vendégnek érezte magát, becsengetett ahelyett, hogy egyszerűen besétált volna, ahogy szokott. Mellbevágta a harsogó zene, amikor Anna kinyitotta az ajtót. -Jó, hogy itt van, Isabel. Ezek az emberek... - Olyan hangot adott, mint amikor a levegő kiszökik a kerékből.

Isabel együttérzően rámosolygott, majd követte a zene hangjait a ház hátsó részébe. Amikor a szalonba nyíló ajtóhoz ért, megállt.

Ren ügynőke hason feküdt a szőnyegen, Pamela rajta ült combig felcsúszott szoknyával és a hátát masszírozta. Félhomály volt, a zene hangos. Ételmaradékok mindenfelé, Vénusz márvány mellét fekete melltartó fedte. Mellette Tad, az adonisz a falubeli illatszerbolt fiatal elárúsítólányával hetyegett. Ben, a másik adonisz egy lerágott csirkecombot tartott a kezében mikrofon gyanánt és részegen énekelt.

Ren Savannah-val táncolt, s talán az, hogy a vörös hajú melle teljesen hozzátapadt, két karja pedig a nyakára fonódott, volt az oka, hogy észre sem vette Isabel érkezését. Egy gyilkos koktéllal teli kristálypohár himbálódzott egyik kezében. A másik a nő csontos csípőjére siklott. Úgy...

- Szia, kislány! - kiáltotta Pamela Larry Green hátáról. - Larry szereti, ha kényeztetik. Akarod masszírozni a lábát?

- Nem.

Ren komótosan megfordult Savannah-val. Elegánsan bohém volt fekete nadrágjában és fehér selyemingében, melynek a kelleténél eggyel több gombját hagyta nyitva. Vonakodva engedte el Savannah-t. - Van kaja az asztalon, ha éhes vagy.

- Kösz.

Egy hajtincs a férfi homlokába hullott, miközben a bársekreányhez sétált, és újratöltötte a poharát egy ezüsttálcan álló likőrös üvegből. Ivott egy kortyot, aztán rágyújtott. A füst homályos hálóként gomolygott körülötte. - Azt hittem, nem jössz.

Isabel levetette a stóláját és a szék háttámlájára tette. - Kihagytam volna a bulit? Semmi esetre sem. Mondd, hogy nem késtem le az üvegforгатásról.

Ren végigmérte, füst kígyózott az orrlukaiból. A nyakiglábak és gögös arckifejezésük Savannah-ja hűvös szórakozottsággal jártatta a szemét Isabel egyszerű fekete ruháján. Pamela nevetett és felugrott Larry Green hátáról. - Nagyon vicces vagy, Isabel. Te is üvegeztél főiskolás korodban?

- Azt hiszem, kimaradt az életemből.

- Biztosan a könyveket bújtad, amíg én bulikra jártam. Állatorvos akartam lenni, mert imádom az állatokat, de a sulis nagyon kemény volt, s végül abbahagytam.

- Én vért izzadtam a matekkal - mondta a Szukák Királynője.

- Én a szerveskémiával szenvedtem - felelte Pamela. Adonisz Ben képzeletbeli gitárra cserélte csirkecomb mikrofonját. - Gyere és szeress, Pamy, állat vagyok.

Pamela kuncogott. - Átveszed Larryt, Isabel?

Savannah úgy fonódott Renre, mint egy piton. - Táncoljunk.

A férfi a szája sarkába tolta a cigarettáját, s vállat vont Isabel felé. Ezúttal Savannah derekára tette a kezét és lassan tekerni kezdte a csípőjét.

Larry felnézett Isabelre a földről. - Száz dollárt fizetek, hogy ott folytasd, ahol Pam abbahagyta.

- Azt hiszem, előbb el kellene beszélgetnünk, hogy összeillünk-e.

Ren felhorkant.

Larry nyögött egyet és felállt. - Átkozott időeltolódás. A többiek aludtak a gépen. - Megrázta Isabel kezét. - Larry Green, Ren ügynöke. Telefonáltam a bemutatkozásnál. Nem olvastam a könyveit, de Pam ellátott információkkal. Ki kezeli?

- Nem sokkal ezelőttig Ren.

Larry nevetett, s Isabel észrevette, hogy a férfi ravasz, de nem barátságtalan. A zene ritmusa megváltozott, s Ren néhány centivel lejjebb csúsztatta a kezét Savannah csípőjén.

Larry a bárszekrényre mutatott. - Hozzak egy italt?

- Egy kis bor jólesne. - Isabel leült a kanapéra. Nyolc órával ezelőtt ment le az utolsó falat a torkán, s ennie kellett volna, nem innia, de elment az étvágya.

Ballada szólt, Savannah hozzádörgölözött Ren minden porcikájához, amit el tudott érni. Larry odavitte az italt Isabelnek, s leült mellé. - Szóval úgy hallottam, a karrierje zsákutcába jutott. Mit akar tenni?

- Ez egy egymillió dolláros kérdés.

- Ha az én ügyfelem volna, azt tanácsolnám, találjon ki valami újat. Ez a leggyorsabb módja, hogy visszanyerje az energiáját. Álljon elő új személyiséggel.

- Remek tanács, de sajnos én egy személyiségű személy vagyok.

A férfi elmosolyodott, s a karrierről kezdtek beszélgetni, miközben Isabel igyekezett nem Rent és Savannah-t figyelni. A munkájáról faggatta Larryt, a férfi pedig az előadókörútjairól. Ren abbahagyta a táncot, hogy megmutasson néhány régiséget Savannah-nak a szobában, köztük a pisztolyt, amivel Isabelre ijesztett az első villabeli látogatásakor. Mikor közelebb ért, Isabel hallotta, hogy akadozva beszél. Ren Larry felé intett a poharával. - Miért nem hoztál egy kis füvet?

- Megmagyarázhatatlan okból, de félek a külföldi börtönöktől. Különben is, mióta...?

- Legközelebb hozz magaddal füvet. - Ren ismét töltött magának, rá se hederítve, hogy közben a felét a tálcára lötytyintette. Kortyolt belőle, aztán Savannah csípőjére tette a kezét. Újabb lassú, erotikus táncba kezdtek. Isabel arra a megállapításra jutott, jól tette, hogy nem evett, mert most minden, amit lenyelt, visszajött volna.

- Táncoljunk? - kérdezte Larry, sokkal inkább mert sajnálta, ebben Isabel biztos volt, mint azért, mert fel akart volna állni a kanapéról. Isabel megrázta a fejét.

Ren Savannah fenekét markolászta. Savannah hátrahajtotta a fejét és szétnyitotta az ajkát. Ren csak erre várt, s lecsapott rá.

Isabel eleget látott. Céltudatosan felállt a kanapéról és fogta a stóláját. Csak annyira emelte fel a hangját, hogy hallani lehessen a zenétől. - Ren, kijönnél velem egy percre?

Kínos csend telepedett a szobára. Ren lassan kibontakozott Savannah ajkai közül. - Ne légy nevetséges!

- Nem fog sokáig tartani.

Ren felemelte a poharát, unottnak és nagyon részegnek látszott, ivott, aztán letette. - Rendben, essünk túl rajta. - Miközben a lodzsára vezető ajtóhoz támolygott, újabb cigarettára gyújtott.

Amit Isabel azon nyomban kirántott a szájából, ahogy kiértek a teraszra.

- Hé!

Isabel eltaposta. - Akkor árts magadnak, amikor én nem látom.

A férfi részeges harciassággal dühöngött. - Akkor ártok magamnak, amikor akarok.

- Nagyon felbosszantasz.

- Bosszantalak?

- Arra számítotál, hogy örülni fogok? - Isabel szorosabbra húzta magán a stóláját. - Igazság szerint felfordul tőled a gyomrom. Egy falatot sem tudnék lenyelni.

- Túl sokat ittam ahhoz, hogy érdekeljen.

- Nem vagy részeg. Az italod tele van jéggel, s mindig melléöntötted a felét. Ha el akarsz hagyni, állj elé és mondd meg.

A férfi ajka elkeskenyedett. Amikor megszólalt, a hangja olyan tisztán zengett, mint egy harang. - Rendben. El akarlak hagyni.

Isabel a fogát csikorgatta. - Fogalmad sincs, mit akarsz.

- Te csak tudod.

- Igen. S úgy tűnik, ebben a pillanatban én vagyok az egyetlen, aki még érez valamit a másik iránt.

- Nyitva volt a szemed odabent? - Ren a szalon felé mutatott, s mint a golyó, úgy záporoztak belőle a szavak. - Ez az igazi életem. Az az idő, amit eddig Olaszországban töltöttem, a vakációm volt. Nem érted?

- Nem ez az igazi életed. Régen lehet, hogy ez volt, de már nem. Egy ideje nem. Csak el akarod hitetni velem.

- Los Angelesben élek! A nők a zsebembe gyömöszölik a bugyijukat, ha bemegyek egy bárba. A bőröm alatt is pénz van. Sekélyes és egoista vagyok. Eladnám a nagyanyámat egy szaros *Vanity Fair* címlapért.

- Ráadásul mocskos a szád. De senki nem tökéletes. Én túl merev vagyok.

- Merev? - Ren úgy tűnt, menten felrobban. Fogcsikorgatva egy lépést tett Isabel felé. - Figyelj rám. Azt hiszed, olyan okos vagy. Akkor ezt értsd meg. Tétélezzük fel, hogy igazad van. Tétélezzük fel, hogy azért hívtam őket ide és csináltam ezt az egészet, hogy ráébreksek, vége. Nem érted? A lényeg akkor is ugyanaz. Meg akarok szabadulni tőled.

- Ez nyilvánvaló. - Isabel nem tehetett róla, remegett a hangja. - Már csak az a kérdés, miért tetted ki magad mindennek? Miért nem közölted egyszerűen, hogy 'hasta la vista, bébi'? Tudod, mit gondolok? Hogy félsz. Én is félek. Azt hiszed, én örülök ennek a kapcsolatnak?

- Honnan a pokolból tudhatnám, mit gondolsz? Semmi sem értek. De egy valamit tudok: egy szent és egy bűnöző csak bajt okozhat egymásnak.

- Szent? Tényleg azt hiszed rólam, hogy szent vagyok?

- Hozzám képest mindenképpen. Te olyan nő vagy, akinél minden glédában áll. Még azt is nehezen viseled el, ha kócos a hajad. Nézz rám! Maga vagyok a fejetlenség! Tiszta káosz az egész életem. De én ilyennek szeretem.

- Nem vagy te olyan rossz. Érdekeljük egymást, Ren. Tagadhatod, ahogy akarod, de ez az igazság. - Isabel nem akart úgy tenni, mintha szégyellnie kellene az érzéseit. De azért nagy levegőt vett, mielőtt folytatta. - Több, mint érdekelsz. Szerelmes lettem beléd. S egyáltalán nem örülök neki.

Rennek a szeme sem rebbent. - Ugyan, Isabel, elég okos vagy ahhoz, hogy tudd, mi folyik. Ez nem igazi szerelem. Meg akarsz menteni. Egy nagy mentési akciónak tekinted ezt az egészet.

- Igen? Kit kéne megmentenem tulajdonképpen? Tehetséges vagy és érted a dolgodat. Az egyik legintelligensebb férfi, akivel valaha találkoztam. Bármennyire is az ellenkezőjét akarod elhitetni velem, nem vagy nőcsábász, nem kábítószerez, nem iszol. A magad fura módján még a gyerekeket is szereted. Biztos állásod van, tisztelnék. Még a volt feleséged is

kedvel. A nikotin iránti gyengeségeden és a mocskos szádon kívül semmi borzasztót nem látok benned.

- Mert nem akarsz. Olyan vak vagy, hogy csoda, hogy fehér bot nélkül kiengednek az utcára.

- Az igazság az, hogy megijedtél attól, ami köztünk történik, s ahelyett, hogy átengednéd magad neki, úgy viselkedsz, mint egy idióta. S jobb, ha mihelyt beérsz, kimosod a szádból annak a nőnek a baktériumait. Kérj tőle bocsánatot. Nem volt jogod kihasználni szerencsétlent.

Ren behunyta a szemét és lehalkította a hangját. - Istenem, Isabel...

A hold kibújt egy felhő mögül, és szögletes árnyékot vetett a férfi arcára. Elkínzottnak és valahogy legyőzöttnak látszott. - Az a jelenet. Nem mindent túloztam el.

Isabel ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse. Nem oldhatta meg a problémát Ren helyett. Vagy jöjjön rá magától, vagy ne jöjjön rá sehogy. - Sajnálom. Tudom, mennyire elegend van ebből az életből.

A férfi lágy, szinte kivehetetlen hangot adott ki, aztán magához rántotta Isabelt, aki még meg sem érezte Ren testének melegét, az már el is engedte.

- Holnap Rómába megyek.

- Rómába?

- Howard Jenks véglegesíti a helyszíneket. - Ren cigaretta után kutatott. - Oliver Craig is odarepül, az angol, aki Nathant játsza, olvasópróbát tartunk. Jelmezeket, sminket próbálunk. Megígértem, hogy adok pár interjút. A fiestára visszajövök.

A fiesta egy hét múlva lesz. - Biztos vagyok benne, hogy Anna örülni fog.

- Nem érdemelted meg a benti dolgot. - Ren fejével a ház felé intett. - Én csak... érts meg, ez minden. Sajnálom.

Isabel is sajnálta. Jobban, mint Ren gondolta volna.

Tracy szeme megtelt könnyekkel. - Megköszöntem már, hogy visszaadtad nekem Harryt?

- Sokszor.

- Ha te nem lettél volna...

- Megoldottátok volna ketten. Én csak felgyorsítottam a folyamatot.

Tracy megtörölte a szemét. - Nem tudom. Előtted nem sok szerencsével jártunk. Connor, ne a virágok közelében labdázz.

Connor felnézett a focilabdáról, amivel a Briggs-ház mögötti kis kertben játszott Casalleonében, és rájuk mosolygott.

- Ren ma elutazott Rómába - mondta Isabel. - Meg akar szabadulni tőlem.

Tracy félretette a rózsaszín gyerek farmerdzsekit, amit megvarrt. - Mondd el, mi történt.

Isabel elmesélte a tegnapi esti partit. - Azóta nem láttam. Anna mondta, hogy délben elutaztak Larryvel.

- Mi van a Los Angeles-i parazitákkal?

- Velencébe mentek. Pamela kedves.

- Ha te mondd. - Tracy megvakarta a hasát. - Mindig a könnyebb utat választja, ezért is vett el feleségül. Csak a filmvászonon hajlandó eltérni az érzelmi viharokat.

- Csak azért mondd, hogy vigasztalj. Azt hiszi, elítélem, ami így is van, de csak a munkája miatt. Próbáltam leplezni, mert tudom, hogy nem tisztességes, különösen, hogy nekem is rengeteg hibám van. Csak azért szóltam bele, mert törődöm vele.

- Biztos vagy benne, hogy a vágy nem homályosította el az ítélőképességedet?

- Te már olyan régen ismered, hogy nem látod, milyen csodálatos ember lett belőle.

- A francba! - Tracy hátrahanyatlott a székben. - Te tényleg beleestél.

- Azt hittem, ez nem titok. - Különösen nem Ren előtt, miután tegnap kiöntötte neki a szívét.

- Tudtam, hogy vonzódsz hozzá. Melyik nő nem? S ő is röntgenszemekkel bámult téged. De te olyan bölcs vagy. Azt hittem, tudod, hogy Rennel egy kapcsolat nem fejlődhet az állatias szint fölé. Az egyetlen, amit valaha komolyan vett, az a munkája.

Isabel szálnalmas késztetést érzett, hogy megvédje a férfit. - Sok mindent komolyan vesz.

- Mondj egyet.

- Az ételt.

- Nem megmondtam?

- Úgy értem, mindent, ami kapcsolatban áll az étellel. Szeret főzni, tálalni. Az étel társaságot jelent neki, amit te tudod a legjobban, mennyire nélkülöznie kellett gyermekkorában. Imádja Olaszországot. Szereti a gyerekeidet, akár elismeri, akár nem. Érdekli a történelem, művészet- és zenekedvelő. S komolyan vesz engem is. - Isabel nagy levegőt vett, s kissé bizonytalanná vált a hangja. - Csak nem annyira, mint én őt. A fejébe vette, hogy én szent vagyok, ő meg gonosz.

- Ren egy másik dimenzióban él, s talán emiatt gonosz. A nők a lábai elé vetik magukat. A stúdióvezetők gyakorlatilag könyörögnek neki, hogy fogadja el a pénzüket. Nincs tisztában a világban elfoglalt helyével. Nem akarja megbántani a nőket, csak valahogy mégis ez lesz a vége. Kérlek, Isabel... ne hagyd, hogy kicsesszen veled.

Jó tanács, de túl későn jött.

Isabel megpróbálta elfoglalni magát, de csak bámult a semmibe, vagy azt vette észre, hogy újra és újra ugyanazt a tányért mosogatja. Amikor rajtakapta magát, hogy mindig a kisház körül lófrál, hátha megcsörren a telefon, olyan dühös lett, hogy fogta a jegyzetfüzetét és minden percét beosztotta. Meglátogatta Tracyt, játszott a gyerekekkel, segített a villában a fiesta előkészületeiben. Egyre jobban megkedvelte Annát, aki történeteket mesélt a villáról és a casalleonei emberekről.

Három nap telt el, és semmit nem hallott Renről. Fejvesztettnek, sebzett szívűnek, s egyre csüggedtebbnek érezte magát amiatt, hogy az élete ilyen fordulatot vett. Nem hogy új utat talált volna, de még a régit is megnehezítette magának.

Másnap felajánlotta, hogy vigyáz Connorra a parasztházban, amíg Tracy orvoshoz megy, Marta pedig Annának segít a villában főzni. Tracy épp akkor ért vissza, amikor a kisfiú kezdett nyűgös lenni. Felkapta és belecsókolt a nyakába, aztán leült vele az asztalhoz, míg Isabel feltett egy teát. - Dr. Andrea valóságos szívbró. Még mindig nem tudom eldönteni, hogy borzongató-e vagy sem, ha egy jóképű orvos turkál a medencémben. Érdeklődött felőled.

- Szoknyapecér.

- Ren hívott?

Isabel a hideg kandallót bámulta és megrázta a fejét.

- Sajnálom.

Isabel fájdalomába harag vegyült. - Túl sok vagyok neki. Bárcsak vissza se jönne soha.

Tracy homlokára ráncok szaladtak. - Nem hiszem, hogy túl sok vagy. Ren egy szemét.

Isabel próbált egyenletesen lélegezni, de a düh olyan tüzet gyújtott benne, ami felemésztette minden oxigénjét.

Tracy összeszedte Connor holmiját, aztán megölelte Isabelt, hogy induljon. - Ren nem tudja, mit veszít. Jobb nőt nem is találhatott volna magának, s a jelenlévő sem kivétel. Ne hagyj, hogy sírni lásson.

Pedig nagy esély van rá, gondolta Isabel.

Miután elmentek, fogta a kabátját és kiment, hogy lehűtse magát, de rájött, hogy a düh jobb, mint a fájdalom. Négy hónap alatt kétszer hagyták el, s elege lett. Meg kell hagyni, a Michaellel való szakításnak most már örült, de Ren gyáva volt. Isten értékes ajándékot adott nekik, s csak egyiküknek volt mersze megragadni.

Ha találkozna, egy szót sem fog szólni hozzá. Egyszer már kérdőre vonta, többet nem fogja. S nem büszkeségből. Ha Ren nem magától tér vissza hozzá, nem is térjen vissza egyáltalán.

A szél északira fordult. Mire visszament a házba, átfagyott, s tüzet gyújtott. Főzött egy teát, fogta, s a levelekkel együtt bevitte a nappaliba. Mindig szorgalmasan válaszolt a rajongóknak, ezeket a leveleket azonban legszívesebben bedobta volna a tűzbe.

Hátradőlt a kanapén, s olvasni kezdte az elsőt. Amikor végzett, elővette a következőt, s végigolvasta az összesét. A teája kihűlt. A tűz pattogott. Lassan imádkozni kezdett. Kezébe vette egymás után a leveleket, s imádkozott azokért, akik írták.

Aztán magáért.

Sötétség borult a házra. A tűz kialudt. Az elveszettek imáját mormolta.

Istenem, kérlek, add, hogy lássam az utat.

Mikor azonban kinyitotta a szemét, csak azt látta, hogy óriásit tévedett.

Ekkor meghallotta. A hangot, ami a bensejéből szólt. Visszahunyta a szemét, s fülelt, de a szavakat nem tudta kivenni. Mozdulatlanul ült, csalódottan, de semmi. A hang elnémult.

Vacogott a foga, pedig a szobában meleg volt. Elveszettnek, dühösnek és magányosnak érezte magát. Mindent jól csinált. Majdnem mindent, leszámítva, hogy beleszeretett egy gyáva féregbe. Mindent túl jól csinált. Csak arra figyelt, hogy minden tökéletes legyen, s

közben nem maradt ideje élni. Amíg Olaszországba nem jött. Itt pedig a feje tetejére állt az élete.

A hang ismét megszólalt a bensejében, de most sem hallotta, mit mondott, csak a szíve dobbanásait.

- Ren?

A férfi felkapta a fejét. - Igen. Az jó lesz. Ahogy gondolod.

- Biztos vagy benne? - Howard Jenks belepréste természetes testét a székbe, s úgy nézett, mintha egyre nagyobb kételyei támadtak volna afelől, hogy a megfelelő férfit választotta ki a feladatra. Ren nem hibáztathatta. Szüntelenül elkalandozott a figyelme. Az egyik pillanatban még élénken részt vett a beszélgetésben, a következőben gondolatban már messze járt.

Azt is tudta, hogy pocsekul néz ki. A szeme vérekes volt, s csak egy mesterszínű tudta eltüntetni alóla a karikákat. De hogy nézhetett volna ki jobban, amikor napok óta nem aludt rendesen? A fenébe, Isabel, hagyj békén!

Larry összehúzott szemöldökkel nézett rá a Jenksszel szemközti székből a római St. Regis Grand lakosztályában. - Biztos vagy benne, Ren? Azt hittem, nem akarsz dublőrt használni a Golden Gate-i jelenetben.

- Nem - felelte Ren, mintha egész idő alatt ezt mondta volna. - Csak bonyolítaná a dolgot, s nincs tériszonyom. - El akart hallgatni, de a szavak kibuktak belőle. - Különben is, milyen nehéz lehet elkapni egy hatéves kislányt?

Kínos csend támadt. Oliver Craig, aki Nathan szerepét játszotta, felvonta a szemöldökét.

- A hídjelenet nem csak kislányok üldözéséről szól - mondta feszülten Jenks -, ahogy azt, remélem, te is tudod.

Larry sietett a megmentésére, biztosítva Jenkst, mennyire örült Ren, hogy végre olyan szerepet kaphat, amiben megcsillogtathatja a tehetségét, milyen nagyszerűen fognak együttműködni Olivérrel - bla-bla-bla. Ren kimentette magát és a fürdőszobába ment. A mosdó fölé hajolt és hideg vizet locsolt az arcára. Össze kell szednie magát. Tegnap este Jenks félrevonta Larryt, s megkérdőjelezte a hozzáértését.

Fogott egy törölközőt. Ez volt élete legnagyobb lehetősége, s ő elpuskázta, mert nem tud koncentrálni. Annyira szeretne volna hallani Isabel hangját, hogy egy tucatszor már majdnem felhívta. De mit mondana neki? Hogy annyira hiányzik, hogy nem tud aludni? Hogy annyira vágyik rá, hogy fáj?

Tegnap összefutott egy amerikai riporterrel, aki tudni akarta, hogy igaz-e a hír. - Azt beszélnek Isabel Favorrel jár.

Savannah-nak máris eljárt a szája. Ren mindent tagadott, s úgy tett, mintha alig ismerné Isabelt. Dr. Favor törékeny jóhíre nem élte volna túl, ha nyilvánosan összeboronálják vele.

Ugyanazt mondogatta magának, amiket napok óta. A kapcsolatokat egy bizonyos ponton vagy meg kell szakítani, vagy tovább kell lépni a következő fokra, s két olyan különböző személyiségnek, mint ők, nincs következő fok. Bele sem kellett volna kezdenie ebbe az egészbe, de jobban vonzódott Isabelhez, minthogy képes legyen ellenállni neki. Most pedig, amikor eljött volna az ideje, hogy elhagyja, azt akarta, hogy Isabel jószívvel gondoljon rá. Hogy legalább egy jó emléket őrizzen róla, mielőtt végleg elbúcsúznak.

Lehúzta a vécét, amit nem is használt, s visszament. A beszélgetés abban a pillanatban elakadt, ahogy belépett, semmi kétséget nem hagyva afelől, miről folyt. Ren észrevette, hogy Olivér időközben távozott. Nem volt jó jel.

Jenks a homlokára tolt a szemüvegét. - Ül le, Ren.

Ahelyett, hogy ledobta volna magát egy székre, csak hogy jelezze, megértette a helyzet komolyságát, Ren a bárhoz lépett és kibontott egy üveg Pellegrinót. Csak azután ült le, hogy ivott belőle. Ügynöke figyelmeztető pillantást vetett rá.

- Beszélgettünk Larryvel - mondta Jenks. - Bizonygatja, hogy elkötelezted magad emellett a film mellett, de nekem komoly kétségeim támadtak. Ha valami probléma van, szeretném, ha megmondanád, hogy megoldjuk.

- Nincs probléma. - Ren halántékánál egy izzadság-csepp buggyant ki. Tudta, hogy valami megnyugtatót kellene mondania Jenksnek, s próbálta megkeresni a megfelelő szavakat, de épp ellenkező hatást váltott ki velük. - Pszichológust akarok minden jelenethez, amelyben gyerekek szerepelnek. A legjobbat, érted? Nem felelek egyetlen kislány rémálmaiért sem.

Pedig épp ez volt a feladata, rémálommá tenni az emberek éjszakáit. Azon gondolkodott, vajon Isabel alszik-e.

Jenks állán a ráncok olyan mélyek lettek, hogy búzáat lehetett volna bele vetni, de mielőtt megszólalhatott volna, megcsörrent a telefon. Larry felkapta. - Igen? - Renre pillantott. - Pillanatnyilag nem tudom adni.

Ren kikapta a kagylót a kezéből és a füléhez tartotta. - Gage.

Jenks és Larry összenéztek.

Ren hallgatott, aztán visszarakta a telefont a helyére és az ajtóhoz sietett. - El kell mennem.

Isabel dühe nem apadt. Remegett tőle, miközben zöldséget aprított a villa konyhájában és elővette a tálalóedényeket a szekrényből. Délutánra sem múlt el, amikor találkozott Giuliával a városban egy pohár borra. Beugrott Briggsékhez megnézni a gyerekeket, de akkor is forrt benne a harag, amikor velük beszélgetett.

Hazafelé hajtott, amikor egy szín magára vonta a figyelmét az egyik butik kirakatában. A tűzpiros-narancssárga ruha úgy izzott, ahogy az ő dühe. Soha nem vett volna fel ilyesmit, de a Panda ezt nem tudta. Beparkolt a tilosba, közvetlenül az üzlet elé, s tíz perc múlva Isabel megjelent a ruhával, amit viselni nem a stílusához, kifizetni nem a pénztárcájához való volt.

Aznap este vad gyűlölettel főzött. Addig melegítette a serpenyőt a tűzhelyen, amíg sisteregni nem kezdett az olaj, s csípős kolbászt sütött. Kése csak úgy kopogott a vágódeszkán, miközben vörös- és fokhagymát szeletelt, aztán erőspaprikát szedett a kertből. Amikor rájött, hogy nem forralt vizet a tésztának, a fűszeres szószt egy vastag szelet kenyérre öntötte, majd kivitte az egészet a kertbe, ahol leült és felfalta két pohár Chiantival. Este üvöltő olasz rockzenére mosogatott. Egy tányért eltört, s olyan erővel dobta ki a szemébe, hogy a darabokból szilánkok lettek. Megcsörrent a telefon.

- Signora Isabel, itt Anna. Tudom, hogy azt mondta, holnap reggel átjön kirakni a tányérokat a sátorban felállított asztalra, de nem szükséges. Signore Ren megcsinálja.

- Visszajött? - A ceruza, ami a keze ügyébe akadt, kettétört a szorításában. - Mikor?

- Ma délután. Nem beszélt vele?

- Még nem. - Isabel a szájába vette a hüvelykujját és lerágta róla a körmöt.

Aznap este később összeszedte a jegyzeteit, amit új, magánéleti válságkezelésről szóló könyvéhez készített, s a tűzbe vetette. Amikor hamuvá égtek, bevett két altatót és lefeküdt.

Reggel felöltözött és beviharzott a városba. Máskor kába volt az altató után, most csak mérges. Felhajtott egy csésze gyilkos kávé a piazzán, aztán sétált egyet, de nem mert a kirakatokra nézni, nehogy betörje az üvegüket.

Csak a fiesta kezdete előtt nem sokkal tért vissza a parasztházba. A fürdőszobába ment, megnyitotta a hideg vizet, s aláállt, hogy lehűtse perzselő bőrét. Amikor sminkelni kezdte magát, a ceruzáját sokkal jobban rányomta a szeme aljára, a pamaccsal pedig dupla annyi pirosítót vitt fel az arcára, mint szokott. Púder, szemfesték, szempillaspirál - mind önálló életre keltek. Tracy otthagytott nála egy vérvörös szájfényt, amit most az ajkára kent. Úgy csillogott a szája, mint egy vámpír.

Levette a vállfáról a szekrényajtóra akasztott ruhát, amit a butikban vásárolt. Karcsú tűzoszlopként simult a testére. Soha nem hordott rikító színeket. Csak miután felrántotta a cipzárt, jutott eszébe fehérneműt venni alá.

Megnézte magát a tükörben. Az anyagba szövött pici borostyánstrasszok úgy ragyogtak, mint a paraszak. Egyik válla fedetlenül bújt elő a ruhából, cikcakkos alja pedig lángnyelvként vibrált a combja közepétől a vádlijáig. Sem az alkalomhoz, sem hozzá nem illett, mégis ezt akarta viselni.

Szeretett volna túsarkú, aranygyöngyökkel kirakott cipőt húzni hozzá, de mivel ilyenje nem volt, beledugta lábát bronzszandáljába. Oda se neki, ezzel könnyebb lesz ezer darabra törnöm a szívedet.

Belenézett a tükörbe. Skarlátvörös ajka elütött a ruhától, a szandálja nem illett hozzá, de nem bánta. Elfelejtette megszárítani a haját fürdés után, rakoncátlan szőke fürtjei anyja legborzasabb frizurájára emlékeztették, de ahelyett, hogy egy fejpántért nyúlt volna, ujjai a manikűrrollójára fonódtak. Egy pillanatig rámeredt, aztán felemelte és csattogatni kezdte.

Levágott hajvégek tekeredtek az ujjára. Az olló vadul nyírbált, egyre gyorsabban, míg haja zilált, szanaszét álló tincsekbe nem kuszálódott. Végül levette a karkötőjét, az ágyra dobta és elhagyta a házat.

Ahogy a villa felé tartott az ösvényen, szandálja sarka szanaszét pattintotta a kavicsokat. Megjelent előtte az Angyalok villája, s egy fekete hajú férfit pillantott meg beszállni egy poros fekete Maseratiba. Nagyot dobbant a szíve, aztán visszatért a normális ritmusba. Csak Giancarlo állt el a kocsifelhajtóról, hogy legyen hely az érkező vendégek autóinak.

Hideg volt ehhez a lenge ruhához, de Isabel akkor is lángolt, amikor a nap elbújt a felhők mögé. Átvágott a kerten a villa hátsó részéhez, ahol már gyülekeztek a falubeliek. Voltak, akik a pázsiton felállított sátor alatt, voltak, akik a teraszon beszélgettek. Jeremy és néhány idősebb kisfiú a szobrok között focizott.

Nem volt nála táska. Se pénz, se papírzsebkendő, se rúzs, se toll, se szájspray. S ami a legrosszabb, nem volt nála fegyver.

A tömeg szétnyílt előtte.

Ren már azelőtt megérezte, hogy valami történt, mielőtt meglátta. Tracy szeme elkerekedett, Giulia felsikkantott. Vittorio felnézett, olaszul káromkodott egyet, s amikor Ren meglátta, mi vonta magára mindenki figyelmét, az agya leblokkolt.

Isabel felgyújtotta magát.

A tűzként ragyogó ruhát nézte, a forróságot Isabel szemében, a dühödt erőt, ami vibrált belőle, s kiszáradt a szája. A takaros szürkeség eltűnt, a megnyugtató feketék, fehérek és bézsek, amik Isabel színvilágát alkották. A haja pedig... A feje körüli rendesen összevisszaságban fénylő fürtökért a Beverly Hills-i fodrászok dollárok százait kérték volna el.

A rúzs és a cipője nem passzolt a ruhához, de Isabelben olyan céltudatosság égett, hogy Ren riadókészültségbe állt. Pontosan tudta, mi történik.

Megérkezett a városba Isabel gonosz ikertestvére.

Isabel azt nézte, hogy Ren őt nézi. A férfi tiszta feketében volt. Zene szólt a teraszra kitett hangszórókból, a tálalóasztalon már ott zsúfolódtak az előételek, sajtokat és gyümölcsöket kínáló tálak.

Miközben Isabel Ren nézte, dühe ismét lángra kapott. Ez a férfi volt a szeretője, neki mégis fogalma sem volt, mi játszódik a jégkék szem mögött, s most már nem is érdekelte. Lehet, hogy Ren fizikailag vonzó volt, de érzelmileg gyáva. Becsapta - csábító főzésével, megnyerő nevetésével, szenvedélyes csókjaival és bizsergető szeretkezésével. Akár akarta, akár nem, mindegyik egy ki nem mondott ígéret volt. Lehet, hogy nem szerelemre, de valami fontosra, s Ren ennek fordított hátat.

Andrea Chiara közeledett felé a kerten át. Isabel elfordult Ren sötét ruhájától és sötét lelkétől, s az orvos köszöntésére sietett.

Ren legszívesebben tört-zúzott volna, mikor meglátta, hogy Isabel Vittorio testvéréhez lép. Hallotta, hogy a férfi nevét mondja, aki olajos szemmel nézett rá, megfogta a kezét és megcsókolta. Disznó.

- Isabel, *cara*.

„*Cara*”, szemét. Ren nézte, ahogy dr. Szerelem Isabelbe karol, és egyik csoportosulástól a másikhoz vezeti. Isabel tényleg azt hiszi, hogy legyőzheti a saját fegyverével? Ren pontosan tudta, hogy éppen úgy hidegen hagyta Andrea Chiara, mint ahogy őt Savannah. Miért nem néz legalább felé, hogy meggyőződjön róla, használ-e a mérge?

Azt kívánta, bárcsak felé fordulna Isabel, hogy ásíthasson egyet, s végleg bebizonyítsa, mekkora barom. Szakítani akart, nem? Örülnie kellene, hogy Isabel mással flörtöl, mégha a hatás kedvéért csinálja is. Ehelyett azonban legszívesebben megfojtotta volna az udvarlóját.

Tracy félrevonta a többiektől, hogy belemártsa a kést. - Milyen érzés, ha visszafelé sül el a puská? A legjobb, ami valaha is történt veled, hogy találkoztál Isabellel, s te eldobtad magadtól.

- Neki viszont nem a legjobb, hogy találkozott velem, s te ezt nagyon jól tudod. Most pedig hagyj békén.

Alig szabadult meg Tracytól, jött Harry. - Biztos vagy benne, hogy tudod, mit csinálsz?

- Jobban, mint bárki más.

Hiányzott neki Isabel szenvedélye, kedvessége, határtalan magabiztossága. Hiányzott, hogy bizonygassa, nem olyan rossz ember, mint amilyennek hiszi magát. Nézte Isabel vad, zilált külsejét, s vissza akarta kapni az ő rendes, türelmes Isabeljét, azt, akitől foggal-körömmel igyekezett megszabadulni.

Mikor Chiara Isabel vállára tette a kezét, Ren elfojtotta magában féltékenységét. Ma délután küldetése volt, küldetése, amely reményei szerint keserédes jóvátételt fog jelenteni számára. Azt akarta, hogy Isabel tudja, az az erőfeszítés, amit belefektetett, mégis ért valamit. Talán abban is reménykedett, hogy Isabel majd rámosolyog, de ez már nem tűnt olyan valószínűnek.

Eredetileg úgy tervezte, hogy a vacsora után teszi meg a nagy bejelentést, de elfogyott a türelme. Most kellett cselekednie. Intett Giancarlónak, hogy halkítsa le a zenét.

- Barátaim, egy kis figyelmet kérek.

Az emberek egymás után felé fordultak: Giulia, Vittorio, Tracy, Harry, Anna, Massimo, mindenki, aki segített szüretelni. A felnőttek csendre intették a gyerekeket. Ren kilépett a sátor alól a nap sugarába, Isabel Andrea mellett maradt.

Először olaszul beszélt, aztán angolul, hogy Isabel egyetlen szóról se maradjon le. - Mint tudjátok, hamarosan elhagyom Casalleonét. De nem tudtam volna úgy elmenni, hogy ne találjak rá módot kifejezni, milyen sokat jelent nekem a barátságotok. - Angolra váltott. Isabel hallgatta, de Ren érezte, hogy hullámokban árasztja el a belőle áradó düh. A lábát nyaldosta, s félő volt, hogy elborítja.

Elővette a dobozt, amit a tálaló alá rejtett, és az asztalra állította. - Remélem, hogy a megfelelő ajándékot találtam meg. - Úgy tervezte, hogy hosszú beszéddel fokozza majd a feszültséget, de elment tőle a kedve. Kinyitotta a dobozt.

Mindenki közelebb lépett, miközben leszakította róla a csomagolást. Bedugta a kezét és kivette a Reggeli árnyékot.

Néhány másodpercnyi döbbsent csend következett, aztán Anna fojtottan felsikoltott. - Megtalálta a szobrot? Igazi?

- Igazi.

Giulia levegő után kapkodott, aztán Vittorio karjába vetette magát. Bernardo a levegőbe kapta Fabiolát. Massimo az égre emelte a kezét, Marta elsírta magát. Mindenki közelebb furakodott, eltakarva előle azt az egyeden embert, akinek látni akarta az arcát.

A magasba emelte az *Ombra della Mattin*á-t, hogy mindenki lássa. Az, hogy nem hitt a szobor csodatévő erejében, nem számított. Ők hittek benne, s csak ez érdekelte.

Akárcsak az *Ombra della sera*, ez a szobor is hatvan centi magas és csak pár centi széles volt. Ugyanolyan kedves arcú, mint férfi mása, a haja azonban egy kicsit hosszabb, s két pici mell jelezte nőiességét. Záporozni kezdtek a kérdések, hogyan találta meg.

- *Dove l'ha trovata?*

- *Com 'é successo?*

- *Dove era?*

Vittorio a szájába dugta az ujját és csendet fűttenetett. Ren letette a szobrot az asztalra. Tracy arrébb húzódott, hogy a férfi végre megpillanthassa Isabelt, aki elkerekedett szemmel, kezét a szájára szorítva állt. A szobrot nézte, nem Rent.

- Mondd el, hogy találd meg - kérte Vittorio.

Ren elmesélte, hogy Giulia felhívta Josie-t és kért tőle egy listát a Paolo által küldött ajándékokról. - Először nem tűnt fel. Aztán megláttam a kandallóhoz való szerszámokat.

Vittorionak elakadt a lélegzete. Mint hivatásos idegenvezető, hamarabb megértette, mint a többiek. - *Ombra della Sera* - mondta. - Soha nem gondoltam volna... - A vendégekhez fordult. - A gazdálkodó, aki megtalálta a férfi szobrot a tizenkilencedik században, piszkavasnak használta, amíg valaki rá nem jött, mi az. Paolo ismerte ezt a történetet.

Ren többször is átolvasta a listát, amikor eszébe jutott, hogyan fedezték fel a másik szobrot. - Felhívtam Josie-t és megkértem, írja le a kandallószeretet. Azt mondta, régi darabok és nagyon különösek. Egy lapát, néhány fogó és egy női test formájú piszkavas.

- A szobrunk - suttogta Giulia. - *Ombra della Mattina*.

- Josie gyermeket akart. Paolo tudta. Amikor az unokája nem tudott teherbe esni, elhozta a szobrot a templomból és egyéb ajándékok társaságában, hogy Josie ne fogjon gyanút, elküldte neki. Paolo azt mondta, értékes régiség, s ha a kandalló mellett tartja, szerencsét hoz.

- Így is lett - mondta Anna.

Ren bólintott. - Három hónappal azután, hogy megérkezett a szobor, Josie állapotos lett az első gyermekével. - Véletlen, de senki nem hitt volna neki.

- Miért fáradt vele Paolo, hogy egy kandallóhoz való szerszámkészlet darabjának tűntesse fel a szobrot? - kérdezte Tracy. - Miért nem küldte el Josie-nak amulettként?

- Mert félt, hogy Josie beszélne róla Martának, s nem akarta, hogy a testvére megtudja, mit tett.

Marta a kötevényét csavargatta és azt dadogta, mennyire szeretett volna Josie gyermeket, s Paolo mennyire sajnálta, hogy nem esett teherbe. Úgy érezte, hogy meg kell védenie a

testvérét, noha Paolo már meghalt, s azt bizonygatta, hogy Paolo visszavitte volna a szobrot a helyére, mihelyt megtudja, hogy az unokája gyermeket vár, de már nem volt rá ideje. A vendégsereg nagylelkű hangulatban volt, s mindnyájan helyeslően bólogtak.

Giulia a kezébe vette a szobrot. - Alig egy héttel ezelőtt kaptam meg a listát. Hogy ért ide ilyen gyorsan?

- Megkértem egy barátomat, hogy hozza el Josie-tól. Két nappal ezelőtt adta át nekem Rómában a szállodában. - A barátja azt is tudta, hogyan kell kijátszani a vámosokat.

- Josie nem bánta, hogy vissza kell adnia? - Két gyermeke van már, s tudja, mekkora jelentősége van a szobornak.

Vittorio arcon csókolta Rent. - Tudom, hogy minden casalleonei nevében beszélek, amikor azt mondom, soha nem tudunk elég hálásak lenni azért, amit értünk tettél.

Ettől kezdve aki kapta, az marta. Férfiak és nők, öregek és fiatalok - mind csókokkal borították. Mindenki, csak Isabel nem.

A szobor kézről-kézre járt. Giulia és Vittoria sugárzott az örömtől. Tracy sikongatva menekült előle, amikor Harry a kezébe akarta nyomni. Anna és Massimo büszkeséggel néztek gyermekeikre, egymásra szeretettel.

Ren túlságosan nyomorultul érezte magát ahhoz, hogy élvezze az ünneplést. Állandóan azt fürkészte, Isabel vajon értékeli-e, hogy ebben az egyben legalább nem okozott neki csalódást. De úgy tűnt, nem értette meg az üzenetet. Míg másokra mosolygott és nevetett, Ren érezte, hogy rá dühös.

Steffie bújt oda hozzá. - Szomorúnak látszol.

- Ki? Én? Sosem voltam boldogabb. Nézz körül. Én vagyok a nap hőse. - Ren letörölt egy csokidarabot a kislány szája széléről.

- Azt hiszem, dr. Isabel haragszik rád. Anya azt mondja... - Kis ránc jelent meg Steffie homlokán. - Mindegy. Anya sültbolond. Apa azt mondta neki, türelmesnek kell lennie veled.

- Tessék, egyél egy kis sütit. - Ren a kislány szájába nyomta, hogy elhallgattassa.

Anna és az idősebb asszonyok az asztalok felé kezdték terelni a jónépet. Miközben a szobor egyik családtól a másikhoz vándorolt, a pohárköszöntők mind Rent éltették. A férfi torkát szokatlan módon gombóc fojtogatta. Hiányozni fog neki ez a hely, az emberek. Nem akarta, mégis gyökeret eresztett valahogy. Nevetséges, hogy pont most, amikor el kell mennie. Ha idős koráig kell várnia, hogy újra visszatérjen, tudta, hogy akkor is Isabelt fogja látni a kertben.

Dr. Favor az asztal másik végén, a lehető legtávolabb ült le tőle. Andrea az egyik, Giancarlo a másik oldalán. Egyikük sem tudta levenni róla a szemét. Isabel haja repkedett a

feje körül, miközben magyarázott. Szeme szikrázott. Majd kicsattant az erőtől, de Ren csak a belőle áradó dühöt érezte.

Az izgatottságtól mindenki farkaséhes lett, s a leves gyorsan elfogyott. Hideg szél támadt, néhány asszony a pulóveréért nyúlt, nem úgy Isabel. Csupasz karja dühödt forróságot árasztott.

Piros kagylószószos tésztával, tejszínes rizottóval megrakott túlméretezett tálak érkeztek, s mindenki elmerülten lakmározott. Ren az ilyen összejöveteleket élvezte a legjobban, ahol a barátaival körülvéve ízletes ételeket, remek borokat fogyaszthatott, mégsem volt soha boldogtalanabb. Giulia és Vittorio lopva csókolóztak. Tracy arcából ítélve Harry fogdosta az asztal alatt. Ő is fogdosni szeretne volna Isabelt.

Felhők gyülekeztek az égen, a fák susogtak a szélben. Isabel nem tudott egy helyben ülni, s valahányszor felugrott egy tányérért, Ren attól félt, hogy pusztá kézzel szétroppantja. A vendégek úgy körülzsongták, mintha mágnesként vonzotta volna őket a bőre. Kilötytyintette a bort az asztalterítőre, amikor tölteni akart magának. A vajtartót lelökte a földre. Pedig nem volt részeg. Alig ért hozzá a poharához.

A nap lemenőben járt, a felhők elsötétedtek, de a falu visszakapta a szobrát, s a hangulat egyre emelkedettebbé vált. Giancarlo felhangosította a zenét, néhányan táncra perdültek. Isabel Andreához hajolt, mintha a férfi minden szava, amit kiejtett a száján, egy csepp méz lett volna, amit fel akart nyalni. Ren a kezét ropogtatta.

Amikor megérkezett a grappa, Andrea felállt. Ren hallotta, hogy felkéri Isabelt. - Menjünk táncolni.

A sátor mennyezetét csapkodta a szél. Isabel felállt és megfogta a férfi kezét. A terasz felé menet lángnyelven szoknyája a térdét verdeste. Dobálta a fejét, a haja csakúgy repkedett. Andrea a mellét bámulta, miközben cigarettára gyújtott.

Isabel, ez már mindennek a teteje volt, elvette tőle és a szájába vette.

Ren olyan hirtelen állt fel, hogy feldöntötte a székét. Mielőtt Isabel egyet szippanthatott volna a cigarettából, átvágott a fűvön. - Mi az ördögöt művelsz?

Isabel hosszan szívtá, majd Ren arcába fújta a füstöt. - Bulizom.

A férfi egész délután tartogatta Andreának azt a pillantást, amit rávetett. - Mindjárt visszahozom.

Isabel nem ellenkezett, forró, meztelen bőre égette a férfi kezét, ahogy elrángatta. Ren rá se hederített a kíváncsi tekintetekre, amik kísérték őket, s a legtávolabbi szobor mögé vonszolta Isabelt. - Elment az eszed?

- Cseszd meg, pancser! - Isabel újabb adag füstöt okádott a férfi arcába.

Ren szerette volna kimosni a száját szappannal, de ő tette ilyenné Isabelt. Ahelyett, hogy kicsókolta volna belőle a dühöt, kihúzta magát, s úgy viselkedett, mint egy seggfej. - Azt reméltem, hogy beszélhetünk, de úgy látszik nem vagy abban a hangulatban, hogy értelmesen válaszolj.

- Fején találtad a szöveget. Most pedig félre az utamból!

Rennek még soha nem kellett szabadkoznia, de most úgy érezte, muszáj. - Isabel, nem működött volna. Túlságosan különbözünk egymástól.

- A szent és a szörnyeteg, igaz?

- Túl sokat vártál, ennyi az egész. - Ren ökölbe szorította a kezét. - Beszéltem egy újságíróval Rómában. Hallott rólunk. Mindent letagadtam.

- Kitüntetést vársz?

- Ha a sajtó megtudja, hogy viszonyunk volt, a maradék jó híredet is elveszíted. Nem érted?

- Annyit értek, hogy rosszul vagyok téled. Annyit értek, hogy adtam neked valami fontosat, s te nem kértél belőle. Annyit értek, hogy soha többé nem akarlak látni. - Isabel a férfi lába elé dobta a cigarettát, s mikor elviharzott, ruhája máglyaként lobogott körülötte.

Ren csak állt, s próbálta visszanyerni az önuralmát. Beszélnie kellett valakivel, akinek tiszta a feje, tanácsot kérnie, de elég volt egy pillantást vetnie a teraszra, hogy lássa, a legbölcsebb tanácsadó, akit ismert, erotikus táncot lejtett egy olasz orvossal.

A szél belekapott selyemingébe, s olyan hiányérzet tört rá, hogy kis híján térdre borult. Ekkor értette meg. Teljes szívéből szerette ezt a nőt, s élete legnagyobb hibáját követte el, amikor elhagyta.

Mi van, ha Isabel túl jó hozzá? Ő volt a legerősebb személyiség, akit ismert, még ahhoz is elég erős, hogy a benne rejlő ördögöt megszelídítse. Nem, nem érdemli meg, de ez csak annyit jelent, hogy mindent el kell követnie, hogy Isabel erre soha ne jöjjön rá.

De Isabel nagyon okos volt. Nem afféle szeretetre éhes nő, akit megteveszthet egy szép arc. Mi van, ha tényleg igaz, amit mondott? Mi van, ha igaza van és tényleg annyira hozzászokott már, hogy egy régi, kopott szemüvegen át nézze magát, hogy nem látja, milyen ember lett?

Szédült. A szabadság, amit egy új önkép hozhatott, túl sok lehetőséget nyitott meg előtte, hogy mindet végig tudja gondolni. Előbb beszélnie kell Isabellel, elmondania neki, mit érez, s volt egy olyan balsejtelme, hogy nem lesz könnyű dolga.

Máig esküdni mert volna rá, hogy Isabel mindent meg tud bocsátani, de most már nem volt benne olyan biztos. Nézte, ahogy táncol. Volt benne valami különös, túl a frizuráján, a ruháján és a haragján. Valami...

Tekintete megállapodott Isabel csupasz csuklóján, s a pánik, amit próbált leküzdeni, úrrá lett rajta. Isabelen nem volt rajta a karkötő. Szája kiszáradt, s hirtelen minden változás, ami végbement Isabelen, értelemet nyert.

Elfelejtett lélegezni.

Isabel keze ökölbe szorult, nem tudott elég levegőt préselni a tüdejébe. Kibontakozott Andrea öleléséből, s átverekedte magát a táncolók tömegén a terasz végébe. Az emberek arca ragyogott a boldogságtól körülötte, de ahelyett, hogy ez megnyugtatta volna, csak olajat öntött a tűzre.

Andrea utána indult. Isabel megfordult és rohanni kezdett a kerten át. Egy spaletta elszabadult a szélben, s nekicsapódott a ház falának.

A düh elemésztette, már nem csak Renre, hanem önmagára is haragudott. Narancssárga ruhája savként égette a bőrét. Le akarta tépni magáról, kifésülni a haját, levakarni arcáról a festéket. Vissza akarta kapni a nyugalmat, a hidegvérét, a magabiztosságát - mindent, amit elraboltak tőle három nappal ezelőtt, amikor elolvasta azokat a leveleket és imádkozott a tűz mellett.

A sátor úgy repkedett a viharban, mint egy vitorla. A gyerekek sikítottak, rohangáltak, túl közel az oszlopokhoz. Elviharzottak az asztal mellett, ahol a szobor állt. Isabel ránézett az életet jelentő magányos női alakra.

VESD BELE MAGAD...

A szó ráreccsent, már nem halk suttogás volt, amit az imáiból hallott a kandallónál, suttogás, amit nem tudott kivenni. Hanem kiáltás.

VESD BELE MAGAD...

Isabel a szoborra meredt. Nem akarta megfogni. Szét akarta törni. A régi életét. A régi énjét. De túlságosan félt tőle, hogy mi lesz azután.

Ren a kerten át közeledett felé, aggodalomtól elkomorult arccal. A gyerekek kergetőztek, a lányok sikítottak. Isabel megiramodott a szobor felé.

VESD BELE MAGAD...

Tudta, hogy van folytatása. Többet akar mondani neki a hang.

VESD BELE MAGAD A...

Anna odakiáltott a gyerekeknek, hogy jöjjenek el a sátortól. De túl későn figyelmeztette őket. Az egyik kisfiú megbotlott és nekiesett a sarki oszlopnak.

VESD BELE MAGAD A...

- Isabel, vigyázz! - kiáltotta Ren.

A sátor megingott.

- Isabel!

A hang dübörgött a fülében, s boldogság áradt szét benne.

VESD BELE MAGAD A KÁOSZBA! Kiragadta a szobrot az összeomló sátor alól, és szaladni kezdett.

Isabel kiegyensúlyozott világa kettéhasadt, s ő a közepe felé rohant. A hang a sarkában volt, visszhangzott a fülében. Vesd bele magad a káoszba!

Mellére szorítva a pompás szobrot, megkerülte a házat. Repülni szeretett volna, de nem voltak szárnyai, sem repülőgépe, de még a Pandája sem. Csak...

Ren Maseratija.

Odarohant. Giancarlo benne hagyta az indítókulcsot. Megállt, megcsókolta a szobrot, s az ülésre dobta. Aztán felemelte a szoknyáját és bemászott az ablakon át.

Amint elfordította a kulcsot, az erőteljes motor felbőgött.

- Isabel!

Három oldalról kocsik vették körül. Elforgatta a kormányt, rálépett a gázra és áthajtott a kerten.

- Isabel!

Ha ez egy film lett volna, Ren fellendül az erkélyre, hogy onnan a kocsi tetejére ugorjon, de ez a valóság volt.

Isabel az út felé igyekezett a sövények között. Ágak karcolták végig a kocsi oldalát, fűszálak repkedtek. Az egyik visszapillantó tükre letörött, amikor a ciprusfák között kihajtott a kocsibeállóra. A kerekek kavicsot prüszköltek. Sebességet váltott, s a Maserati kifarolt, amikor rákanyaradott az útra, maga mögött hagyva mindent, a hegytető felé száguldva.

VESD BELE MAGAD A KÁOSZBA! A szél belekapott a hajába. A szoborra pillantott az ülésen, s felnevetett.

Egy fatábla ripityára tört a lökhárítóján az első kanyarban. A másodikban lerombolt egy használaton kívüli tyúkólat. Sötét felhők gyülekeztek az ég alján. Emlékezett rá, hogy kell a váromhoz menni, de elhajtott a bekötőút mellett, amit keresett, s U-kanyarban vissza kellett fordulnia valaki szőlészetében. A kocsi zötykölődött a mély kerékvágásokban. Padlóig nyomta a gázt. Egy ideig a Maserati átlendült a hepehupákon, majd éppen, mikor felért a hegytetőre, megfeneklett egy kátyúban. Leállította a motort, fogta a szobrot és kiugrott.

Szandálja megcsúszott az ösvény kavicsán. A magasban a szél viharossá fokozódott, de a fák valamelyest védelmet nyújtottak.

Az ösvény végén kilépett a tisztásra. Egy szellőkéstől megtántorodott, de nem esett el. A romok kirajzolódtak a sötét égen, a felhők olyan alacsonyan kavarogtak a feje felett, hogy legszívesebben belenyúlt volna a kezével.

Lehajtott fejjel átverekedte magát az omladozó bolthajtások és összedőlt őrtornyok között a falhoz. Egyik kezében a szoborral, a másikkal a kövekbe kapaszkodva, felmászott a tetejére. Dacolva a széllal felállt.

Önkívületi állapotba került. Szél csapkodta a szoknyáját, felhők úsztak a feje felett, a világ a lábai előtt hevert. Végre megértette, mi szabadult fel benne. Mindig merész álmai voltak. Túl nagyban gondolkodott, s szem elől tévesztette az élet értelmét. Tudta, mit kell tennie.

Arcát az ég felé fordította, s átadta magát az elemeknek. A zűrzavarnak, a mennydörgésnek, a csodás izgalomnak. A feje fölé emelte a szobrot a magasba, s felajánlotta magát a káosz isteneinek.

A sátor összedőlése miatt támadt zűrzavar megállásra készítette Rent, s mire odaért a villa elé, Isabel már beszállt a Maseratiba. Bernardo ott loholt a nyomában, de mivel ma nem volt szolgálatban, nem rendőrautóval, hanem a saját Renault-jával érkezett. Beültek, s Isabel után eredtek.

Ren hamar rájött, hová tart Isabel, de a Renault nem vehette fel a versenyt a Maseratival. Mire elérték az ösvény alját, hideg verítékben fürdött.

Sikerült meggyőznie Bernardót, hogy maradjon a kocsiknál, s egyedül indult Isabel után, bevetve magát a romok közé. A tarkóján felállt a szőr, amikor megpillantotta Isabelt a távolban. Az omladozó fal tetején állt, alakja kirajzolódott a viharfelhők előtt. Csipkézett szélű ruhája úgy lobogott rajta, mint a láng. Arcát az ég felé fordította, mindkét kezét a magasba emelte, egyiket a szoborral.

A távolban villám hasított át az égen, de onnan, ahol Ren állt, olyan volt, mintha Isabel ujjából csapott volna ki.

A férfi már egyre sem emlékezett jól megindokolt érvei közül, hogy miért hagyta el. Isabel ajándék volt, amit nem volt mersze elfogadni. Elakadó lélegzettel nézte. Isabel volt a mindene - a barátja, a szeretője, a lelkiismerete, a szenvedélye. Ő volt a válasz imáira, amiket soha nem volt annyi mersze, hogy elmondjon.

Esőcseppek permeteztek, rohanni kezdett. Át az ősi köveken. Keresztül a régi sírokon. Az időben.

Felmászott mellé a falra. A szélben Isabel nem hallhatta a közeledtét, de meg se rezzent, amikor észrevette, hogy nincs egyedül. Csak leengedte a kezét és a férfi felé fordult.

Ren égett a vágytól, hogy magához szorítsa, megcsókolja és szeresse, de valami örökre megváltozott, s meghűlt ereiben a vér a gondolatra, hogy talán Isabel iránta érzett szerelme az.

Ismét villámlott. Kifeszegte ujjai közül a szobrot, hogy ledobja a földre és Isabel ne használja villámhárítóként. De csak bámult rá a kezében, s érezte a belőle sugárzó erőt. Rájött, hogy nem Isabel az egyetlen, aki kész elkötelezni magát egy olyan szövetségben, amely ellentmondott minden férfiösztönének.

Megfordult, ahogy Isabel, s visszaemelte a magasba a szobrot. Isabel először Istené volt, aztán önmagáé, s csak azután az övé. Amikor leengedte a Reggeli árnyékot, Isabel felé fordult. Nem tudta, mit tegyen. Isabel arca kifürkészhetetlennek tűnt. Halandó nőkkel volt már elég dolga, de istennőkkel nem, ráadásul nem olyanal, akit éktelen haragra gerjesztett.

Isabel szoknyája a nadrágját csapkodta, az esőcseppek dühödt lövedékekké váltak. Óriási kockázatot jelentett megérintenie, a föld összes ereje sem tudta volna visszatartani. Ha nem cselekszik, elveszíti örökre.

Mielőtt inába szállt volna a bátorsága, magához húzta. A félelme, hogy Isabel hamuvá porlad, alaptalannak bizonyult. Sőt, elébement a csókjának. A hódítás hajtotta ezt az istennőt, s éles foga belemélyedt a férfi alsó ajkába. Ren még soha nem érezte magát ilyen közel élethez, halálhoz. Leemelte Isabelt a falról és talpra állította a szélben, esőben.

Isabel ellenállhatott, védekezhett volna - Ren erre számított -, de nem ezt tette. Az ő ruháit szagatta. Őt választotta a halandók közül, hogy szolgálja.

Ren felhajtotta Isabel szoknyáját és letépte róla a fehérneműt. A kövek szúrták a karját, Isabelnek a lábát, mégis szétnyitotta a combját. Nedves volt. És izzott az ujjai alatt. Ren még szélesebbre tárta a lábát, s mélyen belehatolt.

Isabel az eső felé fordította az arcát. A férfi megcsókolta a nyakát, Isabel átkulcsolta Ren derekát a lábával, s mélyebbre húzta magába, használva, ahogy a férfi használta őt.

A vihar tombolt. Szeretlek, kiáltotta Ren, de a szavak bennrekedtek, mert nem tudták kifejezni, mit érez.

Isabel szorosabban kapaszkodott belé, s a hajába suttozta: - Káosz.

Ren a végsőkéig várt, az utolsó pillanatig, mielőtt elvesztek az időforgácsban, ami elválasztotta őket az örökkévalóságtól. Aztán megmarkolta a szobrot és Isabelhez szorította.

Villám cikázott át az égen, ők pedig belevetették magukat a káoszba.

Isabel nem szólt. A fák menedékébe húzódtak. Ren megigazította a ruháját. Elindultak a romok között az ösvény felé. Nem értek egymáshoz.

- Elállt az eső. - Ren hangja rekedt volt. A szobor a kezében volt.
- Túl sokat akartam.
- Hogy? - A férfinak fogalma sem volt, miről beszél. Nyelt egyet, hogy a gombóc eltűnjön a torkából. - Szeretlek. Ugye tudod?

Isabel nem válaszolt, nem is nézett rá. Túl kevés volt, túl későn, Ren pontosan ettől félt.

Leereszkedtek az ösvényen, a fákról esőcseppek követték lépteiket. Ren meglátta Bernardót a Maserati mellett, aki időközben kimentette a kocsit a kátyúból, s most szomorúan, de határozottan eléjük sietett. - Signora Favor, sajnálom, de le kell tartóztatnom.

- Erre semmi szükség - mondta Ren.
- Anyagi kárt okozott.
- Semmiség. Majd elintézem.
- De mi lesz azokkal, akiknek az életét fenyegette örült száguldozásával?
- Olaszországban vagyunk. Mindenki örült módjára vezet.

Bernardo azonban tudta a kötelességét. - Nem én hozom a törvényeket. Signora, volna szíves velem jönni?

Ha ez egy film lett volna, Isabel Ren karjába kapaszkodik reszketve a félelemtől, de a valóságban csak bólintott. - Természetesen.

- Isabel...

Egy pillantásra sem méltatta Rent, amikor beült a Renault hátsó ülésére. A férfi állt és nézte, ahogy eltűnik a szeme elől. A Maseratijára pillantott. A visszapillantó tükör elveszett, a lökhárító behorpadt, a festék lepattogzott az egyik oldalon, de Rent nem érdekelt más, csak az, hogy ő hajszoalta Isabelt ebbe a veszélyes vakmerőségbe.

Zsebre dugta a kezét. Lehet, hogy nem kellett volna megvesztegetnie Bernardót azzal, hogy megveszi a legmodernebb számítógépet a rendőrségnek, ha letartóztatja Isabelt, de mi más tehetett volna, hogy Isabel el ne szökjön előle, míg rendbehozza a dolgokat? Szíve a torkában dobogott, miközben beszállt a kocsijába.

Az egyetlen fényt a cellában egy drótkalitikába zárt villódzó, fluoreszkáló lámpa adta. Kilenc óra elmúlt, s azóta, hogy Harry nem sokkal az érkezése után száraz ruhát hozott neki, amit Tracy szedett össze, senki nem látogatta meg. Lépteket hallott közeledni, felnézett, s látta, hogy az ajtó kinyílik.

Ren lépett be. Alakja betöltötte a szűk cellát. Még itt is sikerült a nagy belépője. Isabel nem próbált meg olvasni az arckifejezésében. Színész volt, minden érzelmet elő tudott csalni magából.

Az ajtó becsukódott mögötte, kattant a zár. - Már nagyon aggódtam - mondta a férfi.

Egyáltalán nem úgy nézett ki. Céltudatosnak látszott, bár kissé feszültnek. Isabel félretette a jegyzetfüzetet, amit addig a térdére támasztott. - Akkor ezért tartott három órába, míg ideértél.

- Telefonálnom kellett.

- Értem már.

Közelebb ment, s Isabelt tanulmányozta. Mintha feszengett volna. - Ott fenn a hegytetőn... egy kicsit vad voltam. Jól vagy?

- Kemény vagyok. Miért, én fájdalmat okoztam?

A férfi ajka elkeskenyedett. Mosolygott vagy grimaszolt, Isabel nem tudta eldönteni. Ren zsebre dugta a kezét, aztán azonnal kivette. - Mire gondoltál, amikor azt mondtad, túl sokat akartál?

Isabár már tudta a helyét a világban, nem volt rá oka, miért ne magyarázza meg. - Az életemre. Mindig azt mondtam az embereknek, hogy nagyban gondolkodjanak, de rájöttem, hogy néha túl merészet álmodunk.

- Nem értem.

- Olyan sokat akartam, hogy közben megfeledkeztem róla, milyen életet szeretnék élni.

- Segíteni akarsz az embereknek. Soha egy percre sem feledkeztél meg erről.

- De ehhez nincs szükségem teltházaz nézőterekre. Nincs szükségem lakásra a Central Park mellett vagy egy szekrény ruhára. Fuldokoltam. A karrierem, a vagyonom, mind időt vettek el tőlem, s elhomályosították a látásomat.

- Most visszakaptad. - Megállapítás volt, nem kérdés. Ren megértette, hogy valami nagyon fontos változás ment végbe Isabelben.

- Visszakaptam. - Sokkal nagyobb elégedettséget váltott ki belőle, hogy segíthetett Harrynek és Tracynek, mint az utolsó előadása a Carnegie Hallban. Már nem akart tömegek guruja lenni. - Kis tanácsadó praxisba kezdek. Nem valami puccos helyen, hanem proli vidéken. Ha az emberek nem tudnak fizetni, semmi baj. Ha tudnak, annál jobb. Egyszerűen fogok élni.

Ren összehúzta a szemét. - Attól tartok, van néhány hírem, ami egy kicsit összekuszálja ezeket az egyszerű terveket.

Isabel várta, hogy a férfi elmondja, amit kell.

Ren közelebb lépett, hogy fölé magasodjon, amit Isabel már sokkal inkább izgalmasnak, mint fenyegetőnek talált. - Sikerült mindenkit felbosszantanod, amikor elloptad a szobrot.

- Nem loptam el. Csak kölcsönvettem.

- Ezt senki nem tudta, s a helyiek most tíz évre börtönbe akarnak vetni.

- Tíz évre?

- Többé-kevésbé. Eszembe jutott, hogy beszélek az amerikai követséggel, de kockázatos.

- Megemlíthetted volna nekik, mennyi pénzt adtam idén az adóhatóságnak.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne feleleveníteni bűnös múltadat. - Ren nekidőlt a grafitivel borított falnak, most sokkal magabiztosabbnak látszott, mint mikor megérkezett. - Ha olasz állampolgár lennél, valószínűleg nem tartóztatnának le, de az, hogy külföldi vagy, bonyolítja a dolgokat.

- Úgy hangzik, mintha ügyvédre lenne szükségem. - Az ügyvédek csak még jobban összekevernek mindent Olaszországban.

- Üljem le a büntetésemet?

- Nem, ha beválik a tervem. Kissé drasztikus, de minden okom megvan rá, hogy elhiggyem, pillanatokon belül kiszabadít innen.

- Furcsamód mégis vonakodást érzek, hogy meghallgassam.

- Kettős állampolgár vagyok. Tudod, hogy anyám olasz volt, de nem tudom, említettem-e, hogy Olaszországban születtem.

- Nem.

- Rómában volt egy estélyen, amikor megszülettem. Olasz állampolgár vagyok, s attól tartok ez azt jelenti, hogy össze kell házasodnunk.

Isabel felpattant a priccsről. - Miről beszélsz?

- Beszéltem a helyi hatóságokkal, s a maguk módján a tudomásomra hozták, hogy nem tarthatnának börtönben, ha egy olasz állampolgár felesége lennél. S mivel úgysí terhes vagy...

- Nem vagyok terhes.

Ren rezzenéstelen tekintettel nézte. - Nyilvánvalóan elfelejtetted, mit csináltunk pár órával ezelőtt, és hol volt pontosan a szobor, miközben csináltuk.

- Nem is hiszel a szoborban.

- Mióta? Bele se merek gondolni, milyen pokolfajzatot nemzettünk odafent. Ha eszembe jut az a vihar... - Ren megborzongott. - Van fogalmad róla, mit jelent egy ilyen gyereket

felnevelni? Először is óriási türelem kell hozzá. Szerencsére neked van. Szívósság. Isten a tanúja, hogy szívós vagy. Bölcsesség. Erről már eleget beszéltem. Mindent egybevetve alkalmas vagy a feladatra.

Isabel a férfit nézte.

- Én is kiveszem majd a részem, ne hidd, hogy nem. Nagyon jó vagyok vécére szoktatásban.

Ez történik, ha az ember beengedi a káoszt az életébe. Isabel pislogni sem tudott. - Felejtsem el, hogy nem sokkal ezelőtt még gyáva nyúlként menekültél?

- Nagyon hálás lennék. - Ren mintha esedező pillantást vetett volna rá. - Egy nagy ajándék majd segít.

- Ajándékot vettél nekem?

- Nem vettem. Beszéltem Howard Jenksszel, miután letartóztattak.

Isabel gyomra görcsbe rándult. - Csak azt ne mondd, hogy nem csinálod meg a filmet.

- De, megcsinálom. Olivér Craig és én szerepet cseréltünk.

- Nem értem.

- Én játszom Nathant.

- Nathan a hős.

- Pontosan.

Isabel az ágyra rogyott, s megpróbálta elképzelni Rent az illedelmes, könyvkedvelő Nathan szerepében. Lassan megrázta a fejét. - Tökéletes leszel.

- Szerintem is - felelte Ren öntelten. - Szerencsére Jenks azonnal átlátta a helyzetet. Craig cigánykerekeket hány. Majd megismered. Mondtam, hogy úgy néz ki, mint egy kóristás fiú. Beleborzongok, ha csak elképzelem Street szerepében.

Isabel felnézett. - Miattam csináltad?

Ren vívódott, aztán zavarba jött. - Főleg magam miatt. Egy pillanatig se hidd, hogy lemondtam a rossz fiú szerepekről, de Street nem nekem való. Azonkívül szélesítenem kell a látókörömet. Nem vagyok én olyan rossz. Ideje elfogadnom. Te pedig, szerelmem, nem vagy olyan jó. Nézd meg, kettőnk közül ki van most börtönben.

- Eszembe jutott, hogy írhatnék róla egy új könyvet.

- Mi lesz a régivel? A válságkezelővel?

- Rájöttem, hogy nem minden válságot lehet kezelni. - Isabel körülnézett a cellában. - Bármennyire is biztonságban akarunk élni, mindentől nem tudjuk megóvni magunkat. Ha bele akarjuk vetni magunkat az életbe, bele kell vetnünk magunkat a káoszba is.

- A házasság kezdetnek nem is lesz olyan rossz.

- Csakhogy a káosz magától talál ránk. Nem kell keresnünk.
- Akkor is...
- El sem tudom képzelni, milyen viharos lesz a házasságunk. Mindkettőnknek megvan a maga karrierje. Már az is problémát jelent, hol lakjunk.
- Majd kitalálok. Készíts listát. Ugye még nem felejtetted el, hogyan kell? Közben majd én foglalkozom az igazán fontos dolgokkal.
- Mint például?
- Megtervezem a konyhánkat. Mindennek praktikusnak kell lennie. Az egyik szegletébe alacsony pultot építünk, hogy a gyerekeink is tudjanak főzni, de kést nem adunk annak a kis ördögnek a kezébe, akit vársz.
- Nem vagyok terhes.
- Biztos, hogy az vagy. Férfimegérzés.
- Mi változott meg? Mi történt, Ren?
- Te. - A férfi odament és leült mellé az ágyra, de nem érintette meg, csak mélyen a szemébe nézett. - Tudod, halálra ijesztettél. Amikor berobbantál az életembe, felforgattál mindent. Megcáfoltál mindent, amit magamról hittem, s megváltoztattad a szemléletemet. Tudom, ki voltam, de végre kész vagyok megtudni azt is, ki vagyok. Belefáradtam a cinizmusba. - Az ágy rugója megnyikordult, amikor hirtelen haragra gerjedve felpattant. - Ne is merd azt állítani, hogy már nem szeretsz, mert elvárom, hogy jobban törődj a szívemmel, mint én a tiéddel, hisz te jobb ember vagy nálam.
- Értem.
- Ren járkálni kezdett. - Tudom, hogy a házasságunk viharos lesz. Két karrier. Gyerekek. Utazások. Neked kell elbánnod a sajtóval. Paparazzik fognak bujkálni a bokrokban, félévente címlapsztorik jelennek meg majd meg arról, hogy verlek vagy kábítószeresel. Valahányszor szerelmi jelenetet forgatok egy szép színésznővel, te hitegetsz majd, hogy nem zavar, aztán levágod az ujját a kedvenc ingemnek. - Szembefordult Isabelle, s rábökött az ujjával. - De az a nő, aki ma délután a falon állt, ahhoz is elég erős, hogy egy hadsereggel szembenézzen. Hallani akarom most, hogy az a nő nem maradt a hegytetőn.
- Isabel a levegőbe emelte a kezét. - Rendben. Miért ne?
- Miért ne?
- Igen.
- Ren leengedte a karját. - Ennyi? Én kiöntöm a szívemet. Annyira szeretlek, hogy a szemembe átkozott könnyek gyűlnek. S te csak annyit mondasz: „Miért ne?”
- Mit vártál? A lábad elé kellene borulnom, csak mert végre megjött az eszed?

- Túl nagy kérés lenne?

Isabel gyilkos pillantást vetett rá.

Ren állta, s a tekintet minden egyes eltelt pillanattal egyre szigorúbb lett. - Meddig várjak még? Hogy a lábam elé borulj?

Isabel eltöprengett. Ren intézte el, hogy letartóztassák. Azonnal tudta. Azt, hogy csak akkor menekülhet meg a börtön elől, ha feleségül megy hozzá, még egy bolond sem vette volna be. A piszkos trükkök azonban hozzátartoztak Ren Gage-hez, s ő akarta-e, hogy a férfi megváltozzon?

Cseppet sem. Mert Ren megértette, ahogy senki más, beleértve önmagát is. Kell nála jobb vezető a káosz világába? Aztán ott volt az a tagadhatatlan tény, hogy tiszta szívből szerette, bár nem vetett rá jó fényt, hogy élvezettel nézte a férfi homlokán megjelenő aggodalmas ráncokat. Micsoda ellentmondásokba keveredett. S milyen jó volt nem harcolni már ellene.

De úgy gondolta, Ren megérdemli, hogy megtorolja rajta a letartóztatását, s néhány kellemetlen percet okozzon neki. - Talán nem árt ha tudod, miért nem szeretlek.

A férfi elsápadt, Isabelen pedig áttáncolt a boldogság szivárványa. Milyen aljas tudott lenni.

- Nem azért szeretlek, mert jóképű vagy, bár isten látja lelkemet, nem bánom. - A Ren arcán megjelenő megkönnyebbülés kis híján kizökkentette a szerepéből, de folytatta. - Nem azért szeretlek, mert gazdag vagy, hiszen én is voltam gazdag, s tudom, milyen nehéz gazdagnak lenni. Nem, a pénzed határozottan visszahúzó erő. Semmiképpen sem azért szeretlek, mert csodálatos szexpartner vagy. Azért vagy csodálatos, mert túl sokat gyakoroltad. Aztán ott van a tény, hogy színész vagy. Csak áltatod magad, ha azt hiszed, hogy józan ésszel el fogom viselni azokat a szerelmi jeleneteket. Mindegyik fel fog zaklatni, s meg foglak büntetni.

A férfi már mosolygott. Isabel próbált kitalálni valami szörnyűt, amivel letörölheti arcáról a mosolyt, de a könnyek, amik Ren szemét égették, az övét is elöntötték, s feladta. - Azért szeretlek, mert tisztességes ember vagy, s elhitetted velem, hogy meghódíthatom a világot.

- Tudom, hogy meghódítod. - A férfi hangja rekedt volt az érzelmektől. - S megígérem, hogy vigasztalni foglak közben.

Egymásra néztek, mindketten el akarták húzni ezt a várakozásteljes pillanatot, s egyikük sem mozdult. - Szerinted ki tudná most innen vinni? - kérdezte Isabel, s elmosolyodott magában, mikor Ren ismét feszengett.

- Az a helyzet, hogy egy kicsit tovább tartott, mint gondoltam lebonyolítani az összes telefonhívást, s már minden bezárt. Azt hiszem, ma estére a dutyiban kell maradnod.

- Tévedés. Maradnunk.

- Ez az egyik lehetőség. A másik egy kicsit izgalmasabb. - Még mindig nem érték egymáshoz, de közelebb léptek. Ren lehalkította a hangját és megpaskolta az oldalát. - Becsempészttem egy kis puskaport. Robbanthatunk magunknak egy kijáratot.

Isabel elmosolyodott és kitárta a karját. - Te vagy az én hősöm.

Eleget játszottak, már nem bírták türtőztetni magukat.

- Ugye tudod, hogy te vagy nekem a levegő? - suttogta a férfi. - Hogy mennyire szeretlek.

Isabel Ren mellkasára szorította a tenyerét és érezte, milyen gyorsan ver a szíve.

- A színészek szeretetehesek. Mondd, hogy meddig fogsz szeretni.

- Örökké.

- Azt hiszem, ennyi elég lesz.

Megcsókolták egymást. A férfi Isabel hajába túrt. Isabel Ren inge alá, hogy megérintse a bőrét. Csak annyira húzódtak el, hogy egymás szemébe nézzenek. Leomlott minden gát.

Isabel felemelte a fejét. - Ilyenkor szokott megszólalni a zene és a vásznon megjelenik: Vége.

Ren két kezébe fogta Isabel arcát és belemosolygott a szemébe. - Nagyon tévedsz, drágám. A film csak most kezdődik.

Utószó

A komisz principessa hónapokon át vágyódott szegény, de becsületes lovásza után, míg egy viharos februári estén a hálósobájába nem kérte az Angyalok Villájába. Skarlátvörös ruhát viselt, a kedvenc színét. A botrányos ruha meztelenül hagyta a vállát, felfedve a kis tetoválást a dekoltázsán. Arcát kócos szőke tincsek keretezték, fülében nagy aranykarika lógott, s szivárványszínekben pompázó lábujjak kandikáltak ki ruhája alól.

A lovászfű sokkal szerényebb öltözetet viselt, helyzetéhez illően, sárgásbarna lovaglós bricseszt és hosszú, bő ujjú fehér inget. - Milady?

Mély hangjára a principessán borzongás futott végig, de okosabb volt annál, hogy kimutassa gyengeségét alárendeltje előtt, s gőgösen megszólalt. - Megfürödtél? Nem szeretem a lovak szagát a hálósobámban.

- Igen, milady.

- Helyes. Hadd nézzelek.

Körüljárta a lovászfűt, s végigmérte arányos testét, miközben mutatóujjával az állát ütögette. Megalázó helyzete ellenére a fiú büszkén állta a mustrát, ami még tovább korbácsolta a hercegnő szenvedélyét. Amikor már nem bírta uralkodni magán, megérintette alattvalója mellkasát, aztán a fenekére csúsztatta a kezét és megmarkolta. - Vetközz le!

- Én tisztességes férfi vagyok, milady.

- Csak egy paraszt, én pedig a principessád. Ha nem engedelmeskedsz, a földig rombolom a falut.

- Földig rombolná a falut, csak azért, hogy kielégítse gonosz vágyait?

- Egy szempillantás alatt.

- Akkor azt hiszem, fel kell áldoznom magam.

- Nagyon helyes.

- Másrésről... - A gonosz principessa minden előzetes figyelmeztetés nélkül az ágyra vetette magát, s áthúzta a fején skarlátvörös ruháját.

- Hé! - A bricsesz a földre hullott. - Ha nem tudná, milady, én nem a szegény, de becsületes lovászfíúja vagyok, hanem rég elvesztett férje áruhában, aki most visszatért, hogy követelje házastársi jogait.

- A fenébe!

- Néha nem kifizetődő gonosznak lenni. - Ren elhelyezkedett Isabel lába között. Simogatta, de nem hatolt belé.

Ahogy Isabel felemelte a karját, egy széles aranykarkötő, melybe azt a szót vésték: KÁOSZ, vált el a párjától a csuklóján, attól, amelyik arra emlékeztette, lélegezz - az élete két része végre eggyé vált. - Kérlek, légy gyengéd.

- S még panaszkodsz? Felejtsd el.

Végre elhallgattak, s azt tették, amihez a legjobban értettek. Szeretni egymást szenvedélyes és gyengéd érintésekkel, édes szavakkal, ami elvitte őket egy titkos helyre, ahol csak ketten voltak. Amikor kimerültek, összebújtak a hatalmas meleg ágyban, miközben kint szél csapkodta az öreg házat.

Isabel átkulcsolta a férfi lábát. - Most már tényleg el kellene kezdenünk felnőttként viselkedni.

- Túl éretlenek vagyunk. Különösen te.

Isabel elmosolyodott.

Egy ideig hallgattak. Elégedetten. Ren suttogása simogatta az arcát. - Van fogalmad róla, mennyire szeretlek?

- Igen. - Isabel teljes magabiztossággal a férfi ajkára szorította a száját, aztán visszahanyatlott a párnára.

Ren úgy simogatta, mintha még mindig nem akarta volna elhinni, hogy az övé. - Megint azt csinálsz?

Isabel hallotta a férfi hangján, hogy mosolyog, s továbbimádkozott. Olyan volt neki az imádság, mint a levegővétel. Hálát adott az istennek.

Amikor befejezte, a kandallópárkányra pillantott, ahol Ren az *Éjféli gyilkosért* kapott Oscar-díja állt. Ren mégcsak most kezdte próbálgatni a szárnyait, s ha Isabelnek nem csalt a sejtése, hamarosan kerülni fog mellé egy másik is.

Ő is próbálgatta a szárnyait. A *Tökéletlen élet* egycsapásra bestseller lett - ennyit a szerény álmokról -, s néhány hónap múlva megjelenik a *Tökéletlen házasság*. A kiadója sürgette, hogy amilyen gyorsan csak lehet, írja meg a *Tökéletlen gyermeknevelés* címűt, de ezen még nagyon sokat kellett dolgoznia, s még nem akarta befejezni.

Kis tanácsadó praxist folytatott. Ahogy ígérte magának, minden nap szakított időt gondolkodni, imádkozni, szórakozni. Lorenzo Gage-dzsel a házasság viharos volt, de minden reményét beteljesítette.

A férfi felkelt az ágyból, halkán káromkodott, mikor rálépett egy műanyag katonára. Holnap lesz Giulia és Vittorio második gyermekének a keresztelője, a kisfiú tizennégy hónappal született nővére után. Ren és Isabel örültek, hogy visszatérhettek Toscanába. Bármennyire is szerették californiai otthonukat, valahányszor Toscanába utaztak, mintha a gyökereikhez tértek volna vissza. Nyáron egy hónapot töltöttek itt Tracyvel, Harryvel és a gyerekekkel, köztük Annabelle-lel, az ötödikkel és utolsóval, aki egy nappal az esküvőjük után született, amit a kertben tartottak a hálósobájuk ablaka alatt.

A férfi felszedte a ruháikat, amiket elszórtak, s bedobta a ládába, ahol érdekes kosztümöket és kellékeket tartottak.

Köszönöm istenem, hogy egy színésszel ajándékoztál meg.

Ren benyúlt a szekrénybe, kivette Isabel hálóingét és odaadta neki. - Mennyire gyűlölöm...

Míg Isabel belebújt, ő is felvett egy szürke selyem pizsamaalsót. Aztán az ajtóhoz lépett, nagyot sóhajtott és kinyitotta a zárat.

- Elolvastad a forgatókönyvet? - kérdezte, miközben visszabújt a takaró alá.

- Igen.

- Ugye tudod, hogy nem vállalom el.

- Tudom, hogy elvállalod. - Jézus, Isabel...

- Nem tudnád rosszul játszani.

- De Jézust?

- Elismerem, hogy kockázatos. Ő nőtlen volt és az erőszak ellen prédikált. De mindketten szeretitek a gyerekeket.

- Különösen a miénket.

Isabel elmosolyodott. - Az ikrek ördögök. Igazad volt.

- Szobatiszta ördögök. Kitartóan alkudoztam velük.

- Remekül csináltad.

Ren elhallgatatta egy csókkal, a kedvenc problémamegoldó módszerével. Átölelték egymást. Szél süvített a kéményben, spaletták zörögtek, ők pedig szerelmes szavakat suttogtak egymás fülébe.

Már majdnem aludtak, amikor az ajtó kinyílt és négy láb trappolt át a szőnyegen, szétkergetve a sötétben rejtőzködő szörnyeket. Ren kinyújtotta a karját, s beemelte az ágyba a

betolakodókat. Anyjuk magához húzta őket. A következő pár órára békesség szállt az Angyalok Villájára.

Vége

SUSAN ELISABETH PHILLIPS

LATIN SZERETŐ

Dr. Isabel Favor, *A kellemes élet négy alaptörvénye* című könyv szerzője mindenét arra áldozta, hogy felépítse „Segíts magadon!” filozófiáját. Hetekkel később, hirtelen minden összeomlik. Gátlástalan könyvelője meglép a pénzével, vőlegénye elhagyja egy nála idősebb nő miatt, és csalóként emlegetik az újságok címlapjain. Isabel kénytelen ráébredni, hogy sokak életét képes rendbe hozni, a sajátját azonban annál kevésbé. Csüggedten, elkeseredve útnak indul Olaszország felé, hogy békességet találjon.

Lorenzo Gage emberöléssel keresi a kenyerét... a filmvásznon legalábbis. Mindemellett eszméletlenül jóképű és nagyon tehetséges. Olaszországi vakációján valahogy mégsem elégedett.

Mikor meglátja Isabelt, arra gondol, hogy egy menő férfinak eszébe sem jutna csapni a szelet egy ilyen rendezett külsejű nőnek... De ő soha nem szerette megjátszani magát és Isabel nemsokára azon töprenghet, hogy szinte meg sem szabadult az egyik zűrzavartól, máris egy másikba csöppent.

Még a toscanai olajfaligetek között megbúvó kis parasztházban sem talál békességet, mert a környezetében élők nem tartják kíváncsnak jelenlétét, és presztízst sem tudja helyrehozni.

Ráadásul egy férfi is feltűnik a színen, aki mindenáron meg akarja hódítani...

A Latin szerető minden olyan nőnek szól, aki álmodozott már Toscana romantikájáról, vagy egy szilaj, féktelen férfi megszelídítéséről.

Susan Elisabeth Phillips a világ minden pontján megérinti a nők szívét csodálatos, modern szerelmi történeteivel. Az író Chicago külvárosi részén él férjével, és két felnőtt fiú édesanyja.